

ทิวา

จํกลอม
JAMSAI

ทราย

ทดลองอ่าน

ชุด ม่านรักชฎานันดร
ฉัตรฉาย

จํ
JAMSAI

ทดลองอ่าน

จํ
JAMSAI

ทดลองอ่าน

JAMSAI

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

"คำคมพวกนั้นไม่ต่างจากคำคมความรักที่พูดกันลอยๆ หรือก ผมจะบอกให้
นะ...นักเขียนก็เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนกับคนทั่วไปนี่แหละ และมีนักเขียนนิยาย
รักหลายคนเลยนะที่ไม่อินกับคำคมความรัก เราไม่ใช่มนุษย์สี่สี่พิเศษ แล้วพวกที่จับ
นักเขียนด้วยการเขียนกลอนรัก เขียนคำพูดเลี่ยนๆ ก็เจอสวนกลับด้วยการเช็กภาษา
และไวยากรณืมาแล้ว ที่สำคัญคำพูดอะไรที่มันเพก นักเขียนเขาดูออก"

"คุณนี่มันปากร้ายจริงๆ"

ธรณินรู้สึกดีมากที่ตอนคบกับทิวาเธอไม่ใช่ผู้หญิงสายหวานหรือชอบเขียน
บทกวีคุยกับเขา ไม่อย่างนั้นคงโดนเขาสวนกลับจนหน้าชาไปแล้ว

"ผมแค่เล่าให้ฟังเผื่อว่าวันหนึ่งคุณคิดจะจับนักเขียน"

"ฉันไม่เคยจับนักเขียน มีแต่นักเขียนแถวๆ นี้แหละมาจับฉัน!"

ทิวาหลอมทราย

ฉัตรฉาย เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2750-9

ภาพประกอบ S_Photo / Shutterstock.com

Dimj / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

 JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

พูนฟู

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากใครเป็นแฟนนิยายของ 'ฉัตรฉาย' และเป็นแฟนคลับของสองพี่น้อง บ้านศุจินทร ทั้ง 'ทิพากร' จากเรื่อง 'มุกพรสวรรค์' และ 'วาริธร' จากเรื่อง 'จันทร์ในธारा' วันนี้ถือเป็นฤกษ์งามยามดีที่เลิฟจะคลออดหนังสือเล่มสุดท้ายในชุด 'ม่านรักฐานันดร' ซึ่งจะเป็นเรื่องราวของใครไปไม่ได้เลยนอกจาก 'ธรรณิน' น้องเล็กสุดสวยของเรานั่นเอง!!

โดยครั้งนี้ 'ธรรณิน' ไม่ได้มาแค่คนเดียว แต่คงคู่มากับ 'ทิวา' นักเขียนหนุ่มดาวรุ่งที่เคยเลิกกับธรรณินไปนานถึงหกปี แต่ดันบังเอิญมีเรื่องให้ทั้งสองต้องกลับมาพัวพันกันอีกครั้ง! นอกจากนี้หญิงสาวยังเคยออกปากเอาไว้ด้วยว่า 'แฟนเก่า' คนนี้ก็เหมือน 'อ้วกที่เคยถูกลงพื้น' คงต้องมาลื้อกันอีกที่ว่าการกลับมาเจอกันในครั้งนี้ทิวาจะทำให้ธรรณินเปลี่ยนความคิดที่มีต่อเขาได้หรือไม่

ต้องมาติดตามกันนะคะว่าเรื่องราวของน้องสาวคนสุดท้ายของ 'คุณหนูแซนด์' จะแสบและแซ่บขนาดไหน แต่รับรองได้เลยว่าสนุกไม่แพ้เรื่องของพี่ๆ แน่นอนคะ ยังไงเลิฟก็อยากฝากนักอ่านที่น่ารักทุกคนช่วยเป็นกำลังใจให้พี่ทิวากับแซนด์ก้าวผ่านอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ้เอ้' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รั้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มีสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่ได้คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ้รู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ้เช่นกัน

โอ้ต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอขอบคุณทีมงานและแอดมินที่ให้โอกาสดีๆ ขอขอบคุณอาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ้' ในวันนี้ค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้นะคะ

อัปนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <http://www.facebook.com/O.A.HidekoSunshine> หรือ <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ ทิวา-ธรณิน

เขา... จะหลอมละลายหัวใจ
ของเมื่อดทรายที่แข็งแกร่งอย่าง... เธอ

ห้องบอลรูมของโรงแรมสุดหรูแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพฯ ถูกตกแต่งอย่างงดงามด้วยดอกไม้บานาพรพรรณราวกับต้องการเนรมิตให้เป็นฉากแต่งงานของเจ้าชายกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย เพราะคำคืนนี้... ที่นี้เป็นสถานที่จัดงานแต่งงานของซูเปอร์สตาร์ชื่อดังอย่าง 'ภาคิน' และ 'มุกตภา'

"อย่าเข้าไปดีกว่านะครับ!"

ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ในทีมงานออร์แกนไนเซอร์ดูแลความเรียบร้อยหน้าห้องบอลรูมออกปากห้ามเมื่อเห็นหญิงสาวสวยกำลังจะก้าวเข้าไปด้านใน ร่างระหงอยู่ในชุดเดรสรัดรูปเปิดไหล่สีด้าบักคริสตัลทั้งตัว

เธอรวบผมสีน้ำตาลแดงที่ทั้งหนาและยาวขึ้นเป็นหางม้าสูง แต่งหน้าอย่างโฉบเฉี่ยวเข้ากันดีกับลิปสติกสีแดง ใบหน้านางามนั้นมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ และเขารู้ดีว่าเธอคนนี่คือ 'ธรณิน ศุภินทรา'

เธอเป็นทั้งไฮโซและดีไซเนอร์ชื่อดังซึ่งไม่ควรจะมีเรื่องด้วยอย่างเด็ดขาด!

"ฉันจะเข้า..."

หญิงสาวบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่หนักแน่น ดวงตาดูเฉยเยียว
ปรายไปมองคนพูดหนึ่งๆ แต่ก็ทำให้อีกฝ่ายหวาดหวั่นไม่น้อย...

ธรณินไม่แปลกใจที่เขาจะเข้ามาห้ามเธอ เพราะเธอสวมเดรสสีดำ
ทาปากแดง แถมหิ้ววงหรีดมาในงานแต่งงานแบบนี้ เป็นใครก็ดูออกว่าเธอ
ไม่ได้ 'มาตี' อย่างแน่นอน

"ถ้าคุณไม่ให้ฉันเข้าไป...เรามีเรื่องกันแน่"

ริมฝีปากอวบอ้อมคลี่ย้มกว้างขึ้น แต่นี่ไม่ได้เป็นเพียงแค่ว่าคำขู่ เพราะ
เธอตั้งใจจะทำอย่างที่พูดจริงๆ ทั้งสายตาดำแน่วแน่น น้ำเสียงมั่นคง และ
ท่าทางเย่อหยิ่งที่ดูมาดมั่นทำให้ผู้ชายคนดังกล่าวมีท่าทีลังเลอย่างเห็นได้ชัด
...เขาทำงานในวงการออร์แกนไนเซชันมาหลายปี เขาย่อมรู้จักเธอดี และ
รู้ว่าเธอมีอิทธิพลมากแค่ไหน

มีแต่คนโง่เท่านั้นที่กล้าประกาศตัวเป็นศัตรูกับเธอ!

"คุณแก่งัดทำเป็นไม่เห็นฉันก็ได้ ไม่มีใครรู้หรือว่าคุณปล่อยให้ฉัน
เข้างาน"

ธรณินเสนอทางออกให้ เธอปรายตามองเข้าไปในห้องบอลรูมเพื่อให้
ผู้ชายคนนั้นทบทวนความคิดอีกครั้ง เวลานี้แขกทุกคนในงานกำลังสนใจ
พิธีตัดเค้กของคู่บ่าวสาว นักข่าวมัวแต่เก็บภาพบรรยากาศจนไม่มีใคร
สังเกตเห็นการมาของเธอ

ถ้าต่อจากนี้เกิดเรื่องขึ้นก็คงไม่มีใครมานั่งหาคนที่ปล่อยให้เธอเข้าไป
ในงานหรอก เพราะทุกคนคงโฟกัสแค่สิ่งที่เธอกำลังจะ 'แฉ'

"รีบถอยออกไปและทำเป็นว่าคุณไม่เห็นฉัน"

ที่มังกานคนดังกล่าวลละล้าลั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจทำตามคำแนะนำ
เจ้าของเรือนร่างงามราวกับนางฟ้าวิคตอเรีย'ส ซีเครีท เขาแสวงงเดินไป
เข้าห้องน้ำราวกับว่าไม่เคยพูดคุยกับเธอมาก่อน

หญิงสาวกระตุกยิ้มที่มุมปากอย่างพอใจก่อนที่เธอจะเดินเข้าไปในห้องบอลรูมซึ่งเวลานี้คู่บ่าวสาวได้ตัดเค้กแต่งงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และกำลังโผล่ท่าถ่ายภาพกับเค้กก่อนโต

"ช่างเป็นภาพที่สวยงามจริงๆ เลยนะคะ"

ธรรณินงใจพูดเสียงดังเพื่อให้ทุกคนหันมามองเธอ และมันได้ผล! เพราะแม้แต่คู่บ่าวสาวที่อยู่บนเวทีก็ยังหันมาสนใจเธอ

วินาทีที่ภาคินสบตากับธรรณิน... เขาแสดงสีหน้าตกใจอย่างเห็นได้ชัด เพราะไม่คิดมาก่อนว่าเธอจะมาเหยียบงานนี้ อีกทั้งยังมาพร้อมพวงหรีดดอกไม้จันทร์

ฉากนี้เคยเกิดขึ้นในละครที่เขาแสดง แต่ไม่คิดเลยว่ามันจะเกิดขึ้นในชีวิตจริง!

"ฉันขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ"

ธรรณินบอกพร้อมรอยยิ้มหวานแม้ในใจจะอัดแน่นไปด้วยความโกรธ

"คุณสองคนช่างเหมาะสมกันจริงๆ... เหมาะสมกันมาราวกับผีเน่ากับโลงศพ"

ฟูบ!

จบประโยคนั้นหญิงสาวก็โยนพวงหรีดดอกไม้จันทร์ขึ้นไปบนเวทีสร้างความฮือฮาให้กับผู้ร่วมงานจนบางคนร้องกรี๊ด บางคนตกใจ อ้าปากค้าง และบางคนหันไปซุบซิบกัน

ทว่าไม่มีใครสักคนที่จะเข้ามาห้ามเธอ อาจเพราะพวกเขากำลังตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เพราะอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ หรือเพราะสนุกกับละครน้ำเน่าที่มีให้ดูกันแบบสดๆ

ในตอนนั้นเอง! นักข่าวจากทุกสำนักไม่พลาดที่จะเก็บภาพบรรยากาศเอาไว้ ทั้งภาพถ่ายและวิดีโอซึ่งธรรณินพอใจมาก เพราะนี่คือสิ่งที่เธอต้องการ ยิ่งเป็นข่าวใหญ่ยิ่งดี ชื่อเสียงของสองคนนี้จะได้ยับเยินกันไป...

ถึงแม้ว่าจะยังไม่สาสมกับสิ่งที่พวกมันทำกับเพื่อนและหลานของเธอก็ตาม
"งานแต่งงานในคำคืนนี้ช่างงดงามราวกับภาพในเทพนิยาย แต่ใคร
จะรู้ว่าความจริงแล้วมันแลกมาด้วยความเจ็บปวดและคราบน้ำตาของคุณ
กับเมียของคุณภาคิน!"

"หยุดพูดเดี๋ยวนี้!"

ภาคินตวาดด้วยความโกรธราวกับ 'ความลับอันมืดดำ' ของเขากำลัง
จะถูกลากไส้ออกมา

ธรรณินเห็นเขามีสีหน้าและท่าทางร้อนรนจนแทบสติแตกแบบนี้
เธอก็ยิ่งพอใจ หญิงสาวยอมรับว่าเธอโกรธจนแทบจะพุ่งเข้าไปจิกหัวเขา
กตกับเค้กแต่งงานเหมือนตัวร้ายในละครหลังข่าว แต่เธอลับแลรั้งยิ้ม
ขบขันในขณะที่ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวพยายามมองหาออร์แกนเซออร์หรือ
ใครสักคนมาลากเธอออกไป

แต่...ใครจะกล้าในเมื่อธรรณินคือผู้มีอิทธิพลในวงการคนหนึ่ง

"ไม่ต้องให้คนมาเชิญฉันออกไปหรอก ฉันพูดจบเมื่อไหร่ ฉันก็
จะไปเอง"

ดีไซเนอร์สาวพูดตักทวงทำให้ภาคินรับมือไม่ถูก ส่วนมุกตาก็
อยากจะทำและตอบโต้อีกฝ่ายกลับแทบตาย แต่เธอต้องกัดฟันข่มอารมณ์
ไว้อย่างสุดความสามารถ ไม่อย่างนั้นภาพลักษณ์นางเอกที่น่ารักอ่อนหวาน
ซึ่งพยายามสร้างมาเกือบห้าปีก็จะถูกทำลายป่นปี้ในคืนนี้

"อ้อ...แล้วใครที่กำลังคิดว่าฉันคือเมียของคุณภาคินที่ทนเห็นงานนี้
เกิดขึ้นไม่ได้จนต้องบุกมาทำลายงานแต่งก็รีบเปลี่ยนความคิดซะนะคะ
เพราะฉันเป็นแค่ตัวแทนของเพื่อนฉัน แล้วคนอย่างฉันก็ไม่ใฝ่ต่ำหรือ
หน้ามืดตามัวไปเลยว่าผู้ชายเห็นแก่ตัว อดีตมีสันดานแมงดาเกาะผู้หญิง
กินแล้วถีบหัวส่งอย่างนี้มาเป็นสามีแน่ๆ"

ธรรณินรีบอธิบายก่อนที่ทุกคนจะเข้าใจผิดไปกันใหญ่ วาจาอันเผ็ดร้อน

ของหญิงสาวยิ่งทำให้ทุกคนฮือฮาด้วยไม่คิดว่าไฮโซที่เกิดในตระกูลผู้ดีเก่าอย่างเธอจะ 'ปากแซบ' ขนาดนี้

ถ้าตัดสินคนจากสเตอริโอไทป์หรือละครไทยที่เคยดูก็อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่เธอก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง อยู่ในสังคมที่คลุกคลีกับคนหลายระดับ และมีความรู้สึกไม่ต่างจากปุถุชนทั่วไป

เวลาโกรธจนอยากแหกหน้าคนจะให้คำด้วยคำสุภาพมันก็คงไม่สะใจ แต่เธอไม่ขึ้น 'อี' ขึ้น 'ไอ้' ก็นับว่ามีความอดทนมากแล้ว

"ฉันแค่นั้นไม่ได้ที่เห็นหลานของตัวเองขาดพ่อทั้งๆ ที่แกเพิ่งจะอายุได้สามขวบ และทนไม่ได้ที่ต้องเห็นเพื่อนที่อุตส่าห์ลดตัวไปคว่ำผู้ชายอย่างนี้มาเป็นสามีแล้วยังถูกเขาทรยศหักหลังอีก"

ทุกคนในงานแทบจะไม่เชื่อว่าพระเอกที่มีภาพลักษณ์แสนดีอย่างภาคินจะเป็นคนอย่างที่ธรินว่า แต่เธอเชื่อว่าคำพูดของเธอจะสะกิดใจให้ทุกคนที่รับรู้เรื่องนี้จับตามองเขามากขึ้น

"คุณนี่มันใจ 'เหี้ย...ม' จริงๆ เลยนะ ตอนที่เมียกำลังตั้งท้องก็ลอบมาเล่นซู้กับนางเอกคู่จิ้น เอ๊ย! คู่จิ้น ตอนเมียกำลังจะคลอดก็รีบขอหมั้นกับผู้หญิงอื่น"

"โห..." แหกในงานห่อปากด้วยความคาดไม่ถึง

ธรินเหี้ยตึ่มมปากก่อนจะแฉต่ออย่างออกรสชาติ

"แล้วพอเห็นว่าเมียน่าจะเลี้ยงลูกคนเดียวได้คุณก็รีบชิงหนีมาแต่งงานส่วนเธอนะตา...ฉันเสียตาหน้าตาหวานๆ สไตร์นางเอกพิมพ์นิยมของเธอจริงๆ ถ้านิสัยเธอไปทางเดียวกับหน้าตา เธอคงจะกลายเป็นดาวค้างฟ้าอีกคน แต่อีกไม่นานเธอคงจะดับเพราะนิสัยชอบแย่งสามีชาวบ้านนี้แหละ รู้ทั้งรู้ว่าผู้ชายมีลูกมีเมียแล้วยังอยากจะแย่ง แต่เพราะว่า 'เกาะ' เขาแล้วเธอมีงานมีเงิน"

"นี่คุณพูดเรื่องอะไร ผมกับตาไม่รู้เรื่องนะ"

ภาคินปฏิบัติเสธแต่ท่าทางร้อนรนเหมือนคนทำผิดแล้วถูกจับได้คาหนังคาเขา ยิ่งทำให้หลายคนคิดว่าคำพูดของธรรณินมีมูลความจริง

คนอย่างเธอมีภาษีมากพอที่พูดอะไรแล้วก็ทำให้คนเชื่อถือ เพราะถ้าเธอไม่โกธจริง ๆ และถ้าสิ่งที่เธอพูดมันไม่เป็นความจริง ไฮโซที่มีทั้งชื่อเสียงและมีคนนับหน้าถือตาอย่างเธอกงไม่ทำแบบนี่

"ไม่รู้เรื่องเหธอะ อยากให้ฉันพูดมัยว่าเมียเก่าคุณเป็นใคร"

ธรรณินกอดอกอย่างสบายใจ ยิ่งเห็นภาคินกับมุกตาภาเหง้อแตก เธอยังรู้สึกว้าตัวเองถือไฟเหนือกว่า

"แต่ฉันไม่บอกเหธอะ ปล่อยให้หนักขาไปชุดคู้กันเองน่าจะสนุกกว่า เพราะฉันคิดว่าน่าจะเจอเรื่องอื่นที่สนุกกว่าเรื่องนี้อีกหลายเรื่อง"

"คุณภาคินมีลูกแล้วเหธอะ!"

หนักขาที่เก็บปากมานาน พอปะติดปะต่อเรื่องได้ก็เริ่มเข้าไปรุมล้อมภาคินกับมุกตาภาพร้อมระดมคำถามใส่อีกฝ่ายไม่ยั้งราวกับลืมนไปแล้วว่าคำคินนี้เป็นงานแต่งงานของคนทั้งคู่

"เด็กคนนั้นเป็นใครครับ!"

"แบบนี้แสดงว่าคุณภาคินจดทะเบียนสมรสซัธนเหธอะ!"

"ไม่ใช่ครับ ผมไม่ได้ทำแบบนั้น ผู้หญิงคนนี้โกธ!" พระเอกหนุ่มตอบเสียงดังเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ม่ประโยชน์อะไรในเวลานี้

"ถ้าคิดว่าฉันโกธ... คุณหนักขาก็ลองไปสืบดูสิคะ รับรองว่ามีเรื่องให้ชุดอีกหลายเรื่องเลยเหธละ" ธรรณินบอกไปอย่างอารมณ์ดี

คำพูดของเธอจะนำความหายนะไปสู่ภาคินกับมุกตาภาอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะทั้งสองคนยังมีเรื่องราวมากมายภายใต้หน้ากากอันสวยงามที่เปิดเผยไม่ได้

"เบื้องหลังของพระเอกนางเอกระดับชูป'ตาร์คู้มันแซ่ปยิ่งกว่าละคร

เมียบลวงเมียน้อยซะอีกคะ"

"พอได้แล้วนะ!"

ขณะที่ธรณีนากำลังจะแฉต่อก็มี 'ผู้กล้า' คนหนึ่งตรงเข้ามาห้ามเธอด้วยการกระซอกต้นแขนของเธอไว้ หญิงสาวจึงหันไปมองเขาด้วยความฉุนเฉียว แล้วเธอก็ต้องตกใจจนแทบผงะเมื่อประสานสายตาสายตาเข้ากับดวงตาสีนิลคมกริบของชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่ง 'ในอดีต' เธอคุ่นเคยเป็นอย่างดี

ต่อให้ไม่ได้พบกันมาหกปีแล้ว แต่เธอยังจำดวงตาคู่นี้ได้...ไม่เคยลืม "นี่คุณ! นั่นเจ็บนะ!"

หญิงสาวบอกอย่างไม่พอใจเมื่อถูกผู้ชายคนนั้นกระซอกต้นแขนให้เดินออกไป ธรณินโกรธที่เขายใช้กำลังกับเธอและโกรธที่เขามาขัดขวางการ 'ลากไส้' พระเอกนางเอกจอมตอแหลคู่นั้น

ทว่า...ด้วยความตกใจที่ได้เจอ 'เขา' อีกครั้งในสถานการณ์นี้ทำให้ธรณินค่อนข้างเสียศูนย์จนทำอะไรไม่ถูก ตั้งตัวไม่ทัน และทั้งโกรธทั้งมีนงไปหมด เธอจึงถูกเขากระซอกแขนออกมาจากห้องบอลรูมจนได้

พอตีสติกลับมาได้ ร่างระหงพยายามต้านทานแรงดึงของเขาเอาไว้ แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอมแรงที่กระทำกับเธอเลย ในที่สุดเธอก็ต้องยอมเดินตามเขาไปอย่างช่วยไม่ได้

เอาเหอะ! แต่เนี่ยงานแต่งก็เละแล้ว

หญิงสาวคิดในใจและถอดใจไม่กลับไปอาละวาดต่อ เพราะนักข่าวต่างเก็บภาพบรรยากาศตอนเธอแฉเอาไว้ราวกับเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ และรั้วคำถามใส่ภาคินกับมุกตภาไม่หยุด ด้วยว่าข่าวนี้มันฉาวมากจนหยุดสนใจไม่ได้ ไม่ต้องเดาเธอก็รู้เลยว่าพรุ่งนี้จะมีข่าวใหญ่ตามมาแน่นอน

คิดได้ดังนั้นความฉุนเฉียวของธรณินจึงลดลงเพราะเธอได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว หลังจากนั้นเธอก็จะกลับบ้านแล้วรอฟังข่าวใหญ่ซึ่งเธอคิดว่าคงไม่ต้องรอถึงวันพรุ่งนี้หรอก เพราะเดี๋ยวนี้ข่าวใหญ่มันไปไวจะตาย เผลอๆ

อาจมีนักข่าวไลฟ์เหตุการณ์ลงแฟนเพจแบบเรียลไทม์ไปแล้วก็ได้

"ปล่อยฉันได้แล้ว!"

หญิงสาวบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเมื่อถูกอีกฝ่ายกระซอกแขนออกมาจนถึงลิบบี่ของโรงแรม แต่เขายังไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยเธอสักที

ประโยคนั้นเหมือนจะบอกให้เขาได้สติเช่นกัน และเมื่อชายหนุ่มเห็นว่าพาเธอออกห่างจากห้องบอลรูมมาไกลมากแล้ว เขาก็ปล่อยแขนเธอตามคำสั่ง

ธรณินเจ็บบริเวณที่ถูกกระซอกแต่เธอไม่แสดงท่าทีใดๆ เพราะไม่อยากเปิดเผยความอ่อนแอให้ผู้ชายคนนี้ได้เห็น ต่อให้เขาจะเคยรู้จักเธอดีมากกว่าใครๆ ก็ตาม

"คุณมันไม่เป็นลูกผู้ชาย ใช้กำลังกับผู้หญิง!" เธอซึ่งเป็นฝ่ายต่อว่าก่อน

"ถ้าผมไม่ทำแบบนี้คุณจะยอมหยุดอาละวาดมั๊ยล่ะ" เขาถามเหมือนรู้จักเธอดี "ทำบ้าอะไรของคุณ คิดว่าถ่ายละครอยู่หรือไง"

ร่างสูงถามต่อด้วยน้ำเสียงเข้มจัด ดวงตาคมกริบที่มองมาและน้ำเสียงของเขากำลังตำหนิเธออย่างชัดเจน และนี่แหละที่ทำให้เธอฉุนขึ้นมามากอีกครั้ง

"แล้วคุณล่ะทำบ้าอะไร คิดว่าตัวเองอยู่ในละครก็เลยทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์นางเอกกับพระเอกเหรอถึงได้รับลากฉันออกมา แหม! น่าเสียดายจัง ฉันกำลังสนุกอยู่เชียว" ธรณินลอยหน้าลอยตาตอบโต้

"แซนด์..."

ชายหนุ่มเรียกเธอด้วยชื่อเล่นอย่างคุ้นเคย เขาทำเสียงเหมือนอ่อนนอกอ่อนในใจกับเธอ และทำเหมือนผู้ใหญ่ที่อยากจับเด็กดี้อย่างเธอมาตีสักครั้ง...การกระทำของเขาเหมือนเข็มแหลมคมที่จี้หัวใจเธอ

เขาไม่มีสิทธิ์เรียกชื่อเล่นเธอด้วยเสียงนี้

ไม่มีสิทธิ์ทำเหมือนในอดีตเพราะเธอไม่ใช่เด็กดีของเขา...ไม่ใช่มานานแล้ว!

"ผมพาคุณออกมาก่อนเพราะรู้ว่าคุณมันร้ายกาจขนาดไหน แต่ที่คุณก็ทำลายงานแต่งของพวกเขาจนพังพินาศไปหมดแล้ว คิดบ้างมั๊ยว่ากำลังทำลายอนาคตใคร คุณนี่มัน...ไม่เคยเปลี่ยนแปลงนะ" เขาเว้นวรรคเหมือนให้เธอเลือกเติมคำในช่องว่างเอง แต่เธอรู้ว่าคำที่เขาเว้นไว้ไม่ใช่คำพูดดีๆ แน่نون

"ถ้าคุณจำได้ว่าเมื่อก่อนฉันร้ายขนาดไหน คุณก็น่าจะรู้ว่าวันนี้ฉันร้ายได้มากกว่านี้อีก!" ธรณินพยายามข่มความโกรธเอาไว้ เธอไม่ปฏิเสธในสิ่งที่เขาต่อว่าและยอมรับมันอย่างไม่สะทกสะท้าน

เพราะเธอยินดีที่จะร้ายเพื่อปกป้องคนที่เธอรัก...

"แต่ฉันมีเหตุผลเสมอเวลาที่ตัดสินใจทำอะไรสักอย่าง คุณอาจจะคิดว่าฉันทำในสิ่งที่ไร้วุฒิภาวะเหมือนในอดีต แต่ก่อนที่จะตัดสินใจว่าฉันเป็นคนเลว...รบกวนคุณไปถามสองคนนั้นก่อนว่าพวกมันทำอะไรกับเพื่อนฉันเอาไว้บ้าง ฉันถึงต้องต่อมาหาพวกมันจนถึงในงานแต่ง!"

หญิงสาวบอกก่อนจะเดินออกมาโดยไม่หันกลับไปมองร่างสูง ต่อให้ความรู้สึกแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นจากการได้พบเขาจะพุ่งเข้ามารบกวนจิตใจเธอก็ตาม...ธรณินพยายามที่จะไม่แสดงท่าทีแยแส แต่ให้ตายเถอะ! เธอไม่คิดเลยจริงๆ ว่าจะต้องมาเจอ 'ทิวา วงศ์เทว' ที่นี้หลังจากเลิกกับเขาไปหกปีแล้ว

ใช่! เขาคือแฟนเก่าของเธอ

แฟนเก่า...ที่เธอให้นิยามเอาไว้ว่าเหมือน 'อ๊วกที่เคยถูกลงพื้น' ซึ่งเธอจะไม่มีวันกลับไปกินอีกเด็ดขาด!

บทที่ 1 โนสนโนแคร์

คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสีขาวหลังใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลางรั้วสูง มีทางเดินหลายร้อยเมตรที่ทอดยาวไปสู่ตัวบ้าน ด้านหน้าของคฤหาสน์ หลังงามมีสนามหญ้าและสวนที่ถูกจัดแต่งอย่างสวยงาม รมรื่น น่าอยู่ราวกับ ปราสาท และที่นี่คือ 'บ้าน' อันแสนอบอุ่นของธรณินนั่นเอง
ตืด...ตืด...

ร่างบอบบางที่นอนอยู่บนเตียงสีขาวในห้องนอนอันหรูหรารู้สึกตัว เพราะเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือดังรบกวนไม่หยุด เธอยังทำใจลืมตาขึ้นสู้อกับแสงสว่างยามเช้าไม่ได้ แต่ก็ยังความมือไปทีโต๊ะข้างหัวเตียงเพราะจำได้ว่าวางโทรศัพท์มือถือเอาไว้ตรงนั้น จากนั้นก็ลืมตามองหน้าจอต้วยความหงุดหงิด

"ว่า...?"

คนถูกรบกวนเวลาพักผ่อนกรอกเสียงจ้วเจียงลงในโทรศัพท์มือถือ หลังจากตัดสินใจครบสายนเมื่อเห็นว่าคนที่โทรมาหาคือ 'เอ' หรือ 'ออร์นัส' ผู้ช่วยคนสนิทของเธอ

"คุณแซนด์กลายเป็นข่าวใหญ่แล้วนะคะ ยังจะมัวนอนอยู่อีก!"

น้ำเสียงจิบปากจิบคอของเกย์ออกสาวพุดอย่างร้อร่น แต่ธรณินก็ยังไม่สะทกสะท้านอยู่ดี เธอกลอกตามองบนเบาๆ พลังดำหนิผู้ช่วยอยู่ในใจว่าเขาจะโทรมาปลุกเธอด้วยเรื่องแค่นี้แหละหรือ

ทำอย่างกับเธอไม่เคยตกเป็นข่าวไปได้!

"เพลงแม่ทศรา สำนักข่าวทั่วไทย และทวิตเตอร์แม่ที่เรื่องคุณแซนด์บุกไปทำลายงานแต่งของคุณภาคินกับคุณตาจตุตถเทรนต์อันดับหนึ่งของโลกเลยนะคะ พี่ร้อนใจจะแย่แล้วเนี่ย"

"เรื่องแค่นี้เองคะ"

ธรณินถอนหายใจเบาๆ ทั้งๆ ที่อรรถสร้อนใจจนแทบทำอะไรไม่ถูก เพราะนักข่าวโทรเข้ามาสอบถามข้อมูลจากเขาตั้งแต่เช้าซึ่งเจ้านายสาวอย่างธรณินก็พอจะคาดเดาเหตุการณ์ได้

หญิงสาวรู้อยู่แล้วว่าสิ่งที่เธอทำลงไปจะต้องกลายเป็นข่าวใหญ่ และที่เธอตัดสินใจทำแบบนั้นก็เพราะต้องการให้มันเป็นข่าวนี้อะแหละ ไม่อย่างนั้นเธอไม่ยอมทำเรื่องบ้าตีเด็ดแบบนั้นแน่ๆ

"คุณแซนด์พูดแบบนี้แสดงว่าตั้งใจให้มันเป็นข่าวใหญ่หรือคะ"

"ก็ใช่ล่ะสิคะ ไม่งั้นแซนด์ไม่ยอมตกเป็นเป้าให้คนแม่ทศรอกคะ"

"แล้วคุณแซนด์จะลงทุนทำถึงขนาดนั้นทำไมคะ พี่ว่าแค่โพสต์ลอยๆ ลงไอจีก็มีคนสนใจจนเอาไปทำข่าวและเชื่อมโยงไปถึงคนที่คุณแซนด์อยากแฉแล้วคะ ไม่ต้องเจ็บตัวด้วย"

"แซนด์อยากปิดจ๊อบให้เร็วที่สุดคะ"

หากธรณินออกมาโพสต์ 'แซะ' ผ่านโซเชียลอย่างที่อรรถสร้อแนะนำกว่าจะมีคนโยงเรื่องไปถึงสองคนนั้นเธอคงต้องรอเป็นชาติ บางทีอาจจะถูกโยงไปหาคนอื่นด้วยซ้ำ

อีกอย่างต่อให้เธอโพสต์แบบเอ่ยชื่อตรงไปตรงมาทั้งภาคินกับมุกตาก็คงไหวตัวทันจนหาข้ออ้างแก้ข่าวและเอาตัวรอดไปได้อย่างสวยงาม ที่สำคัญ

ภาคินคงรีบไปปิดปากเพื่อนสนิทเธอไม่ให้พูด ไม่ให้แสดงตัว และฝากมาบอกให้เธอหุบปากเหมือนที่ผ่านมานั้นแหละ

ธรณีนยอมรับบท 'นางร้าย' ไปทำलयงานแต่งก็เพื่อให้มันเป็นข่าวใหญ่ แล้วตามมาด้วยการชู้ตักขี้จนทุกคนได้เห็นธาตุแท้ของพระเอกนางเอกคู่จิ้นชื่อดังระดับ 'ซูป'ตาร์' คู่นี้ว่าภายใต้หน้ากากพระเอกนางเอกที่แสนดีนั้นความจริงแล้วเน่าเฟะขนาดไหน โดยเฉพาะฝ่ายชายที่เลวระยำที่สุดในสายตาเธอ

"คุณแซนด์ไม่รู้สิอะไรเลยหรือคะ"

"แล้วจะให้แซนด์รู้สิอะไรล่ะ"

"ยังจะมาถามอีก! กลายเป็นข่าวแบบนี้คุณแซนด์เสียชื่อเสียงนะคะ"

"เสียชื่อเสียงหรือคะ คนที่เสียชื่อเสียงมันคือผีเน่ากับโลงศพคู่กันต่างหาก" น้ำเสียงของธรณินดุเดือดขึ้น "แซนด์ไม่เชื่อหรือว่าประชาชนจะโง่เข้าข้างสองคนนั้นแล้วถล่มต่าแซนด์อยู่ฝ่ายเดียว"

"มันก็ใช่ค่ะ แต่พี่ไม่ยากให้คุณแซนด์เสียชื่อเสียง"

"แซนด์ไม่ได้เป็นดารานะคะ ถูกดำเนินคดีหาหน้อยไม่เป็นไรหรือคะ
เดี่ยวคุณก็ลืม"

"พี่ไม่ยากให้คุณแซนด์ของพี่โดนต่านี้คะ"

"เอาเถอะค่ะ! ยังไงงานแซนด์ก็ยังมีขายได้ แต่สองคนนั้นเป็นคนเบื้องหน้ามีข่าวฉาวแล้วงานหดแน่ๆ โดยเฉพาะข่าวนอกใจหรือเป็นชู้กับผัวชาวบ้านแล้วสองคนนั้นก็ดันเลวครบสูตรซะด้วย แซนด์แค่โดนต่านิดหน่อย ถ้าแลกกับความฉิบหายของพวกมัน แซนด์ยอมค่ะ"

ธรณินบอกเพราะเธอคิดและตัดสินใจมาเป็นอย่างดีแล้ว

"ยังมีหน้ามาทำเสียงสะใจอีก" ธรณิส่อนอกอ้อนใจกับเจ้านายของตน

มันก็จริงอย่างที่ธรณินพูดนั้นแหละว่าแบรนต์เสื้อผ้า 'Sandra'

ติดตลาดแล้ว ลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ได้เอาเรื่องส่วนตัวของเธอมาประกอบ การตัดสินใจซื้อเสื้อผ้า แล้วแฟนคลับของภาคินกับมุกตาก็ไม่น่าจะอยู่ใน กลุ่มเป้าหมายของแบรนด์เสื้อผ้าเธอ ที่สำคัญลูกค้าก็น่าจะแยกแยะได้

ถึงกระนั้นอรณีสก็ไม่อยากให้ภาพลักษณ์ของธรณินเสียหาย เพราะ ยังไงเธอก็ขึ้นชื่อว่าเป็นคนใต้แสงไฟ มีหน้ามีตาในสังคม มีชื่อเสียง และ ยังเป็นน้องสาวของพระเอกชื่อดังอีกด้วย

"ว่าแต่...พี่เห็นคลิปที่พวกนักข่าวเอามาลง มีผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา ดึงแขนคุณแซนด์ออกจากงาน เขาเป็นใครหรือคะ รูปร่างหน้าตาดูดี ใช้อยเลยนะ"

อรณีสถามด้วยความสนใจเผื่อว่าจะเป็นคนรู้จักของธรณิน

"คุณแซนด์มีแพลนว่าจะขยายตลาดไปทำเสื้อผ้าผู้ชายด้วย ให้เขา มาเป็นนายแบบก็ดีนะคะ"

"คลิปถ่ายเห็นผู้ชายคนนั้นชัดเจนจนพี่เออยากได้มาเป็นนายแบบเลย เหรอคะ" ธรณินถามอย่างร้อนใจ เธออาจจะคบกับทิวาในระยะเวลายไม่นาน แต่พี่ชายทั้งสองคนของเธอก็รู้จักเขาและอาจจำเขาได้

เธอไม่อยากให้คนใกล้ชิตรับรู้ว่าเธอโคจรกลับไปเจอเขาอีกครั้ง

"เห็นแค่นี้ก็วิเองคะ แต่พี่เป็นผู้ช่วยคุณแซนด์นะคะ พี่ก็ต้องหุ้ไวตาไว เป็นธรรมดา"

คำตอบของอีกฝ่ายทำให้ธรณินถอนหายใจด้วยความโล่งอก

หญิงสาวหวังว่าคนอื่นๆ คงไม่ช่างสังเกตเหมือนอรณีสหรอกนะ

"สรุปคุณแซนด์รู้จักเขามั้ยคะ"

"ไม่รู้จักคะ"

"อ้าว! แล้วทำไมเขากล้ามาดึงแขนคุณแซนด์ออกไปแบบนั้น"

"เขาเป็นคนรู้จักของนายภาคินกับยายตามั้งคะ เขาคงไม่อยากให้มีชื่อนี้ในงงานแต่งของคนรู้จัก" ธรณินตอบอย่างขอไปที ถ้าไม่จำเป็น

เธอก็ไม่อยากเล่าเรื่องในอดีตให้อรณีสฟัง

"น่าเสียดายจังเลยนะคะ พี่ว่าเขาน่าสนใจมาก" อรณีสบอกอย่างเสียดายทำให้เรื่องของทิวาวิงวนเข้ามาในความคิดของเจ้านายสาวอีกครั้ง ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่อยากนึกถึงเขาเลยสักนิด

อรณีสเคยคบกับทิวาสมัยที่เธอเรียนมหาวิทยาลัยปีสาม ส่วนเขาเป็นรุ่นพี่คณะเดียวกัน ในตอนนั้นชายหนุ่มเรียนจบได้สองปีแล้ว และกำลังเอาดีด้านการเขียนนวนิยาย

เมื่อก่อนทิวารูปร่างค่อนข้างผอมบางกว่าในปัจจุบัน เขาไว้ผมยาว ประบ่า ซอบรวบผมครึ่งศีรษะ ใบหน้าหล่อเหลามีไรหนวดบางๆ ประดับอยู่ เสื้อผ้าที่เธอมักจะเห็นเขาสวมคือเสื้อเชิ้ตบางๆ ปลดกระดุมสองเม็ดบน กางเกงยีน และรองเท้าผ้าใบบางๆ แต่ก็ดูดีมากจนรุ่นน้องสาวๆ มองเขาตาเป็นประกายทุกครั้งที่พบเห็น

ทิวาจัดเป็นหนุ่มเซอร์ในฝันของสาวๆ แบบครบสูตร!

ความจริงอรณีสไม่เคยคิดว่าตัวเองจะตกหลุมรักผู้ชายเซอร์ๆ ได้เลย เพราะเธอชอบผู้ชายลึกลับทำงาน มาดดี แต่งตัวเรียบง่ายแต่เนี้ยบ ทุกกระเบียดนิ้ว แต่ไม่รู้ทำไมตอนนั้นถึงพลาดไปคบกับเขาได้

"แล้วเท่าที่เช็กกระแสมาเทียบกันแล้วแซนด์โดนดาก็เปอร์เซ็นต์คะ"

หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องคุยเพราะไม่อยากคุยเรื่องผู้ชายคนนั้นให้รุ่นวายใจอีกแล้ว ทว่า...ภาพของเขาที่เพิ่งเจอมาเมื่อคืนก็ยังรบกวนจิตใจเธอ

ทิวาในวัยสามสิบสองปีเปลี่ยนไปจากอดีตค่อนข้างมาก ตัวเขาสูงใหญ่ ไม่ได้ผอมบางอย่างในอดีต เพราะน่าจะออกกำลังกายและดูแลตัวเองอย่างดี ใบหน้าหล่อเหลาคมคายยังมีไรเคราบางๆ ประดับอยู่ แต่เขาไม่ได้ไว้ผมยาวประบ่าเหมือนเดิมแล้ว ชายหนุ่มสวมชุดสูทสากลยั้งส่งให้รูปร่างที่สูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรโดดเด่นขึ้นไปอีก เรียกได้ว่าทิวาในเวอร์ชันใหม่ดูดีขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ก็แค่รู้จักแต่งตัวขึ้นเท่านั้นแหละน่า

ธรณินคิดในใจเพราะไม่อยากยอมรับว่าเขาน่าสนใจมากแค่ไหน
"ว่าไงคะพี่เอ" เธอถามซ้ำ

"แฟนคลับของคุณนั้นเขาหาว่าน้องแซนดี้ 'หิวแสง' แต่พอดีกระแส
เล่นชู้กันมันแรงมากจนถึงความสนใจจากประชาชนคนนอกเข้ามามุงได้
คนที่โดนถล่มก็เลยกลายเป็นคุณนั้น รวมทั้งแฟนคลับที่ออกตัวปกป้อง
ทั้งคู่ด้วย ตอนนี้นำพวกเขาโดนชุกตอกใหญ่เลยล่ะ แล้วคุณก็พยายามจะ
สืบหาเมียกับลูกของนายภาคิน"

"แซนดี้วางแผนอะไรแล้วไม่มีพลาดหรอกนะ"

ธรณินบอกแล้วว่ามันคุ้มค่าที่จะแลก ภาคินกับมุกตาก็จะได้รู้เสียบ้างว่า
สิ่งที่ทั้งสองคนทำมันเลวร้ายแค่ไหน นี่เป็นแค่บทเริ่มต้นของ 'กรรม' ที่
กำลังทำหน้าที่ตามสนองพวกเขาเท่านั้น

"แต่เกลียดคำว่า 'หิวแสง' จริงๆ นะคะ คนอย่างแซนดี้ไม่จำเป็นต้อง
ทำแบบนี้ก็มีแสงมีชีนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

ธรณินบ่นปากเบาๆ คนอย่างเธอนะไม่เคยอยากได้สปอตไลท์จากใคร
ขนาดนั้น

"พี่รู้ค่าา แต่...เป็นข่าวใหญ่ขนาดนี้เพื่อนคุณแซนดี้จะไม่ว่าอะไร
หรอกนะ พี่อดเป็นห่วงไม่ได้จริงๆ เพราะมันอาจจะกระทบลูกของเธอด้วย"
ธรณินถามด้วยความกังวลแทนเจ้านายสาว

จริงอยู่ว่าทั้งสองคนเป็นเพียงเจ้านายกับลูกจ้าง แต่ธรณีสทำงาน
เคียงบ่าเคียงไหล่กับธรณินมาตั้งแต่เธอเริ่มสร้างแบรนด์ Sandra ทำให้
ทั้งสองคนสนิทสนมกันมาก เวลาที่ธรณีสมีปัญหาชีวิต ธรณินก็ให้
ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ ทั้งสองคนจึงเปรียบเหมือนมิตรแท้ของ
กันและกัน

เมื่อไหร่ที่เจ้านายมีปัญหา ธรณีสอดไม่ได้ที่จะทุกซัดใจไปด้วย

เพราะเขาเองก็รับรู้เรื่องราวระหว่างธรณิน รติตา ภาคิน และมุกตาทามาดี ไม่แปลกเลยที่เขาจะคาดเดาปัญหาและเรื่องราวต่างๆ ได้

"เรื่องเดียวที่แซนด์เป็นห่วงก็คือเรื่องน้องภูนี่แหละค่ะ"

'น้องภู' หรือ 'ภูติส' เป็นลูกชายวัยสามขวบครึ่งของภาคินกับ 'รติตา' ตอนนี้แกเพิ่งจะเข้าโรงเรียนอนุบาล อยู่ในวัยช่างเรียนรู้อะไรและกำลังน่ารักน่าชัง ธรณินถึงได้โกรธมากที่ภาคินทิ้งลูกชายตัวน้อยได้ลงคอ ถ้าเธอเป็นพ่อเป็นแม่ของน้องภู เธอคงจะทิ้งรักทั้งหลงจนไม่กล้าแม้แต่จะทำร้ายจิตใจแก

ต่อให้ธรณินจะขึ้นชื่อว่าเป็นสาวร้าย ขาววิน และเหวี่ยงแรง แต่เธอจะทำนิสัยเหล่านี้กับคนที่มาทำร้ายเธอก่อนเท่านั้น เพราะกับคนที่เป็นมิตร และรู้สึกดี ๆ ต่อกัน...เธอจะน่ารักเสมอ

"แซนด์คิดว่าหลังจากเคลียร์งานวันนี้จะเข้าไปคุยกับเพื่อนที่บ้านคะ ยายคิน่าจะเห็นข่าวแล้ว" น้ำเสียงของธรณินอ่อนลง "ความจริงแซนด์ก็กังวลเรื่องนี้เหมือนกันนะคะ ยายคิน่าจะบอกนายภาคินอย่างกับอะไร แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ ยายคิน่าจะต้องนำตาดกในอยู่ฝ่ายเดียว แล้วปล่อยให้นายภาคินกับยายตาไป เสวยสุขกันสองคน"

"รับบทองครักษ์พิทักษ์เพื่อนข้างนั้น"

"เป็นพี่เออะจะยอมอยู่เฉยๆ เหรอคะ" ธรณินย้อนถาม

เธอเชื่อว่าใครอยู่ในสถานะอย่างเธอก็ต้องทนไม่ไหว

"แต่เนื่อก่อนนะคะพี่เอ แซนด์อาบน้ำแต่งตัวก่อน แล้วเดี๋ยวเจอกัน ที่งานนะคะ"

"โอเคค่า เต๋ยวพี่ตูแลงานทางนี้ร้อ"

ทั้งสองคนบอกลากันก่อนที่ธรณินจะวางสาย หญิงสาวแอบถอนหายใจ เจ็บๆ คนเดียวอีกครั้งก่อนจะพลิกตัวลงจากเตียงเพื่อทำกิจวัตรประจำวัน เธอหวังอยู่ลึกๆ ว่ารติตาจะเข้าใจในการกระทำของเธอ

ธรณินหวังดีกับเพื่อนจริงๆ ถึงได้ยอมทำเรื่องบ้าง แบบนั้น...

"ยายแซนด์"

แต่งตัวเสร็จจรดณีก็นั่งจากห้องเพื่อออกไปทำงาน ทว่ายังไม่ทันเดินออกไปจากคฤหาสน์หลังงาม...เสียงของ 'ยศภัทร' ผู้เป็นบิดาก็เรียกเธอเอาไว้ก่อน

น้ำเสียงเข้มๆ ที่ฟังดูตุ้และเยือกเย็นผิดปกติทำให้ร่างบางจำต้องชะงักฝีเท้า หัวใจดวงน้อยหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะเธอรับรู้ว่าจะต้องถูกตำหนิอย่างแน่นอน

คุณพ่อกับคุณแม่ให้ไว้วางใจ

หญิงสาวคิดในใจขณะพยายามเรียกสติกลับมาและคิดว่าเธอจะเอาตัวรอดได้ยังไง จากนั้นก็มองไปทางห้องรับแขกแล้วเห็นว่าทั้งบิดามารดา และพี่ชายทั้งสองคนนั่งรวมตัวกันอยู่

ทุกสายตามองมาที่เธอเป็นตาเดียว...

อยู่ครบองค์ประชุม!

หญิงสาวก็ตรัสร้องอยู่ในใจ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเพราะข่าวใหญ่ที่เกิดจากฝีมือของเธออย่างแน่นอนที่ทำให้ทุกคนมารวมตัวกันและทำท่าเหมือนนั่งรอ 'ให้ศีลให้พร' เธอก่อนออกไปทำงานแบบนี้

"แหม...อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาเลยนะคะ"

ธณีนึกยิ้มกว้าง บั้นหน้าบั้นตาให้ดูสดใสราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นก่อนจะเดินเข้าไปในห้องรับแขกซึ่งทุกคนนั่งรวมตัวกันอยู่

ร่างบางเข้าไปนั่งข้างๆ ผู้เป็นมารดาอย่าง 'ทิพรดา' แถมยังกอดท่านอย่างออดอ้อนและประจบประแจงตามประสาลูกคนเล็กเพื่อผ่อนโทษหนักให้เป็นเบา

ครอบครัวศุจินทรอาจมีเครือญาติไม่มาก แต่ก็สืบสกุลมาจากผู้ดีเก่า มีฐานะร่ำรวย มีหน้าตาในวงสังคม และเป็นທີ່จับตามองของใครต่อใครไม่เพียงเท่านั้นยังมีทรัพย์สินและที่ดินในย่านธุรกิจอีกมาก เรียกได้ว่าแค่

เงินจากค่าเช่าที่ในแต่ละปีก็มีมากมายจนแทบเหลือกินเหลือใช้

ทายาทตระกูลสุจินทรประกอบไปด้วย 'ทิพากร'* พี่ชายคนโต
วัยสามสิบหกปีทำหน้าที่บริหารบริษัทสื่อสิ่งพิมพ์รายใหญ่ซึ่งเป็นธุรกิจหลัก
ของครอบครัว

'วาริธร**' พี่ชายคนกลางวัยสามสิบสามปีซึ่งเป็นดารานักแสดงที่มี
ชื่อเสียงระดับแถวหน้าของวงการแถมยังมีรีสอร์ทชื่อดังอยู่ที่เชียงใหม่

และธรรณี... น้องสาวคนเล็กในวัยยี่สิบเจ็ดปีผู้เป็นทั้งดีไซเนอร์และ
เจ้าของแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังอย่าง Sandra

ใครต่อใครต่างก็พูดกันว่าคนที่ได้เกี่ยวดองกับครอบครัวนี้โชคดียิ่งกว่า
'หนูตลกโกดังข้าวสาร' และตอนนี้พี่ชายทั้งสองคนของธรรณีก็แต่งงานกันไป
หมดแล้ว คงเหลือเพียงแค่เธอเท่านั้นที่ยังโสด!

"สายขนาดนี้แล้วทำไมพี่ชื่กับพี่ช้อยยังไม่ออกไปทำงานอีกคะ"

น้องเล็กปรายตาไปมองพี่ชายสุดหล่อทั้งสองคนที่มีบุคลิกแตกต่างกัน
อย่างสิ้นเชิง แม้จะรู้ว่าที่พวกเขายังไม่ออกไปทำงานเพราะกำลังนั่งรอ 'สวด'
เธอพร้อม กับบุญการี

"ไม่ต้องมาทำหน้าที่ชื่อตาใส เราก็รู้ว่าทำไมพี่สองคนยังไม่ออกไป
ทำงาน" วาริธรตัดริบบิ้นเปิดงาน "คิดยังไงถึงบุกไปทำลายงานแต่งของ
นายภาคินกับยายตาแบบนั้น รู้มั๊ยว่ามันจะเดือดร้อนมาถึงพี่ สองคนนั้น
อยู่ช่องเดียวกับพี่ ใครๆ ก็รู้ว่าแซนด์เป็นน้องที่ พวกนักข่าวคงไม่วยมา
วุ่นวายกับพี่อีก"

"โห! มาเป็นซุดเลย"

"ก็เรามาฉวนโดนด่า พี่ไม่บุกไปตาเราถึงห้องนอนก็ดีแค่นั้นแล้ว"

"แหม! พูดอย่างกับพี่ชื่กลัวนักข่าว ระดับพี่ชื่อนะแค่ด้วยเธอคะกับ

* ติดตามเรื่องราวของ 'ทิพากรและพรามุก' ได้ในเรื่อง 'มุกพรสวรรค์' โดย 'ฉัตรฉาย'

** ติดตามเรื่องราวของ 'วาริธรและจันทกานต์' ได้ในเรื่อง 'จันทร์โนราห์' โดย 'ฉัตรฉาย'

ชาวพรรคนี้"

ไม่ใช่ว่าฉรรณินจะไม่รู้ว่าชาวนี่ส่งผลกระทบต่อพี่ชายคนรอง แต่พระเอกอย่างวาริธรไม่สนใจกระแสข่าวมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอก็คงไม่กล้าทำเรื่องที่มีนจะเดือดร้อนไปถึงเขาหรอก

"อย่าทำหน้าที่เครียดลึะพีซี เตี๋ยวไม่หล่อนะ"

คนเป็นน้องยิ้มอ่อน แต่วาริธรยังไม่ยอมคลายสีหน้าหงุดหงิดลง

วาริธรเป็นพระเอกหนุ่มหล่อที่โดดเด่นและสะกดสายตา เขาเป็นพระเอกยอดนิยมของประเทศ รับเล่นละครแค่ปีละสองเรื่อง รับงานโฆษณาปีละไม่กี่ตัว งานถ่ายแบบและงานอีเวนต์ก็รับน้อยมากแม้ว่าจะมีคนติดต่อเข้ามาแทบทุกวัน เพราะเขาเป็นคนที่มึโลกส่วนตัวสูง เป็นพระเอกติสต์แตก ไม่แคร์กระแสหรือแม้กระทั่งนักข่าว เลือกรับงานจนเกือบจะเรียกได้ว่า 'เรื่องมาก' และพอถ่ายละครจบก็จะหนีไปขลุกอยู่ในรีสอร์ทที่เชียงใหม่

ชายหนุ่มอาจจะไม่ค่อยโปรโมตตัวเอง ถึงกระนั้นกระแสของเขาก็ไม่เคยตกลงแม้แต่บ่อย แล้วตอนนี้ก็มีคนติดตามอินสตาแกรมสูงเกือบห้าล้านคนแล้วทั้งๆ ที่เขาไม่ค่อยได้อัพเดทอะไร

แต่การที่วาริธรทำตัวแบบนี้กลับยิ่งทำให้ใครต่อใครสนใจอยากรู้เรื่องราวของพระเอกอย่างเขามากขึ้น ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะนิสัยที่เหมือนจะร้ายทว่ากลับมีเสน่ห์ของเขา และอีกเหตุผลสำคัญคือฝีมือทางการแสดงของเขาที่ตราตรึงใจจนเรียกว่า 'หาตัวจับยาก' ก็ว่าได้

ด้านแฟนคลับของวาริธรเองก็เหมือนจะเข้าใจในธรรมชาติของเขาเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะมีความแค้นเท่าไรก็ไม่สามารถสั่นคลอนแรงสนับสนุนอันเหนียวแน่นจากคนเหล่านั้นได้เลย ขนาดเขาแต่งงานและมีภรรยาเป็นตัวเป็นตนอย่าง 'จันทกานต์' แต่ความนิยมของเขายังไม่ตกลงเลยสักนิด

ด้วยเหตุผลเหล่านี้เองธรรณถึงได้มั่นใจว่าชาวใหญ่ที่เกิดจากวิกรรมของเธอมือคือนี่จะไม่ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของวาริธรอย่างแน่นอน

"พี่ไม่ได้แคร์แต่พี่รำคาญ" วาริธรถอนหายใจ

"พี่ซีไม่ต้องตอบนักข่าวก็สิ้นเรื่องนี้ละ ไข่ว่าพี่ซีจะรับงานอีเวนต์บ่อยๆ เห็นถ่ายละครเสร็จก็บินไปหาเมียที่เชียงใหม่ที่เชียงรายตลอด นักข่าวคงไม่ดันดันไปสัมภาษณ์เรื่องแซนด์กับพี่ซีถึงเชียงรายหรอกคะ"

"ช่วยสะทกสะท้านบ้าง" พี่ชายคนโตมาดผู้บริหารอย่างทิพากรนั่งฟังอยู่นานก็อดจะเปรยขึ้นมาไม่ได้ "สิ่งที่แซนด์ทำอาจจะไม่กระทบกับงานของพวกเราโดยตรง แต่มันก็อาจจะทำให้ติดขัดเวลาทำงานนะ"

"นิตยสารของเราฝ่าวิกฤตจนกลับมาตีตลาดได้ พี่ซีจะกลัวอะไรคะ"

บริษัทศุจินทราหมีนิตยสารในเครือหลายฉบับ มีสายส่งและโรงพิมพ์ครบวงจร ยศภัทรบริหารงานเองมาโดยตลอด กระทั่งท่านอายุมากขึ้นจึงส่งต่อให้ทิพากรบริหารแทน

แม้จะเป็นบริษัทที่ถือหุ้นกันในครอบครัวแต่ก็มีชื่อเสียงโด่งดังทำยอดขายและมีค่าโฆษณาเป็นอันดับต้นๆ ในประเทศไทย โดยนิตยสารส่วนใหญ่จะเน้นไปทางแฟชั่น เนื้อหาแปลกใหม่ บางเล่มเน้นความเซ็กซี่ บางเล่มเน้นความทันสมัย บางเล่มเน้นความคลาสสิก และบางเล่มเป็นนิตยสารสำหรับวัยรุ่น โดยมีกลุ่มคนที่มียรายได้ปานกลางถึงสูงเป็นกลุ่มเป้าหมาย

ทิพากรใส่ใจงานสม่ำเสมอจนสปอนเซอร์ไว้วางใจจะลงโฆษณาในนิตยสารอย่างต่อเนื่อง เพราะภาพลักษณ์นิตยสารทุกเล่มดูดีและได้รับการยอมรับในวงกว้าง แฟชั่นในแต่ละเล่มได้รับการชื่นชมไม่แพ้นิตยสารหัวนอก แถมยังมั่นใจได้ว่าโฆษณาที่ลงจะถูกส่งไปถึงกลุ่มเป้าหมาย

แต่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาใครๆ ก็รู้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์โดยเฉพาะนิตยสารแบบรูปเล่มได้รับผลกระทบจากสื่อสิ่งพิมพ์แบบดิจิทัลจนทำให้ออดขายลดลง

และต่างทยอยปิดตัว เพราะประชาชนหันไปเสพข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตซึ่งถูกกว่า รวดเร็วกว่า และเข้าถึงได้ง่ายกว่า

ทิพากรจึงเผยแพร่ข่าวสารในรูปแบบดิจิทัลผ่านตัวมาเป็นสื่อออนไลน์ เพื่อจะได้ค่าโฆษณาเพิ่มขึ้น ส่วนนิตยสารรูปเล่มก็เพิ่มมูลค่าด้วยลูกเล่นต่างๆ ให้ดูพรีเมียมและเป็นเหมือนของสะสม

ในขณะที่นิตยสารเจ้าอื่นๆ ปิดตัวลง แต่นิตยสารในเครือต่างๆ ภายใต้การบริหารของทิพากรยังคงทำกำไรได้ ย่อมถือว่าเขามีฝีมือในการบริหารงานที่ไม่ธรรมดาเลย

"จริงอยู่ว่าแซนด์ไม่ได้เป็นดารา เป็นข่าวแบบนี้มันก็อาจไม่กระทบกับห้องเสื้อของแซนด์เท่าไรหรอก แต่เราก็ควรคิดบ้างว่ามันจะทำให้คุณพ่อกับคุณแม่ไม่สบายใจ เราโตแล้วนะ เลิกทำนิสัยเด็กๆ ได้แล้ว"

ทิพากรเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง พอเขาพูดถึงบุพการีขึ้นมารณินก็ถึงกับหน้าหงอยลง

เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มักจะคาดเดาความคิดใครต่อใครได้เสมอ รณินไม่แปลกใจเลยที่เขาทำให้สาวน้อยอย่าง 'พรารวมุก' ตกหลุมพรางรักของเขาจนสุดท้ายก็ได้อีกฝ่ายมาเป็นภรรยาสามี

"ที่พี่เขาพูดก็ถูกนะลูก" ทิพรดาเห็นด้วย

"พ่อไม่ต้องออกปากเองเราก็น่าจะเข้าใจนะ" ยศภัทรเสริม

"แซนด์รู้ดีว่าสิ่งที่แซนด์ทำมันไม่ดี แซนด์ทำให้ครอบครัวเราถูกนินทาและอาจจะถูกมองไม่ดี แต่แซนด์ก็มีเหตุผลนะคะ" รณินพยายามอธิบาย "ทุกคนก็รู้ว่านายภาคินเป็นพ่อของน้องภู"

สมาชิกในครอบครัวศุจินทราบรู้จักกับรณินเป็นอย่างดี เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทของรณินและเคยมาค้างที่นี้บ่อยๆ เวลารณินมีปัญหาแล้วรณินช่วยเพื่อนจนคิดไม่ตกก็จะนำมาปรึกษากับทิพรดาและยศภัทร พวกเขาทำกันก็เลยเอ็นดูรณินเหมือนลูกเหมือนหลาน ดังนั้นพวกเขาช่วย

รับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างกับชีวิตของรติดา

"ถ้าแซนด์ไม่ทำแบบนี้ก็คงไม่มีใครรู้หรือคะว่านายภาคินทำชั่วอะไรไว้บ้าง แล้วยายศิริก็คงต้องน้ำตาเซ็ดหัวเข่าอยู่คนเดียว ส่วนน้องภูก็ต้องถูกพ่อใจดำทอดทิ้ง" ธรณินพูดอย่างใส่อารมณ์

ทุกคนเข้าใจดีว่าหญิงสาวรักและเป็นห่วงเพื่อนมากแค่ไหน แต่ก็กังวลว่าหากยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องภายในครอบครัวของรติดามากเกินไป อาจทำให้ทั้งรติดากับภาคินมีปัญหาหนักมากขึ้น

"เราคิดว่าพอคนอื่นรู้เรื่องนายภาคินแล้ว นายภาคินเสียชื่อเสียงเสียใจ เขาจะกลับมารักและดูแลครอบครัวหรือ ผู้ชายที่มีชู้ตอนเมียกำลังตั้งท้อง มันจะคิดได้แค่เพราะถูกเราแฉนั่นหรือแซนด์" ทิพากรพูดต่อ ซึ่งสิ่งที่เขาพูดก็มีความเป็นไปได้ คนอย่างภาคินไม่น่าจะสำนึกได้ง่ายๆ แบบนั้น

"แล้วจะให้แซนด์ทนเห็นมันทั้งเพื่อนแซนด์ไปเสวยสุขกับผู้หญิงคนอื่นหรือคะ"

"พวกเรารู้ว่าแซนด์รู้สึกยังไง" วาริธรบออย่างเข้าใจ "ติดกับแซนด์คบกันมาสิบห้าปี เป็นเพื่อนรักเป็นเพื่อนสนิทกันไม่ต่างจากพี่น้อง การที่แซนด์เห็นคิดต้องเจ็บปวดเพราะผู้ชายเลวๆ คนนั้นมันทำให้แซนด์เจ็บปวดไปกับคิดด้วย แต่นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัวเขาอะแซนด์ เราจะไปยุ่งมากไม่ได้"

"ก็ยายศิเอาแต่ยอหมอนั่นนี่คะ ไม่หือไม่อืออะไร พอถูกเขาทำร้ายจิตใจก็ปิดปากเงียบ เอาแต่เสียใจและแอบร้องไห้จนแซนด์กลัวเพื่อนจะเป็นซึมเศร้า แซนด์ไม่เข้าใจจริงๆ นะคะว่าทำไมยายศิริต้องไปยอหมันด้วยทั้งๆ ที่ยายศิริทั้งสวยทั้งเก่ง แถมยังนิสัยดีอีก คนอย่างยายศิหาผู้ชายคนใหม่ได้ไม่ยากหรอกคะ นี่แซนด์จะให้ยายศิเลิกกับนายภาคินตั้งหลายครั้งแล้วนะคะ ยายศิริก็อ้างแต่อดทนเพื่อลูกอยู่นั่น"

ธรณินได้โอกาสก็ระบายความโกรธเหมือนเธอทนเก็บกดมานาน

ความจริงหญิงสาวรู้ว่าเธอไม่ควรยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องภายในครอบครัวของ
รศิตาแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นเพื่อนสนิทก็ตาม

แต่...ที่ผ่านมเธอก็อดทนที่จะไม่พูดและเอาแต่ปล่อยใจเพื่อนมา
ตลอดหลายปี ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างภาคินกับรศิตาก็ไม่เคยดีขึ้นเลย

เพื่อนเธอรักฝ่ายชายจนยอมทุกอย่าง ส่วนฝ่ายชายก็ล้าพองใจ
ทำเลวกับเพื่อนเธอสารพัด ทั้งละเลยความรู้สึก ไม่มีเวลาให้ ไม่เอาใจใส่
ใช้คำพูดทำร้ายจิตใจตลอดเวลา ขนาดมีลูกด้วยกันยังไม่คิดจะแยกแยะ
จากที่เคยทนเจ็บมานาน ธรณีนึกทนไม่ไหวจนถึงขั้นต้องออกปากเรียกร้อง
ความเป็นธรรมให้เพื่อน

"ทำอย่างกับว่าไอ้ที่ทนอยู่ทุกวันนี้ทำให้ผู้ชายแบ่งเวลามาให้ลูกหรือ
ใส่ใจครอบครัวมากขึ้น นับวันนายภาคินยิ่งไม่เห็นหัวยายศึกกับลูก ไม่งั้น
จะไปแต่งกับยายตาทั้งๆ ที่น้องภูเพ็งจะสามชวบครึ่งเธอคะ"

"แล้วเราไปพังกงานแต่งงานนายภาคินซะและทะเลาะแบบนั้นจะไม่ทำให้เพื่อนเรา
มีปัญหากับเขาหรือ ถ้าคิดต้องเป็นฝ่ายยอมนายภาคินมาตลอด พี่ว่างานนี้
นายภาคินโกรธเราจนเอาไปลงกับเพื่อนเราแน่ๆ" ทิพากรคาดเตา

เขากลับจริงๆ ว่าการที่ธรณีนอกตัวแรงเบอร์นี้จะทำให้เธอกลายเป็น
'หมา'

"ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิคะ ยายศึกจะได้ตาสว่างแล้วเลิกกับผู้ชายสารเลว
พรรคั้นสักที"

หญิงสาวพูดด้วยความเชื่อมั่นว่ายังไงรศิตาก็ต้องเข้าใจในการกระทำ
ของเธอและไม่มีทางเห็นผู้ชายเลวๆ คนนั้นดีกว่าเพื่อนที่คบกันมาถึงสิบห้าปี
อย่างเธอแน่ๆ

"ถ้ามันเป็นอย่างที่เราคิดก็ดี" วรธรรวยพรให้น้องสาวอยู่ในใจ

ทว่า...ลึกๆ เขากลับหวังใจแทนธรณีนว่าบางทีเรื่องมันอาจจะไม่เป็น
อย่างที่เธอคิด!

บทที่ 2

ใครคนหนึ่ง...ซึ่งลืมไม่ลง

บ้านของทิวาเป็นบ้านสีขาวที่ดูทันสมัยหลังใหญ่ ตั้งอยู่บนพื้นที่สองงานกว่าๆ รอบบ้านมีสนามหญ้าสีเขียวสบายตา ด้านหลังมีต้นไม้และปลูกผักสวนครัวหลายอย่าง ด้านหน้าปลูกต้นไม้ใหญ่ รวมทั้ง

ไม้ดอกไม้ประดับนานาชนิด เพราะ 'ลดา' มารดาของเขาคือคนรักต้นไม้ที่เดินฝันนี้ตกทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่รุ่นย่า เป็นสมบัติที่บิดาทิ้งไว้ให้ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต เมื่อก่อนบ้านของทิวาเป็นบ้านไม้หลังเล็กทั้งเก่าและซ่อมซ่อ แต่หลังจากที่ชายหนุ่มประสบความสำเร็จในฐานะนักเขียนและเก็บเงินได้ก้อนใหญ่ เขาก็ต่อเติมบ้านใหม่จนกลายเป็นบ้านหลังปัจจุบัน

อันที่จริงจะบอกว่าต่อเติมก็ไม่ค่อยถูกนักเพราะถ้านำภาพมาเปรียบเทียบกันแล้วมันเหมือนทิวาสร้างบ้านใหม่บนพื้นที่เดิมเลยทีเดียว

"เขียนงานไม่ออกอีกแล้วเหอรอลูก"

เสียงของลดาทำให้หนุ่มร่างสูงที่ยืนสูบบุหรี่ฟังเสาทัวร์เรซในสวนหน้าบ้านถึงกับสะดุ้งเบาๆ ทิวาหันมายิ้มบางๆ ให้กับมารดาขณะที่มือใหญ่ดับบุหรี่ยับที่เขี่ยบุหรี่ใกล้ๆ เพราะเขาไม่ยอมให้ท่านต้องสูดดมสารพิษจากบุหรี่ยับด้วย ความจริงทิวาไม่ใช่คนติดบุหรี่ เขาจะหยิบมันขึ้นมาสูบบ้าง

เวลาที่เครื่องเครียดหรือคิงานไม่ออกเท่านั้น อีกทั้งยังตั้งใจว่าจะเลิกบุหรีตามคำขอของมารดา แต่เขาก็ยังเลิกไม่ได้สักที

"ตันมาหลายวันแล้วครับ"

ชายหนุ่มตอบพร้อมกบถอนหายใจเบาๆ เพราะมารดาเตาถูกซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ด้วยว่าสาเหตุที่ทำให้เขาหิบบุหรีขึ้นมาสืบนั้นมีเพียงไม่กี่อย่าง และสาเหตุหลักก็มาจากการเขียนงานไม่ออกนั่นเอง

"แม่เอากาแพกกับบรวานี้มาให้ทิวาลองชิม"

ลดาบอพร้อมรอยยิ้มเมื่อจะทำให้ลูกชายอารมณ์ดี

"แม่เพิ่งลองหัดทำ ถ้าอร่อยก็ว่าจะทำไปฝากร้านกาแพหน้าปากซอยชายเขาบอกว่าคุกกี้ขายดีมาก อยากให้แม่ลองทำอย่างอื่นไปเพิ่ม แม่ว่าจะลองทำพวกชีสเค้กด้วยนะ ลูกค้าน่าจะชอบ"

"ขยันจังเลยครับ แต่ผมบอกหลายครั้งแล้วว่าแม่ไม่ต้องเหนื่อยทำขนมขาย ผมก็ดูแลแม่ได้" ทิวาบอกอย่างอ่อนใจที่ห้ามมารดาไม่ได้เลย "คนอื่นเขามีแต่อยากอยู่บ้านเฉยๆ สบายๆ แต่แม่นี่นะ"

"ดูแม่อีกแล้ว" ลดายิ้มขบขัน

ในอดีตครอบครัว 'วงศ์เทวา' ค่อนข้างลำบาก สามีท่านเป็นเพียงข้าราชการเงินเดือนน้อย ท่านก็เลยต้องหารายได้เสริมด้วยการทำขนมขายทั้งขนมไทยขนมฝรั่ง ทิวาเห็นมารดาลำบากมาตลอด เขาสัญญากับท่านว่าจะทำทุกอย่างให้ครอบครัวได้อยู่อย่างสุขสบาย และเขาก็สามารถทำได้อย่างที่พูดจริงๆ

เพียงแต่ว่าท่านไม่อยากอยู่เฉยๆ เพราะมันทำให้รู้สึกที่ตัวเองไม่มีค่าอย่างน้อยๆ ให้ท่านได้หิบบิจงานบ้าง หารายได้เป็นค่าน้ำค่าไฟช่วยลูกบ้างก็ทำให้ท่านมีความสุขและสบายใจแล้ว

"แม่รู้ว่าาเลียงแม่ได้ แต่แม่เคยทำงานมาตลอด จะให้อยู่บ้านเฉยๆแม่ทำไม่ได้หรอก"

"แม่อีกพูดอย่างนี้ตลอดเลยนะครับ ผมเป็นห่วงแม่่นะรู้มั๊ย"

"วาไม่ต้องห่วงแม่หรือลูก" ลดายิ้มบางๆ ท่านรับรู้ได้ถึงความห่วงใย จากลูกชายเป็นอย่างดี "แม่อู้กำลังของตัวเองดี ที่ทำอยู่ก็ไม่ได้หนักหนาอะไร ทำแค่นี้ไปตามประสานก่เท่านั้นแหละ อีกอย่างถ้าแม่เลิกทำ แทนที่ร้านกาแฟเขาจะได้กำไรนิดๆ หน่อยๆ จากการวางขายขนมเรา เขาก็จะขาดรายได้ส่วนนี้ และลูกค้าที่ติดขนมเราก็จะไม่ได้กินขนมอร่อยๆ วาห้ามแม่ไม่ให้ขายขนมแบบนี้มันบาปนะ"

"อ้าวแม่..."

'คนบาป' เท้าเอวมองมารดา

"แม่ล้อเล่นล่ะ"

ลดาหัวเราะชอบใจเมื่อเห็นสีหน้าของลูกชายที่ลู้งๆ ก็กลายเป็นคนบาป เสียอย่างนั้น

"ทุกวันนี้ว่าก็ประสบความสำเร็จแล้ว งานติดตลาดแล้ว บ้านก็ทำเสร็จแล้ว รถก็มีขับแล้ว แถมยังมีเงินเก็บเผื่ออนาคตแล้ว ทำไมไม่พักสมองบ้างล่ะลูก อีกอย่างแม่อีกอยากอุ้มหลานแล้วนะ วาหาแฟนได้แล้วนะลูก"

"วกมาเรื่องนี้อีกแล้ว ผมกอดตันนะครับแม่" ทิวาทำหน้าที่อ้อแท้ใจ

พอชายหนุ่มอายุขึ้นเลขสาม มารดาก็เริ่มพูดเรื่องคนรัก เรื่องลูก และเรื่องสร้างครอบครัวจนเขารู้สึกกดดันทุกครั้งแม้ว่าท่านจะพูดด้วยความนุ่มนวลก็ตาม ทิวาคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องรีบก็ได้ อีกอย่างถ้าไม่เจอคนที่ถูกใจจริงๆ เขาอยู่เป็นโสดตลอดชีวิตก็ยังได้ สมัยนี้จะอยู่เป็นโสดก็ไม่เห็นแปลกเลย

"เรานี้แปลกคน หน้าตาก็ดี ออกกำลังกายฟิตหุ่นจนดูดี แต่ก็ไม่รู้จักหาแฟน"

ลดา มองลูกชายด้วยความแปลกใจ ปากทิวาบอกว่าไม่อยากดิ้นรน

ไขว่คว้าหาความรัก ถ้าสักวันเขาจะมีใครสักคนก็คงมีเอง และเขาอยาก
ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ แต่ท่านกลับรู้สึกว่าคุณค่าตอบนั้นไม่ใช่
ความจริงทั้งหมด เพราะลึกๆ ลูกชายของท่านอาจจะกำลัง 'รอใครบางคน'

"อาชีพออย่างผมเจอใครซะที่ไหนล่ะครับแม่ ผมทำงานอยู่หน้าคอมฯ
ส่งงานผ่านอีเมล นานๆ จะเจอคนจากสำนักพิมพ์ ไปงานหนังสือก็เจอแค่
บ.ก. ทีมงานไม่กี่คน และนักอ่านเท่านั้น"

"นักอ่านสาวๆ สวยๆ ไม่มีบ้างหรือลูก"

"มีครับ แต่...ผมรู้สึกไม่โอเคเท่าไร"

ทิวารู้สึกว่าถ้าเขาลงเอยกับนักอ่านก็คงไม่ต่างกับดาราที่รักกับแฟนคลับ
ซึ่งเขารู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่ลึกๆ ที่สำคัญกว่านั้นเขายังไม่เจอใครที่คิดว่า
น่าจะสานความสัมพันธ์ในฐานะคนรักได้

ไม่ใช่ว่าชายหนุ่มตั้งใจจะไม่มีคนรัก เพียงแต่ที่ผ่านมาเขาโฟกัสแค่
เรื่องงานเขียนจริงๆ เพราะอยากทำหน้าที่แทนบิดาตามสัญญาที่ให้ท่านไว้
ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิต...

บิดาของทิวาเป็นข้าราชการตำแหน่งเล็กๆ แต่รักการอ่านมาก
ในบ้านของเขาจึงมีห้องหนังสือที่เก็บหนังสือเก่าๆ ไว้มากมาย เขาติดนิสัย
รักการอ่านจากท่านมาตั้งแต่เด็ก และเพราะรักการอ่านจึงอยากจะมีหนังสือ
เป็นของตัวเอง ใช่ว่าเขาใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักเขียนจริงๆ ที่ใครก็บอกว่า
มันเป็นอาชีพ 'ไส้แห้ง'

ทิวาหัดเขียนหนังสือทั้งไดอารี่ เรียงความ แต่งกลอน และบทละคร
มาตั้งแต่เด็ก ทว่าในช่วงนั้นยังไม่ได้เอาจริงเอาจัง แค่เขียนประกวด
ในงานโรงเรียนเท่านั้น

จนกระทั่งเขาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยและเห็นว่ามึงนักเขียนวัยรุ่นมากขึ้น
วงการหนังสือเปิดโอกาสให้นักเขียนหน้าใหม่ๆ และเปิดกว้างยิ่งขึ้น เขา
จึงเริ่มเอาจริงเอาจังกับการเขียนและเริ่มพัฒนาจากการเขียนบทละครกับ

เรียงความมาเป็นการเขียนนวนิยาย

แต่การเขียนนวนิยายสักเรื่องให้จบ ผ่านการพิจารณาของสำนักพิมพ์ และประสบความสำเร็จไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งในช่วงที่เขากำลังขึ้นปีสอง บิดาของเขาก็ตรวจพบว่า เป็นมะเร็งปอดระยะที่สามทำให้งานเขียนของเขา ต้องหยุดชะงักเพราะว่าสภาพจิตใจไม่พร้อมจะทำงาน เขาต้องดูแลบิดา ต้องคอยประคับประคองครอบครัวที่กำลังระส่ำระสาย และทำงานพิเศษหารายได้เพราะแม่ต้องดูแลพ่อจนไม่มีเวลาทำขนมขาย

มะเร็งในร่างกายของบิดาลูกกลามอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถรักษาให้หายขาด โดยเฉพาะเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้ายคุณหมอมถึงกับออกปากบอกให้ทิวากับมารดาทำใจ...

จากนั้นไม่ถึงสองเดือนบิดาก็จากเขากับมารดาไปจริงๆ!

ก่อนหน้านี้ชายหนุ่มตั้งใจเอาไว้ว่าจะต้องมีผลงานวางในร้านหนังสือให้บิดาได้ชื่นชมสักเล่ม แต่ท่านก็เสียชีวิตไปก่อนที่จะประสบความสำเร็จสร้างความเศร้าโศกเสียใจให้เขากับมารดาเป็นอย่างมาก ถึงกระนั้นเขาก็ยังพยายามจะสานต่อความฝันในการเป็นนักเขียน

ทิวาทุ่มเทให้กับการเขียนนวนิยายจนแทบไม่มีเวลาใช้ชีวิตแบบหนุ่มสาวที่กำลังเรียนมหาวิทยาลัยเพราะนอกเวลาเรียนเขาจะกลับมาเขียนงานที่บ้านหรือไม่ก็เอาโน้ตบุ๊กไปเขียนงานในห้องสมุด กว่าเขาจะมีผลงานตีพิมพ์และวางขายในร้านหนังสือก็ตอนที่เขาเรียนปีสี่แล้ว

ถึงกระนั้นผลงานเล่มแรกก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

บางคนที่ไม่ฝันอยากมีผลงานวางขายในร้านหนังสือสักเล่ม พอทำได้อาจจะพอใจแล้ว แต่ไม่ใช่ทิวาแน่นอน เพราะเขารักในอาชีพนักเขียน เขาไม่ยอมให้มันเป็นเพียงอาชีพเสริม และเขาต้องการให้มันเป็นอาชีพที่สามารถเลี้ยงชีวิตเขากับแม่ได้ เขาจึงทำการบ้านอย่างหนักเพื่อให้งานประสบความสำเร็จ

ไม่ใช่แค่พยายามเขียนงานของตัวเอง แต่ทิวายังเช็คตลาดหนังสือว่า
แนวไหนกำลังมาแรง แนวไหนประสบความสำเร็จ งานแบบไหนที่ได้รับความ
นิยมนิยม และเขาไม่ลืมที่จะศึกษางานเหล่านั้นอย่างจริงจัง

ทิวาไม่ใช่นักเขียนที่ปิดกั้นตัวเอง...

ในขณะที่นักเขียนบางคนอาจจะมีอีโก้สูงจนไม่สามารถยอมรับ
ความสำเร็จของคนอื่นได้ และหาข้ออ้างให้กับงานที่โด่งดังหรืออยู่ในกระแส
ว่าเป็นแค่งานที่ 'ฟลุค' ดั่ง หรือให้เหตุผลต่างๆ นานาจนเรียกได้ว่าบางครั้ง
ก็เผลอเหยียดงานของผู้อื่น แต่ทิวาหยิบงานทุกเรื่องที่ตั้งขึ้นมาอ่าน
เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ว่างานเหล่านั้นมีองค์ประกอบอะไรบ้างที่ทำให้
ประสบความสำเร็จเพื่อนำมาต่อยอดในงานของตัวเอง

หลังจากเรียนจบทิวาใช้เวลาศึกษา ทุ่มเท พัฒนา และหาแนวทางให้
กับงานเขียนของตัวเองอยู่เกือบสามปี ผลงานของเขาก็ติดท็อปอันดับหนึ่ง
ในเว็บนวนิยายออนไลน์ หลังจากเขาอัปโหลดให้นักอ่านเข้ามาทดลองอ่าน
ก่อนหนังสือจะวางขาย โดยแบ่งเป็นตอนย่อยๆ และขยันอัปโหลดทุกวัน
เพื่อให้นักอ่านเข้ามาติดตามอย่างต่อเนื่อง

'365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' คือชื่อของนวนิยายเรื่องนั้น

เมื่อผลงานขึ้นไปโดดเด่นเป็นอันดับหนึ่งติดต่อกันเป็นเวลาหลายเดือน
ก็ทำให้นักอ่านเข้ามาอ่านผลงานของเขามากขึ้น มีการบอกกันปากต่อปาก
พอหนังสือวางขายจึงได้รับกระแสตอบรับเป็นอย่างดี

ทางสำนักพิมพ์เห็นความโดดเด่นในผลงานเขาและเห็นว่าอาจจะ
ผลักดันให้เขาประสบความสำเร็จได้จึงช่วยส่งเสริมด้วยการส่งตัวไปสัมภาษณ์
ลงเว็บไซต์นวนิยายออนไลน์ หนังสือพิมพ์ และรายการโทรทัศน์

'ไม่ใช่ผู้วิเศษ' คือนามปากกาของทิวา

ในวงการนิยายรักส่วนมากนักเขียนมักจะเป็นผู้หญิง การที่เขาเป็น
นักเขียนผู้ชายจึงกลายเป็นความโดดเด่นและน่าจับตามองจนบางครั้ง

นักเขียนด้วยกันก็ดูถูกว่าเขาเป็นนักเขียนขายหน้าตา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้นักอ่านที่ไม่เคยอ่านผลงานของเขา อยากจะลองหยิบมาอ่านดูสักครั้ง

นวนิยายรักที่เขียนโดยผู้ชายหลายเล่มมี 'จุดเด่น' คือการสร้างคาแร็กเตอร์พระเอกได้สมจริง แต่ก็มี 'จุดอ่อน' ที่ไม่สามารถเข้าถึงหัวใจหรือจับความต้องการของนักอ่านซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงได้

ทิวาทำการบ้านในประเด็นนี้มาเป็นอย่างดี ดังนั้นเขาจึงลิสต์คุณสมบัติต่างๆ ของพระเอกยอดนิยมในนวนิยายแต่ละเรื่องที่ประสบความสำเร็จออกมาเป็นข้อๆ เพื่อหาจุดร่วมและนำมารังสรรค์เป็นพระเอกนวนิยายของตนเอง ไม่ว่าพระเอกจะร้าย จะดี จะเป็นแบดบอย หรือคุณชายแสนดี ก็ล้วนแต่จับใจนักอ่านทั้งสิ้น

นวนิยายเรื่องดังกล่าวประสบความสำเร็จจนได้รับการตีพิมพ์ซ้ำหลายครั้ง หลังจากวางขายไม่นานนัก ก็ไปเตะตาผู้จัดละครชื่อดังได้รับการติดต่อขอเข้าไปสร้างเป็นละคร

และแน่นอนว่าทิวาไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไป!

ชายหนุ่มได้มีโอกาสมพูดคุยกับผู้จัดละครโดยตรง เมื่ออีกฝ่ายรู้ว่าเขาเรียนนิเทศศาสตร์ มีประสบการณ์ในด้านการเขียนบทภาพยนตร์และบทละครมาบ้างจึงสนใจอยากให้เขามาเขียนบทละครจากนวนิยายของตนเอง เพราะเขาน่าจะเห็นภาพและตีความออกมาได้ดีที่สุด ทิวาจึงตกปากรับคำอย่างไม่ลังเล

เหมือนทุกอย่างเป็นใจ ละคร '365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' ประสบความสำเร็จจนเรตติ้งสูงเป็นอันดับหนึ่งของละครในปีนั้น นามปากกา 'ไม่ใช่ผู้วิเศษ' ทั้งในฐานะนักเขียนนวนิยายและนักเขียนบทละครก็กลายเป็นที่รู้จักของประชาชนอย่างรวดเร็ว

ทิวาในวัยยี่สิบเจ็ดปีมีนักอ่านแฟนคลับมากมาย เขาถูกเชิญไปบรรยาย

ในงานหนังสือ ไปเป็นวิทยากรให้ความรู้ในมหาวิทยาลัย และไปสัมภาษณ์
ลงสื่อต่างๆ อีกมากมาย

ทิวามีรายได้เพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นสิบเท่าเหมือนอยู่ในความฝันไม่มีผิด
มีผู้จัดติดต่อมาขอซื้อนวนิยายเรื่องเก่าไปสร้างเป็นละคร และจองเรื่องที่ยัง
ไม่ได้แต่งเอาไว้ล่วงหน้า นอกจากนี้ยังมีคนติดต่อให้เขาเขียนบทละคร
จากนวนิยายของนักเขียนท่านอื่นด้วยซึ่งเขาก็รับงานเอาไว้แทบทั้งหมด
เท่าที่จะทำได้

ชายหนุ่มอยากสร้างเนื้อสร้างตัวและสร้างความมั่นคงให้กับชีวิต
จนทำงานแบบ 'ชายวิญญูณให้ชาติทาน' เลยก็ได้ เพราะเขาไม่รู้ว่า
ช่วงเวลาอันรุ่งโรจน์นี้จะอยู่กับเขาไปอีกนานแค่ไหน เขาจำเป็นต้องสร้าง
ฐานนักอ่านให้ขยายกว้างออกไปมากที่สุดและต่อกระแสให้ผลงานของ
ตัวเองไหลล้นอยู่ในสายตาของนักอ่านอยู่เสมอ ทิวาจึงเขียนเรื่องราวของ
ตัวละครที่น่าสนใจจากเรื่อง '365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' อีกหลายเรื่อง
จนทำให้คนที่กำลังอินกับละครและนวนิยายเรื่องนั้นตามมาอ่านต่อจนครบ
ทุกเล่ม

ถึงกระนั้นทิวาก็ไม่ได้ประมาท เขาไม่ได้คิดแค่จะเขียนเพื่อให้ขายได้
หรือเขียนเพราะว่างานมีกระแส ด้วยรู้ว่าหากงานไม่สนุก ไม่จับใจคนอ่าน
และไม่มีคุณภาพแล้วนักอ่านก็จะไม่ติดตามต่อ ดังนั้นเขาจึงทุ่มทุ่เทศ
ทั้งพัฒนาผลงานทุกเรื่อง และจะไม่ฝืนใจเขียนหากตนเองไม่สนุกไปกับมัน

ปัจจุบันทิวาโลดแล่นในวงการน้ำหมึกมาสิบปีแล้ว ผลงานของเขา
ติดอันดับหนังสือขายดีทุกเรื่องที่วางขายไม่ว่าจะเป็นรูปเล่มหนังสือหรือ
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book) ผลงานที่สร้างชื่อเสียงให้เขามีหลายแนว
ทั้งนวนิยายรักสืบสวนสอบสวน นวนิยายรักสะท้อนสังคม และนวนิยายรัก
พาฝันซึ่งถูกนำไปสร้างเป็นละครดังหลายเรื่อง นอกจากนี้เขายังเป็นนักเขียน
บทละครที่พลิกแพลงบทเก่งอย่างหาตัวจับได้ยากอีกด้วย

ด้วยอายุการทำงานที่มากขึ้น สะสมฐานผู้อ่านเอาไว้มากมาย และอยู่ในจุดที่พอใจแล้ว...ปีนี้ทิวาจึงตั้งใจว่าจะใช้เวลากับครอบครัวมากขึ้น ดูแลสุขภาพมากขึ้น และไม่ได้ออกงานเป็นพายุดังแต่ก่อน

ช่วงที่เริ่มตั้งใหม่ ๆ เขาเขียนนวนิยายปีละห้าเรื่อง เขียนบทละครอีกสองเรื่อง ทำงานห้ามรุ่งห้ามค่ำแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน แต่ปีนี้เขาตั้งใจจะออกนวนิยายสามเรื่องและเขียนบทละครอีกปีละเรื่องเท่านั้น ถึงกระนั้นรายได้ก็คงไม่ได้ลดลง เพราะนอกจากเงินจากนวนิยายเรื่องใหม่แล้วเขายังมีรายได้จากยอดขายอีบุ๊กนวนิยายเรื่องเก่าๆ ที่มีเข้ามาสม่ำเสมอในทุกเดือน รวมทั้งยอดขายจากหนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำ

ถึงทิวาจะไม่ได้ร่ำรวยระดับมหาเศรษฐีแต่เขาก็สร้างเนื้อสร้างตัวและมีเงินเก็บจากอาชีพนักเขียนจนหลายคนถึงขั้นออกปากว่า...คำว่า 'นักเขียนไส้แห้ง' ใช้กับนักเขียนอย่างทิวาไม่ได้

"แม่ยกมาให้ทิวาหยุดพักก่อนยาวๆ บ้าง" ลดาบอกด้วยความเป็นห่วง "คนมันเคยทำงานตลอดนี้ครับ" ชายหนุ่มยิ้มอ่อนมารดากลับด้วยคำพูดของท่าน "มีนักอ่านคอยติดตามและรอผลงานผมอยู่ แม่มาห้ามผมไม่ให้เขียนงานต่อแบบนี้มันบาปนะครับ"

"ช่างยกย่อนจริง ๆ ลูกคนนี่" ลดาไม่ถือสาลูกชายด้วยรู้ว่าความช่างยกย่อนนี่แหละเป็นจุดเด่นของเขา "จริงสิ! แม่เห็นข่าวงานแต่งหนูตาแล้วเป็นห่วงหนูตาอย่างบอกไม่ถูกเลยนะ"

คราวนี้ชายหนุ่มเงิบเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง...

ไม่ใช่แค่ลดาหรือคนที่เห็นข่าวดังกล่าว เพราะเขาเองก็เห็นตั้งแต่เมื่อเช้า และข่าวนี้ก็รบกววจิตใจเขาไม่น้อย ไม่สิ! ตัวต้นเหตุในข่าวอย่างธรรณินต่างหากที่คอยรบกววจิตใจเขา

ทิวาไม่คิดเลยว่าเขากับเธอจะโคจรมาเจอกันอีกครั้ง

'ถ้าคุณจำได้ว่าเมื่อก่อนฉันร้ายขนาดไหน คุณก็น่าจะรู้ว่าวันนี้'

ฉันร้ายได้มากกว่านี้อีก!

ชายหนุ่มนึกถึงคำพูดของ 'อดีตคนรัก' เขารู้ว่าผู้หญิงอย่างธรณีนี่ร้ายได้มากกว่าที่เห็นเมื่อวาน...บางคนอาจจะคิดว่าการที่เธอบุกมาทำงานแต่งเป็นเรื่องอุกอาจ แต่สำหรับเขาที่เคยถูกเธอพังงานเปิดตัวหนังสือกลางเวทีใหญ่ในงานหนังสือระดับชาติมาแล้วบอกได้เลยว่าแค่นั้น 'จ๊ับๆ'

ทำตัวได้น่าตีที่สุด...

ทิวาคิดในใจเมื่อนึกถึงท่าทางเย่อหยิ่งและสายตาดื้อรั้นของสาวเจ้า แม้จะไม่ได้พบหน้าธรณีนี่เลยในช่วงหลายปีที่ผ่านมาแต่เขาแทบไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงเพราะเธอยังอยู่ในสายตาเขาเสมอ

หลังจากที่เลิกกรำกันไปทิวายังติดตามเรื่องราวของธรณีนี่ เห็นเธอในสื่อ และใช้แอด์แค้นส่วนตัวที่ไม่มีใครรู้แอบกดติดตามอินสตาแกรมของเธอด้วย ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยคาดหวังว่าวันหนึ่งจะได้พบเธอ

ทว่า...หากหยิบภาพของธรณีนี่เมื่อหกปีก่อนมาเปรียบเทียบกับปัจจุบัน เขาก็บอกได้ว่าเห็นความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในตัวเธอเหมือนกัน ปัจจุบันเธอดูนิ่งขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น สง่างามมากขึ้น และปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอสวยขึ้น...ธรณีนี่ในวันนี้คือสาวพราวเสน่ห์อย่างเต็มตัวจริงๆ

"ตาทำงานในวงการมาหลายปีแล้วนะครับ เธอมีผู้จัดการส่วนตัว เป็นกุนชื้อคอยแนะนำ เต็มใจเธอก็คงแก้ข่าวได้ แม้มันไม่ต้องหวังหรอกครับ" ทิวาบอกให้มารดาคลายกังวล

มุกตาภาเป็นน้องในสายรหัสของทิวา อีกทั้งละครที่สร้างจากนวนิยาย '365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' ก็ได้เธอมาเป็นนางเอกประกบคู่กับภาทิน เป็นเรื่องแรกด้วย

ด้วยความที่เขารู้จักกับเธอมาก่อน อีกทั้งยังจับมือกันประสบความสำเร็จจากละครเรื่องดังกล่าว เขาก็เธอจึงสนิทสนมกันในระดับหนึ่ง นอกจากนี้เธอยังได้เล่นละครที่สร้างจากนวนิยายของเขาอีกหลายเรื่อง

ผู้จัดละครบางเจ้าก็นัดเธอมาคุยบทกันที่บ้านของเขาเพื่อความสะดวก ทำให้เธอได้รู้จักกับลดา

มุกตาภาเข้าหาผู้ใหญ่เก่ง ไม่แปลกที่มารดาของเขาคงเอ็นดูเธอ และท่านยังไม่เชื่อว่ามุกตาภาจะเป็นอย่างที่ธรณินแฉ ท่านถึงได้เห็นใจเธอ

"ผู้หญิงที่เข้าไปต่อว่าหนูตาก็ร้ายเหลือเกินนะ" ท่านพูดต่อ "มีปัญหากันยังไงก็น่าจะคุยกันวันอื่น บุกไปต่อว่าถึงงานแต่งท่ามกลางนักข่าวเป็นกองทัพบบบนนั้น เหมือนตั้งใจทำลายอนาคตกันชัดๆ"

ทิวารู้สึกไม่ค่อยสบายใจแปลกๆ เมื่อได้ยินมารดาต่อว่าธรณิน... จริงอยู่ว่าชายหนุ่มเคยคบหากับธรณินในฐานะคนรักแต่ทั้งสองคนก็คบกันไม่ถึงปีด้วยซ้ำ เธอเคยมาบ้านของเขาเพียงสองครั้งแต่ไม่ได้เจอกับลดา และเขายังไม่มีโอกาสแนะนำเธอให้ท่านได้รู้จักด้วยซ้ำ ทั้งสองก็เลิกรักกันไปเสียก่อน

"เธอก็คงมีเหตุผลส่วนตัวมั้งครับ"

ชายหนุ่มแก้ต่างแทนคนที่กำลังถูกพูดถึงทั้งๆ ที่เขาไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเธอแม้แต่น้อย ทว่าเขาก็ไม่อยากจะมารดาต่วนตัดสินใจว่าเธอเป็นคนไม่ดี เพราะถ้ามุกตาภากับภาคินเป็นอย่างที่ธรณินพูด การที่หญิงสาวจะโกรธจนไปพังงานแต่งงานก็เป็นเรื่องที่พอจะเข้าใจได้

"เราพูดเหมือนเคยรู้จักผู้หญิงคนนั้น?"

ลดา มองลูกชายด้วยความแปลกใจ ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่ตอบอะไรนอกจากยิ้มบางๆ เท่านั้น แล้วเขาก็ชวนท่านคุยเรื่องอื่นเพราะไม่อยากจะตอบคำถามนี้

ทิวาไม่ใช่แค่รู้จักธรณิน แต่เธอยังเป็นคนรักที่เขายังลืมไม่ลง ให้ตายยังไง... ก็ลืมไม่ได้จริงๆ!

ต้องเล่นละครฉากใหญ่อีกแล้วสินะ

ธรณินคิดในใจขณะกำลังจะเดินเข้าไปในฮอลล์ของห้างหรูหราชื่อดัง

ใจกลางกรุงเทพฯ เพราะวันนี้มีงานแฟชั่นโชว์ที่ห้องเสื้อต่างๆ ร่วมกัน
จัดขึ้นและหนึ่งในนั้นก็ยังมีห้องเสื้อ Sandra ของเธอรวมอยู่ด้วย

ไปก่อนเรื่องมาเมื่อวาน วันนี้คงไม่แคล้วมีนักข่าวมารุมทั้ง

หญิงสาวพยายามทำใจล่วงหน้าว่าเธอต้องรับมือกับกองทัพนักข่าว
ไม่ต่างจากมุกตาภากับภาคิน และด้วยความที่รับมือกับสื่อมาจนชิน
เธอเลยไม่ได้กังวลใดๆ แค่ว่าคาญใจเท่านั้น

ที่สำคัญเธอรู้ตัวว่าผิดที่ไปทำลายงานแต่งของสองคนนั้น แต่เธอ
ก็มีเหตุผล และเรื่องที่แน่ก็เป็นความจริง คนที่ต้องกลั้วการเจอกองทัพสื่อ
คือชายโฉดและหญิงช้อย่างภาคินกับมุกตาภาต่างหาก

"มาแล้วจ้ะจ้ะ!"

อรณีสพูดกับพนักงานคนหนึ่งของห้องเสื้อด้วยความตื่นเต้นเมื่อ
เห็นเธอโผล่หน้าเข้ามาในฮอลล์ สายตาของทั้งคู่มองเธอด้วยความอยากรู้
อยากเห็นจนหญิงสาวต้องถอนหายใจเบาๆ

"ไม่ต้องถาม ทุกอย่างเป็นแบบในคลิปนั้นแหละค่ะ"

ธรรณิณพูดตักคอเหมือนเดาออกว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร ร่างระหงทั้งตัว
นั่งลงบนเก้าอี้ก่อนจะกวาดตามองฝ่ายออร์แกนไนเซอร์ที่กำลังเตรียมงาน
แต่ธรรณิณกลับยังมองเธอเหมือนต้องการพูดอะไรบางอย่าง

"แซนด์! ไม่อยากคุยเรื่องไร้สาระเพราะอยากจะทำเรื่องเรียบร้อย
ในการเตรียมงานค่ะ แฟชั่นโชว์คราวนี้มีห้องเสื้อมารวมตัวกันหลายแบรนด์
เราจะพลาดจนเป็นตัวถ่วงคนอื่นไม่ได้นะคะ" หญิงสาวบอกอย่างเป็นทางการ
เป็นงานทำให้อรณีสไม่กล้าถามแทรก แม้จะอยากชวนเม้าท์เรื่องข่าวใจ
จะขาด

ธรรณิณก่อตั้งแบรนด์ Sandra ด้วยตัวเองตั้งแต่สมัยเรียนจบใหม่ๆ
เพราะสนใจในด้านนี้ เธอใช้ความรู้ในด้านนิเทศศาสตร์มาทำการตลาด
นอกจากนี้ยังไปเรียนแฟชั่นเพิ่มเติม อีกทั้งยังศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ

ห้องเสื้อของเธอถึงได้ประสบความสำเร็จ

เสื้อผ้าของแบรนด์ Sandra ขายทั้งแบบออนไลน์และผ่านหน้าร้าน ในห้างดังหลายแห่ง มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นตอนปลายถึงสาววัยทำงาน ปัจจุบันมีทั้งไลน์ชุดทำงาน ชุดลำลอง และชุดออกงาน แม้เสื้อผ้าจะไม่หรูหราเทียบเท่ากับแบรนด์ไฮเอนด์ แต่ก็ราคาสูงพอสมควร

"โอ้...คุณแซนด์ขา"

"ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงหวานเลยนะคะ"

"แหม! พี่ขอถามสักสองคำถามไม่ได้หรือคะ พี่ค้นปากมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ส่วนเรื่องงานไม่ต้องห่วงหรอกคะ ระดับพี่เอเคยทำงานพลาดด้วยหรือคะ พี่โทรไปคอนเฟิร์มคิวช่างแต่งหน้าทำผมกับนางแบบเรียบบ่อยแล้วคะ อีกไม่เกินสัปดาห์ที่ทุกคนจะมาถึงตามที่เราลงแพลนไว้เป๊ะๆ เลย"

"ถามไม่ได้คะ เพราะแซนด์ไม่อยาก..."

"คุณภาคินเขาเป็นชู้กับคุณตาจริง ๆ หรือคะ" อรณิสไม่รอให้ธรณีนอกปากห้ามก็ชิงถามก่อน แต่เบาเสียงลงมาจนแทบกระซิบเพราะไม่อยากจะคนอื่นได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่

"ถ้าไม่จริงแซนด์จะกลับไปทำงานแต่งของพวกมันหรือไง พี่เอคิดว่าคุณอย่างแซนด์หิวแสงถึงกับต้องสร้างเรื่องขึ้นมาแล้วบุกไปทำงานแต่งของซูป'ตาร์ชื่อดังเลยหรือ อีกอย่างพี่เอก็พอจะรู้เรื่องยาศึกกับนายภาคินอยู่บ้าง ทำให้ไม่ถึงได้ถามแซนด์อีก" ธรณินย้อนถามคืนบ้าง

"คุณแซนด์เคยเล่าว่าคุณศึแอบคบกับคุณภาคินคะ แต่ไม่ได้เล่ารายละเอียดเหมือนที่ไปแฉในงานแต่ง พี่ก็เลยอยากจะขุดเผือกแบบละเอียดหน่อยนะคะ"

อรณิสระงับความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้จริงๆ

"พี่รู้นะคะว่าคุณแซนด์เกิดมาก็ได้สปอตไลท์โดยไม่ต้องพยายาม แต่พี่แค่อยากรายละเอียดให้แน่ใจ เพราะข่าวมันดังมาก พี่ว่านักข่าว

ต้องโทรมาถามคุณแซนด์แน่ๆ พี่จะได้ให้ข้อมูลกับนักข่าวถูก"

มีหลายครั้งที่ธรณินชี้แจงตอบนักข่าวก็มักจะให้ผู้ช่วยอย่างอรณิสให้สัมภาษณ์แทน

"ก็เป็นอย่างที่แซนด์พูดในงานนั้นแหละค่ะ ถ้านักข่าวเขาโทรมาถามก็บอกเขาไปแค่นั้น และถ้าเขาถามว่าแซนด์เป็นยังไงบ้างก็บอกแค่ว่าแซนด์สบายดี ตอนนีแซนด์ห่วงแค่เพื่อนกับหลานเท่านั้นแหละค่ะ"

"แล้วเรื่องที่คุณแซนด์บอกให้นักข่าวไปพูดเพิ่มนี้มันเรื่องอะไรบ้างหรือคะ"

"อ๊อ! แซนด์ก็พูดให้สองคนนั้นมันเดือดร้อนไปอย่างนั้นเองแหละ พี่เอคิตดูสิคะว่าผู้ชายที่กล้ามีชู้ตอนเมียกำลังตั้งท้องและผู้หญิงที่กล้าเป็นชู้กับสามีชาวบ้านทั้งๆ ที่รู้ว่าเมียเขาท้องอยู่... มันจะไม่มีวีรกรรมอื่นเลยหรือคะ ถ้าเรื่องซัวซัวสารเลวขนาดนั้นยังกล้าทำ เรื่องอื่นๆ ก็ไม่เหลือหรือคะ"

"จริงด้วย และถ้านักข่าวได้พูดล่ะก็... ถอนรากถอนโคนแน่"

"แซนด์ลงทุนยอมเสียชื่อเสียงขนาดนี้ ผลตอบแทนมันก็ต้องคุ้มค่าหน่อยสิคะ" หญิงสาวยิ้มมุมปาก "อย่างน้อยสองคนนั้นก็ต้องตกจากบัลลังก์พระเอกนางเอกซูป'ตาร์และได้ฉายาประจำปีว่า 'คู่จิ้นพินบนต้นจิว!'"

"แหม! คุณแซนด์ของพี่นี่ร้ายจริงๆ นะคะ"

"ไม่คิดเลยนะคะว่าเราจะได้เจอกันในงานนี้..."

ขณะที่ธรณินกำลังคุยกับอรณิสอย่างออกรสออกชาติ เสียงหวานที่คุ้นเคยก็ทักเธออย่างเยือกเย็นก่อนที่เจ้าตัวจะเดินเข้ามาหาราวกับว่าต้องการเป็นจุดสนใจของทีมงานหลายคนที่อยู่เ็นฮอลล์

ดีไซเนอร์สาวกวาดตามองอีกฝ่ายตั้งแต่ปลายเท้าจรดศีรษะจะก่อนที่จะกระตุกยิ้มเมื่อประสานสายตากับมุกตภา เธอคิดในใจว่าอีกฝ่ายยังโดนตำไม่น่าใจถึงได้กล้าเข้ามาเปิดศึกกับเธออีกรอบแบบนี้

เดี๋ยวจะจัดให้อีกสักรอบ...

ธรรณินคิดในใจ มุกตามารู้จักคนอย่างเธอน้อยไปซะแล้ว!

บทที่ 3 นางร้ายไม่ได้โง่เหมือนในละคร

ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ไม่ได้โง่ที่จะตำราดหรือเปิดศึกกับนางเอกสาวท่ามกลางทีมงานหลายคนแน่ๆ ไม่อย่างนั้นคงมีคนเอาไปเฝ้าที่ต่อว่าเธอหาเรื่องมุกตลกต่างๆ ที่อีกฝ่ายเข้ามาคุยด้วยดี

ธรรณิรู้ว่าผู้หญิงคนนี้เจ้ามารยา เล่นละครตบตาและบีบน้ำตาเก่งขนาดไหน ที่มุกตลกกลั่นใจเข้ามาทักก่อนก็คงเพื่อยั่วโมโหเธออยากให้เธอต่อว่า แล้วตัวเองก็จะดีหน้าเศร้ารับบทนางเอกถูกรังแกนะสิ

"ยายนี่มายังโง่" ธรรณิกระซิบถามผู้ช่วย

"นางมาเดินพินาเล่ให้ห้องเสื้อของ 'คุณแพรว' นะคะ" ธรรณิกระซิบตอบ 'คุณแพรว' เป็นเจ้าของห้องเสื้อแบรนด์ดังที่เข้าร่วมในงานแฟชั่นโชว์ครั้งนี้ ธรรณิกับอีกฝ่ายรู้จักกันดี แม้จะเป็นคู่แข่งทางธุรกิจแต่เธอกับอีกฝ่ายมีสายสัมพันธ์อันดีและมีมิตรต่อกัน

"ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะ"

ธรรณิสวมบทบาทนางร้ายเจ้าบทรบตาด้วยการข่มความไม่พอใจเอาไว้แล้วยิ้มตอบอีกฝ่ายต่างๆ ที่ในใจบ่นว่าโชคชะตาช่างเล่นตลกเกินไปจริงๆ ที่ทำให้เธอต้องมาเจอกับมุกตลกในงานนี้

หญิงสาวไม่รู้มาก่อนว่าอีกฝ่ายจะมาร่วมงาน เพราะแต่ละแบรนด์ไม่จำเป็นต้องบอกข้อมูลหรือไฮไลต์ในโชว์ของตนกับแบรนด์อื่น และจะเก็บเอาไว้เป็น 'ไม้เด็ด' เพื่อเซอร์ไพรส์ในโชว์ก็ย่อมได้

"ขอบคุณนะที่เมื่อคืนนี้ไปร่วมแสดงความยินดีกับฉันและภาคิน"

มุกตาภาบอกพร้อมรอยยิ้มแต่ดวงตากลมโตค้างงมไม่ได้ยิ้มไปด้วย บ่งบอกได้ว่าเธอแค่นใจมากแค่ไหนที่ธรณินบุกไปทำงานแต่งของเธอ

"ยินดีจัง เพื่อ 'เพื่อนรัก' อย่างเธอ ฉันยินดีไปร่วมงานด้วยอยู่แล้ว"

ธรณินเล่นละครเก่งไม่เป็นสองรองจากนางเอกชื่อดัง อร์ณัสได้ฟังก็ถึงกับงงหนักเพราะไม่รู้ว่าสองคนนี้ไปเป็นเพื่อนกันตอนไหน เขารู้แล้วว่าทั้งสองคนขัดแย้งกันเพราะเรื่องรติตากับภาคิน

"รู้มั๊ยว่าการกระทำของเธอทำให้ใครต่อใครต่างเห็นใจฉัน"

มุกตาภาพูดต่อเหมือนพยายามจะกระตุกต่อมโทสะของธรณินเต็มที่ ด้วยการบอกว่าเธอได้คะแนนสงสารจากประชาชนมากมายแค่ไหน

"จั้นเธอ" ธรณินเลิกคิ้ว "สงสัยเธอกับภาคินจะชินกับการสร้างโลกสองใบ ถึงได้ไม่รู้ว่าคุณคนเขาทั้งสาปส่งทั้งขุดคุ้ยเบื้องหลังการแต่งงานของพวกเขาอยู่ แต่ฉันก็ยินดีด้วยจริงๆ นะที่เธอคิดได้ว่าใครๆ ก็สงสารเธอ เพราะหลังจากนี้น่าจะมีชาวที่ทำให้เธอได้รับความเห็นใจตามมาอีกเยอะเลย"

คำพูดของธรณินทำให้มุกตาภาถึงกับหน้าเสียว อร์ณัสเห็นอีกฝ่ายกำหมัดแน่นเพื่อข่มความโกรธเอาไว้ ทันใดนั้นเอง! สายตาผู้ช่วยคนเก่งก็หันไปเจอคุณแพรกำลังเดินเข้ามาในฮอลล์พอดี

"อ๊ย! คุณแพรมาพอดีเลยคะ"

อร์ณัสรีบทักเพื่อตักคุณแพรเข้ามาร่วมวงสนทนา ทั้งมุกตาภากับธรณินจะได้สงบศึกกันชั่วคราว ไม่อย่างนั้นทั้งสองอาจจะตีกันก่อนที่แฟชั่นโชว์จะเริ่ม

"สวัสดิ์ค่ะ"

เจ้าของห้องเสื้อแบรนต์ตั้งรีบเดินเข้ามา

"แห่ม...มาเร็วจังเลยนะคะคุณตา"

"นั่นสิคะ เป็นนางเอกที่มีความมื่ออาชีพดีจัง มาก่อนเวลานัดด้วย" ธรณินเห็นอีกฝ่ายทักทายนางเอกสาวก็รีบเสริม "สงสัยนางเอกของคุณแพรวจะเหงา พอมาก่อนเวลาก็เลยเข้ามาคุยกับแซนด์"

คุณแพรวมองทั้งสองด้วยความแปลกใจ เธอเพิ่งเห็นข่าวที่ธรณินไปทำงานแต่งงานของมุกตาภา ทั้งสองคนน่าจะขัดแย้งกัน แล้วทำไมมุกตาภาถึงได้เข้ามาคุยกับธรณินแทนที่จะเลี่ยงการเผชิญหน้า การที่ธรณินพูดแบบนี้เป็นการบอกกลายๆ ว่าใครเริ่มก่อน

"คุณตานี้ใจเย็นจังเลยนะคะ ขนาดเกิดเรื่องเมื่อคืนนี้ยังเข้ามาคุยกับคุณแซนด์ได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น" อรณัสเสริมเพื่อบอกเป็นนัยว่าถ้าวันนี้มีเรื่องกันก็เพราะมุกตาภาเริ่มก่อน...คนเพิ่งจะมีเรื่องกันมา หากไม่ยอมเปิดศึกก็ควรจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า แต่นี่มุกตาภาดันเข้ามาเปิดก่อน

"เอ่อ...เชิญคุณตาที่ห้องแต่งตัวดีกว่านะคะ จะได้แต่งหน้าทำผมแพรวจะได้อธิบายเรื่องคิวบนเวทีกับคุณตาเลย" คุณแพรวไม่ยอมให้มีเรื่องกันจึงรีบแยกมุกตาภาออกไป "ขอตัวนะคะ"

"คะคุณแพรว" ธรณินยิ้มขอขอบคุณอีกฝ่าย

คุณแพรวกับมุกตาภาเดินไปที่ห้องแต่งตัว ธรณินเห็นว่านางเอกสาวแอบปรายตามองเธอด้วยความไม่พอใจ แต่นั่นเธอก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายเจ็บใจแค่ไหนที่ทำให้เธอลุกขึ้นมาต่อจนเสียกิริยาไม่ได้

"นางคงคิดว่าคุณแซนด์โง่มากนะคะ ถึงได้เข้ามาเชิญไฟให้คุณแซนด์ตา" อรณัสพูดด้วยความมั่นใจ เขาทำงานกับธรณินมานาน มีหรือจะอ่านเกมของคนอย่างมุกตาภาไม่ออก

"พี่เอโมไม่ได้แอบด่าแซนด์ใช่ไหม" ธรณินมองผู้ช่วยด้วยสายตาไม่ไว้ใจ

"คุณแซนด์! พี่จะว่าคุณแซนด์ทำไมคะ" ผู้ช่วยคนสนิทรีบออกตัว

"ถึงแซนด์จะอยากแต่งงานให้สาแก่ใจ แต่แซนด์ก็ไม่เสียสติจนถึงขั้น
แต่งงานท่ามกลางทีมงานนับสิบหรือหกคะ อีกอย่างนักข่าวก็ทยอยมากันแล้ว
ขึ้นเล่นบทนางร้ายซ้ำเติมอีก นางก็คงจะรีบรับบทนางเอกนำเสนอจนได้รับความ
เห็นใจ ผันไปเหอะ! แซนด์ไม่โง่งจนตามเกมนางไม่ทันหรอก" ธรณิน
เบ้าปากเบาๆ

ถ้ามุกตาภาอยากเล่นบทนางเอกก็บอกเลยว่านางร้ายอย่างธรณิน
ไม่ได้โง่งเหมือนในละครที่อีกฝ่ายเคยแสดง ที่สำคัญครอบครัวเธอก็ออกปาก
เตือนขนาดนี้แล้ว เธอไม่กล้าหาเรื่องให้ถูกดูซ้ำสองหรอก

"แต่แม่คนนี่ไม่เบาเลยนะคะ คุณแซนด์เพิ่งจะไปแจนางมาเมื่อคืน
แต่นางยังมาออกงานได้ไม่สะทกสะท้าน แถมยังเข้ามาเปิดเกมก่อนแบบนี้อีก"
อรณัสแสดงความเห็นอย่างออกรส

"นางคงอยากแก้เกมนะคะ" ธรณินว่า "ยายนั่นคงคิดว่าแซนด์จะ
โกรธค้างจนแต่งงานเหมือนเมื่อคืน แล้วนางก็จะได้รับบทนางเอกผู้นำเสนอ
โดยมีแซนด์เป็นนางร้ายตามทำลายนางไม่จบไม่สิ้น"

"พี่เข้าใจคะ พี่เห็นคุณแซนด์กำหมัดขมใจแทบตาย"

"ใช่ค่ะ ลีๆ นี่แซนด์อยากจิกหัวตบนางจะเย่"

"ท่าทางคุณแซนด์กับนางจะไม่ลงรอยกันมากๆ เลยนะคะ นี่แค่นั้น
เพราะนางแย่งสามีเพื่อนอย่างเดียวยังไงจริงๆ เหรอ" อรณัสถามต่อเพราะ
เขารู้สึกได้ว่าระหว่างสองคนนี้มีอะไรที่มากกว่านั้น

"แซนด์นะไม่ได้อะไรกับนางหรอกนะคะ แต่นางนะมาอะไรๆ กับ
แซนด์ก่อน"

"แล้วทำไมนางต้องมาอะไรๆ กับคุณแซนด์ด้วยคะ"

"สมัยเรียน...เราชอบผู้ชายคนเดียวกันนะคะ แล้วผู้ชายเขาดันมา
ชอบแซนด์ นางก็เลยแค้นมั่งคะ" ธรณินเล่าเรื่องในอดีตซึ่งไม่เคยเปิดเผย

กับผู้ชายมาก่อน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วเธอก็เล้าไปเลยแล้วกัน

"ยังไงคะ" อรณีสถามเพื่อให้เจ้านายสาวอธิบายเพิ่มเติม

อรณีนถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเล่าต่อว่าเธอกับมุกตาทาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเดียวกัน และเป็นรุ่นเดียวกัน ส่วน 'ผู้ชายคนนั้น' เป็นรุ่นพี่ในคณะและเป็นรุ่นพี่ในสายรหัสของมุกตาทาด้วย

และใช่...เขาคือทิวา!

มุกตาทาแอบรักทิวา แต่เขากลับมาใกล้ชิดกับอรณิน มุกตาทาไม่พอใจจนถึงขั้นแอบมาบอกกับอรณินให้เลิกยุ่งกับเขา แต่เวลาอยู่ต่อหน้าเขากลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและเล่นบทรุ่นน้องที่แสนดีจนอรณินยังงงกับการตีสองหน้าของอีกฝ่าย

ทว่าในตอนนั้นหญิงสาวยังไร้พิษสงและมองโลกในแง่ดี เธอก็เลยไม่ยอมบอกปัญหาระหว่างเธอกับมุกตาทาให้เขารับรู้เพราะกลัวว่าเขาจะวางตัวลำบากและไม่สบายใจ

จนป่านนี้อรณินยังไม่รู้เลยว่าผู้ชายคนนั้นรู้ตัวบ้างมั๊ยว่าน้องในสายรหัสคนดีแอบคิดไม่ซื่อกับเขา!

จริงอยู่ว่าเรื่องทิวาทำให้มุกตาทาไม่ชอบอรณิน แต่ด้วยความที่รู้ว่าอรณินค่อนข้างมีอิทธิพล หล่อนก็เลยไม่เข้ามายุ่งกับอรณินอีก และต่างคนก็ต่างอยู่ จนกระทั่งมุกตาทาแอบมาฉกสามีของรชิตานี้แหละ

บางครั้งอรณินก็อดคิดไม่ได้ว่ามุกตาทาอยากจะทำเรื่องเธอ แต่เล่นงานเธอโดยตรงไม่ได้ก็เลยหันไปเล่นงานเพื่อนรักของเธอแทน ที่ผ่านมารอรณินก็พยายามอดทนมาตลอด แต่เมื่อวานนี้เธอสุดจะทนแล้วจริงๆ

"พี่ว่าที่นางตั้งใจฉกผัวเพื่อนคุณแซนด์ทั้งๆ ที่ตัวเองก็น่าจะหาผู้ชายโสดๆ ดีๆ ได้เพราะนางแค้นคุณแซนด์แน่ๆ ประมาธว่าเล่นงานคุณแซนด์ไม่ได้ก็เลยไปเล่นงานเพื่อนรักของคุณแซนด์แทน"

"แซนด์ก็แอบคิดเหมือนกันค่ะ แต่นางก็ไม่น่าจะโง่งขนาดนี้นะคะ"

ใจหนึ่งธรณีนึกคิดแบบนั้น แต่อีกใจก็อดคิดไม่ได้ว่ามุกตามาจะเียงเอาชื่อเสียงมาแลกเพื่อเล่นงานเธอทางอ้อมเลยหรือ

"ไม่แน่หรอกคะ คนเราบางทีความแค้นบังตา มันก็ทำเรื่องโง่ๆ ได้ทั้งนั้นแหละ" ธรณีสพุดตามประสบการณ์ที่เคยพบเจอมา "แต่...คุณแซนด์ ออกตัวแทนเพื่อนขนาดนี้ปรึกษาเพื่อนแล้วใช่ไหมคะ"

"ยายคิดว่าจะเข้าใจแหละค่ะว่าแซนด์ทำไปก็เพื่อยัยศึกับหลาน" ธรณินบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลง ทั้งผู้ช่วยคนสนิทและครอบครัวทั้งแบบนี่เธอก็จะเริ่มจะกังวลใจมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่รศิตารู้จักเธอดีที่สุด ธรณินคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะเข้าใจเธอ...

"คราวนี้คงได้พักซะทีนะคะคุณแซนด์"

ธรณีสพุดกับเจ้านายสาวขณะเดินออกไปที่ลานจอดรถ หลังจากจบงานแพชั่นโชว์แล้วทั้งสองก็ช่วยพนักงานเก็บงานต่างๆ ที่ความจริงเจ้าของห้องเสื้ออย่างธรณินจะกลับก่อนก็ยอมได้ แต่เธอเป็นเจ้านายที่อยากทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับลูกน้องไม่ใช่เอาแต่ชี้นิ้วสั่ง เธอจึงมักจะอยู่ดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างจนทุกคนแยกย้ายกันกลับบ้าน ด้วยเหตุนี้พนักงานทุกคนจึงตอบแทนเธอด้วยหัวใจเช่นกัน

"ก็ขอให้ได้พักอย่างที่คิดไว้สักทีเถอะค่ะ" ธรณินยิ้มบางๆ

ด้วยความที่แบรนด์ Sandra เพิ่งเริ่มต้นมาได้เพียงห้าปี ธรณินอยากให้แบรนด์ของตนเองติดลมบน เธอจึงทุ่มเทให้กับการทำงาน ดูแลเสื้อผ้าแทบทุกขั้นตอน และใส่ใจทุกรายละเอียดจนแทบจะหาเวลาพักผ่อนไม่ได้ แต่มาปีนี้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง หลังจากที่ทำจบแพชั่นโชว์ซึ่งเป็นงานใหญ่ เธอก็เลยอยากหยุดพักผ่อนสักหนึ่งสัปดาห์ซึ่งธรณีสักเห็นด้วย เขาจึงรับปากว่าจะดูแลงานที่ห้องเสื้อแทนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

"แหม...พี่บอกแล้วใจค่ะว่าจะดูแลงานให้" ผู้ช่วยรีบออดปาก "ช่วงนี้

ก็ขายของไปเรื่อยๆ ก่อน รอคุณแซนด์กลับมาเราค่อยเริ่มงานคอลเล็กชั่นใหม่กัน ว่าแต่หยุดคราวนี้จะบินไปเที่ยวไหนหรือคะ"

"รอบนี้ไปทะเลใกล้ๆ นี่แหละค่ะ" ธรณีนเป็นพวกซี้เกียจวางแผนหยุดแค่สัปดาห์เดียวเธออยากใช้เวลาอนนให้คุ้มค่าที่สุด "อยากไปนอนฟังเสียงคลื่นเสียวๆ เพื่อจะคิดงานคอลเล็กชั่นเบาๆ สบายๆ ได้บ้าง"

"เพิ่งพูดว่าจะไปพักผ่อน ยังจะอุตส่าห์คิดงานอีกนะคะ"

"มันอยู่ในสายเลือดแล้วไงคะ" หญิงสาวหัวเราะ "ยังไงแซนด์ฝากพี่เอตุแลงานทางนี้ด้วยนะ ถ้ามีปัญหาอะไรก็ติดต่อแซนด์ได้ตลอดเวลาถึงแซนด์จะไปพักผ่อนแต่แซนด์ก็คุยเรื่องงานได้ค่ะ"

"โอเคคะคุณแซนด์ ไม่ต้องห่วงนะคะ"

"ได้พี่เอมาช่วยงาน แซนด์เบาใจไปได้เยอะเลย ขอขอบคุณพี่เอมากนะคะที่เต็มทีกับแซนด์"

"พี่ยินดีค่ะ และจะยินดีมากถ้าคุณแซนด์พิจารณาขึ้นเงินเดือนให้พี่"

พอพูดถึงเรื่องขึ้นเงินเดือน เจ้านายสาวก็กลอกตามองบนทันที

"พี่ล้อเล่นหรือคะ แฮม...คุณแซนด์เพิ่งจะขึ้นเงินเดือนให้พี่เมื่อปีที่แล้วนี่เอง"

อรณีสหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าของธรณี ความจริงก่อนมาทำงานกับเธอ เขาเคยทำงานที่บริษัทโฆษณามาก่อน แต่เพราะเหนื่อยที่ถูกเจ้านายเอาเปรียบและถูกใช้งานเยี่ยงทาสก็เลยลาออกมาหางานใหม่

ตอนที่เข้ามาทำงานกับธรณี เขาก็ยังแอบหวังว่าประวัติศาสตร์อาจจะซ้ำรอย แต่ใครจะคิดว่าเจ้านายที่ดูสุจริตๆ แร้งๆ อย่างธรณี... จริงๆ แล้วเป็นคนใจดี ไม่เอาเปรียบใคร และใส่ใจลูกน้องมาก

ด้วยความที่ธรณีไม่ลำบากเรื่องเงิน บางช่วงที่ประเทศประสบปัญหาเศรษฐกิจจนหลายบริษัทต้องปลดพนักงาน ห้องเสื้อเองก็ยอดขายลดลงแต่ธรณียังประทับประคองทั้งห้องเสื้อทั้งพนักงานไว้ และถ้าใครเดือดร้อน

เธอก็จะให้ความช่วยเหลือ พนักงานจึงให้ใจกับเธอและเต็มที่กับการทำงาน
ติด...ติด...

ในตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวก็มีสัญญาณเรียกเข้า
ธรณินจึงลาไปผู้ช่วยคนสนิทแล้วรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมารับสายขณะกำลัง
จะเปิดประตูรถ

หญิงสาวหัวใจเต้นรัวเมื่อเห็นเบอร์ที่โชว์อยู่บนหน้าจอ...

ยายศิริโทรมา!

ธรณินคิดว่าจะไปคุยกับเพื่อนสนิทที่บ้านของอีกฝ่าย แต่รศิตา
กลับโทรมาเสียก่อน เธอจึงอดหัวใจไม่ได้ว่าอีกฝ่ายเห็นข่าวแล้วกังวล
จนทรมานไม่ไหวก็เลยเป็นฝ่ายโทรมาหาเธอหรือเปล่า

"ว่าไงศิริ ฉันคิดว่าเย็นนี้จะไปกินข้าวกับแกกับน้องภูอยู่พอดีเลย"
ธรณินกดรับสายและตกทลายด้วยน้ำเสียงปกติทั้งๆ ที่กังวลใจ เวลานี้
เธอเป็นห่วงความรู้สึกของเพื่อนมากที่สุด

"แกช่วยไปดูแลน้องภูที่โรงเรียนหน่อยได้มั๊ย เมื่อกี้ครูที่โรงเรียนโทรมา
บอกว่าน้องภูตกชิงช้าหัวแตก ตอนนี้นฉันมาทำงานที่ชลบุรี กลับไปไม่ทัน
จริงๆ ฉันเป็นห่วงลูก" รศิตาบอกอย่างร้อนรน

"ได้ๆ ฉันจะรีบไปดูให้"

"รบกวนด้วยนะแซนด์ แล้วฉันจะรีบกลับไป"

"ไม่เป็นไรน่า น้องภูก็หลานฉันเหมือนกันนะ"

ธรณินกำลังจะกดวางสาย แต่เธอนึกบางอย่างขึ้นได้ก็เลยรีบถาม
รศิตาต่อ

"ว่าแต่...แกโทรบอกพ่อน้องภูหรือยัง"

คำถามนั้นทำให้ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง

"ฉันบอกเขาแล้ว"

"แล้วนายภาคินว่ายังไงบ้าง"

"เขาก็ไม่ได้ทำอะไร"

"อะไรนะ! ลูกเจ็บแบบนี้มันไม่คิดจะมาดูลูกเลยเหรอ!"

ธรรณิถามด้วยน้ำเสียงฉุนเฉียวทันที เธอไม่อยากจะพูดจาที่มั่วแฉก หัวใจริตดา เพราะรู้ว่าตอนนี้อีกฝ่ายเป็นห่วงลูกและร้อนใจมากพอแล้ว แต่เธอก็ไม่อยากจะให้เพื่อนมองข้ามความเลวของภาคินจนยอมอยู่เป็น 'ของตาย' ที่ไร้ศักดิ์ศรีแบบนี้ คนอย่างริตดาไม่ควรตกอยู่ในสถานะเป็นรองขนาดนี้เลย

"เขาบอกว่าติดงานนะ"

"ติดงานอีกแล้ว ติดงานหรือติดเมียใหม่กันแน่"

"พอเถอะแซนด์! สรุปว่าแกจะไปดูน้องภูให้ฉันมั๊ย ถ้าแกไม่ไปฉันจะรีบกลับไปดูเอง"

"ฉันก็ได้บอกว่าจะไม่ไป น้องภูเป็นหลานฉันนะ ฉันก็เป็นห่วงหลานเหมือนกัน แต่ที่ฉันถามเพราะอยากรู้ว่าเพื่อน้องภูจะเป็นห่วงลูกบ้างมั๊ย หรือมันกำลังตีต๋อกับน้ำผึ้งพระจันทร์จนลืมแกกับลูกไปแล้ว"

"ขอใจมากนะที่แกจะไปดูน้องภูแทนฉัน"

ริตดา กล่าวขอบคุณเหมือนไม่ได้ยินที่ธรรณิพูดถึงคนรักก่อนจะกดวางสายไป คนถูกตัดสายถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ระบายความโกรธ แต่ด้วยความที่เป็นห่วงหลานมาร่างบางจึงรีบทิ้งตัวลงในรถ สตาร์ทเครื่องยนต์และเตรียมจะขับมันออกไป ทว่า...เธอก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นได้อีกครั้ง

ธรรณิรีบหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดเข้าไปในอินสตาแกรมทันที

'*ไปดินเนอร์ครั้งแรกหลังแต่งงาน...*'

นั่นคือแคปชั่นใต้รูปที่ภาคินแต่งตัวหล่อเหลาเหมือนกำลังจะออกไปดินเนอร์ในร้านอาหารสุดหรู และไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาจะไปกับใคร เพราะ

พระเอกหนุ่มแท็กทานางเอกของเขาเรียบร้อยแล้ว

ภาคินทำเหมือนต้องการประกาศกับแฟนคลับว่าเขากับมุกตาภา จะฝ่าฟันกระแสโจมตีไปได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นทั้งสองก็จะรักและผ่านอุปสรรคต่างๆ ไปด้วยกัน

นี่นะหรือไอ้คนติดงาน ติดอย่างอื่นซะมากกว่า!

ธรรณินคิดในใจขณะแคปภาพไว้เป็นหลักฐานเพื่อว่าภาคินจะโดนตำหนิหรือลบรูปทิ้ง จากนั้นเธอก็วางโทรศัพท์มือถือแล้วขับรถออกไปเพราะเป็นห่วงหลานจับใจ ไม่รู้ว่าป่านนี้น้องภูจะเป็นยังไงบ้าง

ธรรณินกล่าวพูดว่าไม่ใช่คนชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้านถ้าไม่จำเป็น ยังให้ 'ออกตัวแรง' แทนคนอื่นแบบนี้ยิ่งไม่มีทางเด็ดขาด แต่เธอคบกับรติตมาสิบห้าปี เธอรู้ว่าแม่อีกฝ่ายจะเป็นผู้หญิงเก่ง มีความอดทนสูงแต่ที่ผ่านมามีเพื่อนเธอก็เก็บความเจ็บช้ำเอาไว้มากมาย รติตมาคงหวังว่าสักวันภาคินจะคิดได้ แต่ผู้ชายเห็นแก่ตัวแบบนี้ต่อให้แก่จนเดินไม่ไหวก็ไม่มีทางคิดได้หรอก เพราะเขาเห็นแก่ตัวจนเป็นสันดานไปแล้ว

ธรรณินอยากให้เพื่อนตัดใจจากผู้ชายคนนั้นแล้วเปิดใจมองหาผู้ชายคนใหม่ หรือถ้าเข็ดกับความรักจะเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวอยู่แบบโสดๆ สวยๆ ก็ยังได้ อย่างน้อยๆ จะได้เอาเวลามาโฟกัสกับการทำงานและทุ่มเทหัวใจให้กับน้องภูโดยที่ไม่ต้องรอคอยเศษเดนความรักจากผู้ชายที่ไม่เคยเห็นค่า... เพราะตราบดีที่รติตมายังเอาชีวิตไปผูกกับภาคิน อีกฝ่ายก็ต้องเจ็บช้ำเหมือนมีหนามยอกอกแบบนี้แหละ!

ธรรณินไปถึงโรงเรียนอนุบาลในเวลาเกือบห้าโมงเย็น เธอรีบไปดูน้องภู ซึ่งนั่งรอผู้ปกครองมารับอยู่กับคุณครู พอเห็นหน้าเธอเท่านั้นหลานชายตัวน้อยก็โผล่เข้ามาด้วยความดีใจจนร้องไห้ ลีๆ แก่คงยังรู้สึกเสียขวัญ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้คุณครูก็ปลอมให้แกสงบไปรอบหนึ่งแล้ว

จากนั้นคุณครูก็เล่าให้หญิงสาวฟังว่าหลังเลิกเรียนแก็ไปเล่นกับเพื่อน แล้วพลัดตกชิงช้าจนหัวแตก คุณครูจึงพาน้องภูไปทำแผลที่คลินิกใกล้ๆ แล้วพากลับมารอผู้ปกครองในโรงเรียน

"ไม่เป็นไรแล้วนะคะคนเก่งของน้ำแซนด์"

ธรรณินบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขณะกอดปลอบหลาน ฝ่ายมือบอบบาง ลูบแผ่นหลังเล็กของเด็กชายอย่างอ่อนโยนเพราะไม่อยากจะเห็นหลานร้องไห้ น้ำตาของอีกฝ่ายทำให้ใจเธอแทบจะเหลวเป็นน้ำ

"เดี๋ยวน้ำแซนด์จะพากลับบ้าน แต่ก่อนกลับเราแวะกินไอติมร้านโปรด ของน้องภูก่อนแล้วค่อยกลับไปปรอคุณแม่ที่บ้านนะ" ธรรณินบอกพร้อม รอยยิ้มขณะเอ้าของกินมาล่อหลาน

ประโยคนั้นทำให้เด็กน้อยหยุดร้องไห้และยิ้มออกจนหญิงสาวยิ่ง นึกเอ็นดู ในขณะที่คุณครูก็มองเธออย่างชื่นชมเพราะไม่คิดว่าสาวเบรียว ที่เห็นในข่าวบุกทำลายงานแต่งจะเป็นคนรักเด็กแบบนี้

ธรรณินเห็นคุณครูมองเหมือนจำเธอได้ หญิงสาวก็เลยรีบขอตัวกลับ เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะปะติดปะต่อเรื่องราวจนรู้ว่าน้องภูเป็นลูกของภาคิน ซึ่งมันอาจทำให้ชีวิตในโรงเรียนของแก็ไม่สงบสุขอีกต่อไป โชคดีที่น้องภู ใช้นามสกุลของธรรณินไม่ใช่ภาคิน ไม่อย่างนั้นคุณครูคงจะเดาเรื่องได้ไม่ยาก

จากนั้นตีไซเบอร์สาวก็พาหลานชายไปทานไอศกรีมร้านโปรดตามสัญญา ก่อนจะพาแก็กลับมาที่บ้าน ในขณะที่น้องภูไปอาบน้ำ เธอก็สั่งอาหารมารอ แล้วทานข้าวกับหลานรอเพื่อนกลับมา เพราะตอนเธอโทรไปบอกรศิดิตาว่า รับน้องภูกลับมาที่บ้านแล้ว อีกฝ่ายได้บอกเธอว่าน่าจะกลับมาถึงบ้าน ตอนเกือบสามทุ่ม

"น้ำแซนด์วาดรูปสวยจังเลยอะ"

น้องภูแอบมองภาพในสมุดสเก็ตช์ของคนเป็นน้ำที่ทำการบ้านเป็น เพื่อนแก็ วันนี้ครูให้การบ้านเป็นการวาดรูปครอบครัวและต้องส่งวันพรุ่งนี้

ตอนแรกน้องภูอยากดูการ์ตูน ธรณีนึกเลยบอกว่าให้วาดรูปก่อน ถ้าวาดรูปเสร็จจะให้ดูการ์ตูน และเดี๋ยวเธอจะวาดเป็นเพื่อนหลานด้วย เด็กน้อยถึงได้ยอมทำ

"น้องภูก็วาดสวยเหมือนกันค่ะ"

"ไม่เห็นสวยเลยฮะ เส้นยึกยือ"

"เส้นยึกยือก็สวยออกค่ะ น่าแซนด์ยังวาดแบบน้องภูไม่ได้เลย" หญิงสาวให้กำลังใจหลาน "งานวาดภาพเป็นงานศิลปะ ถ้ามันออกมาจากจินตนาการและความคิดของเรา ยังไงก็สวยทั้งนั้น"

"น้องภูวาดสวยจริงๆ เหนือฮะ"

พอคุณน้ำแสนสวยบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง สายตาจริงจัง น้องภูก็รู้สึกมีกำลังใจที่จะวาดรูปมากขึ้น

"สวยลึคะ สวยมาก น้องภูวาดต่อสิ น่าแซนด์อยากเห็นรูปตอนน้องภูวาดเสร็จแล้ว"

"ห่ามี้! ห่ามี้กลับมาแล้ว!"

ยังไม่ทันจะวาดรูปเสร็จ ดวงตาใส่แป้วของหลานชายตัวน้อยก็หันไปเจอผู้เป็นมารดา กำลังเดินเข้ามาในบ้านพอดี แกจึงตะโกนขึ้นด้วยความดีใจ แล้วรีบวิ่งออกไปรับคนที่แกกำลังคิดถึง

"เป็นยังไงบ้างลูก น้องภูเจ็บตรงไหนมัย"

รศิตาย่อตัวลงมานั่งของๆ กับพื้นแล้วรีบกอดจากลูกชายหัวแก้วหัวแหวน เธอทั้งหอมทั้งลูบหลัง และถึงกับน้ำตาซึมด้วยความรัก ความสงสาร และเป็นห่วงลูกแทบใจจะขาด

"น้องภูไม่เจ็บแล้วฮะ" เด็กน้อยตอบน้ำเสียงสดใสเพราะไม่อยากจะเห็นแม่เป็นห่วง มีोन้อยๆ เช็ดน้ำตาให้อีกฝ่ายไปด้วย

ธรณีนมองภาพที่ทั้งสองคนกำลังปลอบโยนกันอย่างตื้นตันในความรักของสองแม่ลูก และลึๆ เธอก็สงสารทั้งคู่จับใจ คนดีๆ อย่างรศิตาไม่น่าจะ

ได้สามี่เห็นแก่ตัวอย่างภาคิน และเด็กที่น่ารักอย่างน้องภูก็ไม่น่าเกิดมาเป็นลูกของภาคินเลย

ยายติเอ๊ย...แกมีโอกาเลือกอีกตั้งเยอะ

ธรรณินคิดในใจ แม้ธรรณินจะมีลูกและทำงานหนักจนแทบจะไม่มีเวลาดูแลตัวเอง แต่ก็ยังสวยยังสวย ผิวพรรณผุดผาดไม่ต่างจากสาวแรกรุ่น เพราะเป็นคนผิวดีมาตั้งแต่เกิด หากไม่บอกก็คงไม่รู้ว่ามีลูกแล้ว ที่ผ่านมารธรรณินรู้ว่า มีผู้ชายให้ความสนใจเพื่อนเธอ เพียงแต่อีกฝ่ายไม่คิดจะมองใครนอกจากผู้ชายชั้วๆ คนนั้น

ไม่รู้ไอ้เวรนั่นเล่นของใส่เพื่อนเราหรือเปล่าถึงได้หลงมันหน้ามิดตามัวขนาดนี้

"น้ำแซนด์พาน้องภูไปกินไอติม ไม่เจ็บแล้ว"

คำตอบนั้นทำให้ผู้ใหญ่ยิ้มอย่างเอ็นดู พอเอาของกินมาล่อเด็กน้อยก็หายเจ็บทันที

"คราวหลังเล่นอะไรต้องระวังหน่อยนะคะ" แม้จะรู้ว่าลูกไม่เป็นไรแล้ว แต่ธรรณินก็ยังเตือนให้ลูกระวังตัว "ดิเนที่คราวนี้ไม่ได้เป็นอะไรมาก ถ้าน้องภูเจ็บหนักกว่านี้หม่ามี้คงเป็นห่วงจนร้องไห้แน่ๆ"

ธรรณินเป็นห่วงลูกจนแทบไม่มีสมาธิขับรถกลับมา ลึกๆ เธอสงสารและเจ็บปวดที่ภาคินไม่ได้สนใจลูกเลย แม้กระทั่งตอนที่ลูกบาดเจ็บก็ยังไม่คิดจะมาดูคำตูดิจนต้องให้ธรรณินมาดูแลแทน

"น้องภูไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วนา" ธรรณินปลอบ

"ต้องเตือนหน่อยแหละ ฉันไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก"

"แกเพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำเถอะ เตียวฉันดูแลน้องภูให้เอง"

"ขอบใจมากนะ ฉันรบกวนแกอีกแล้ว"

"รบกวนอะไรกันเล่า ฉันว่างจะตาย เนอะน้องภูเนอะ"

หญิงสาวหันไปยิ้มให้กับหลาน เธอไม่ได้แสดงสีหน้าลำบากใจหรือ

เหน็ดเหนื่อยให้รติดาเป็นห่วง แต่อีกฝ่ายรู้ดีว่าเธอไม่ได้ว่างขนาดนั้น และคำตอบของเธอก็ยิ่งทำให้เพื่อนเกรงใจ

รติดา รู้สึกผิดที่ไหว้วานให้ธรณินไปรับลูกและอยู่เป็นเพื่อนลูกบ่อยๆ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าพี่พาใครอีกแล้วนอกจากธรณิน เพราะเธอทำงานออร์แกนเซอร์ บางครั้งต้องออกต่างจังหวัดบ่อยๆ ส่วนภาคินแทบจะไม่กลับมาดูแลลูกเลย เพราะหลังจากประกาศแต่งงานเขาก็มาที่นี้แค่เดือนละครั้งและมาเพียงครู่เดียวแล้วก็กลับไป

วันไหนธรณินว่างเธอมักจะแวะมาอยู่กับหลาน เพราะ 'เดือน' แม่บ้านที่จ้างมาก็ไม่มีเวลามา นั่งสอนหรือนั่งเล่นเป็นเพื่อน รติดา ยังโชคดีที่อยู่ข้างที่น้องภูเป็นเด็กเลี้ยงง่ายและรู้ความ

"น้องภูได้ยืมว่าแต่ตัดดีแต่งงาน..."

คำพูดของน้องภูทำให้ทั้งรติดาและธรณินถึงกับชะงัก

"น้องภูรู้ได้ยังไงคะ"

คุณแม่ม่ายสาวถามอย่างแปลกใจเพราะเธอคิดว่าพยายามกันลูกห่างจากสื่อต่างๆ ในช่วงนี้แล้ว อีกอย่างเธอก็บอกลูกอยู่เสมอว่าที่ภาคินไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะเขาทำงานหนักเพื่อครอบครัว และถ้าลูกสงสัยเรื่องพ่อกับมุกตาภา เธอก็จะบอกลูกว่า 'แต่ตัดดีกำลังทำงาน' จนคิดว่าลูกเข้าใจทุกอย่างดีแล้ว

"ครูที่โรงเรียนคุยกัน"

คำพูดของลูกน้อยทำให้รติดาต้องถอนหายใจเบาๆ แต่เธอก็ไม่แปลกใจนักเพราะข่าวธรณินไปถล่มงานแต่งของภาคินกับมุกตาภาเป็นข่าวใหญ่ โครก ก็พูดถึงเรื่องนี้ทั้งในและนอกโลกโซเชียล

"ทำไมแต่ตัดดีแต่งงานกับคนอื่นล่ะคะ"

คำถามตรงไปตรงมาตามประสาเด็กทำให้รติดาแทบน้ำตาร่วง ต่อให้เธอจะพยายามหลอกตัวเองว่าภาคินทำเพื่องานมาโดยตลอด แต่มาถึงขั้นนี้

เธอลงมือตัวเองต่อไปไม่ไหว...การแต่งงานครั้งนี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้
นอกจากภาคินต้องการเฉดหัวเธอกับลูกทิ้งอย่างที่ธรณินเคยพูดเอาไว้!

บทที่ 4

รัก...หมดอายุ

นับตั้งแต่วันที่พาลูกไปเข้าโรงเรียน รศิตาจะย่ำกับลูกเสมอว่า 'ไม่ให้พูดถึง 'พ่อ' กับใครที่โรงเรียนเพราะพ่อเป็นพระเอกคนดัง การที่ประชาชนรับรู้ว่ามีลูกมีเมียจะทำให้ความนิยมลดลง ซึ่งน้องภูก็รับปากเธอเป็นอย่างดี นอกจากนี้เธอก็ไม่เคยเปิดเผยกับใครนอกจากคนสนิทว่าสามีของเธอคือภาคิน แต่พอเป็นข่าวดัง ใครต่อใครก็พยายามเสาะหาว่าใครคือเมียและลูกที่ภาคินซุกเอาไว้

'ไฮโซสาวบุกแฉกลางงานแต่ง ภาคินซุกลูกซุกเมีย!'

'พระเอกดังทิ้งลูกทิ้งเมีย แต่งกับคู่จิ้น ถูกแฉกลางงาน!'

'แฉยับ! พระเอกซุบ'ตาร์สันดานแมงดาทิ้งลูกทิ้งเมีย!'

แต่เนิ่นถึงพาดหัวข่าวในวันนี้รศิตาก็แทบหายใจไม่ออก เธอยังไม่ได้รับการติดต่อจากภาคิน แต่เธอรู้ว่าเขาต้องโกรธมาก เพราะขนาดไม่เป็นข่าวแค่เธอโทรหาเขาเวลาอยู่กองถ่าย เขายังโกรธเธอเลย

'บอกเพื่อนคุณให้หุบปากบ้างนะ'

ในอดีตภาคินเคยบอกกับรติดาเช่นนั้นตอนที่เขาแอบกลับมาบ้านแล้ว บังเอิญเจอกับภรรณินพอดี ฝ่ายภรรณินจึงพูดจาเหน็บแนมเรื่องที่เขาหนีไป กับนางเอกคู่จิ้นโดยไม่เกรงใจเมียอย่างรติดา

'เรื่องตัวเองก็ไม่ใช่ เสนอหน้าพูดอยู่ได้'

ภาคินไม่พอใจทุกครั้งเวลาที่ภรรณินถามว่าเมื่อไหร่เขาจะแต่งงานกับ รติดาอย่างออกหน้าออกตา แต่เขาไม่กล้าออกปากเตือนภรรณินเองเพราะ มักจะถูกสวนกลับด้วยความจริงจนหน้าชาเสมอ รติดาเองก็เข้าใจดีว่าเพื่อน เป็นห่วงแต่เธอก็ช่วยออกปากเตือนด้วยกลัวว่าภาคินจะโกรธจนไม่แบ่งเวลา มาเยี่ยมลูก

'แกหงอเขาเกินไปหรือเปล่าสิ'

ภรรณินถามอย่างขัดใจทุกครั้งทีเห็นรติดาก้มหน้าร้องไห้เวลาเห็นข่าว สามมืออกงานกับนางเอกคู่จิ้นแล้วทั้งสองมีที่ท่าว่ากำลังคบหาดูใจกัน ต่อให้ เขาจะบอกกับเธอว่ามันเป็นแค่งานก็เถอะ

ภาคินเป็นรุ่นน้องร่วมคณะกับพวกเธอหนึ่งชั้นปี เขากับรติดาได้ร่วม กิจกรรมด้วยกันบ่อยๆ แล้วต่างฝ่ายต่างก็ชอบพอกัน จนตกลงคบกันตอนที่ รติดาเรียนปีสามและภาคินกำลังเรียนปีสอง

รติดาเป็นลูกสาวคนเดียว บิดากับมารดาเสียไปตั้งแต่ตอนเธอ เรียนอยู่ชั้นปีสอง เธอไม่มีญาติสนิทที่ไหน แต่โชคดีที่พวกท่านทั้งบ้าน และทำประกันชีวิต ทำให้เธอยังมีที่อยู่อาศัยและมีเงินเก็บก้อนหนึ่ง

ด้วยความที่เธออยู่บ้านคนเดียว เธอจึงชวนภาคินมาอยู่ด้วยกัน ซึ่งถือว่าเป็นการเริ่มต้นชีวิตคู่ๆ ในตอนนั้นภรรณินไม่เห็นด้วยเลย ลักนิตเพราะคิดว่าทั้งสองยังเด็กเกินไป เธอรู้สึกว่ภาคินอาจจะเข้ามาเพราะ ผลประโยชน์ และเธออยากให้รติดาคบหาดูใจกับอีกฝ่ายให้นานกว่านี้ ก่อนที่จะอยู่ด้วยกัน ทว่ารติดาก็ก็นั่นนว่าเธอกับภาคินรักกัน และเธอรู้อัก ตัวตนของเขาดีแล้ว

เมื่อรติดาตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วเธอก็ไม่ได้ทำอะไร

ตอนนั้นภาคินฐานะแยกว่ารติดามาก เขามีเงินใช้จ่ายรายเดือนแค่หมื่นเดียวซึ่งเงินจำนวนนี้ต้องใช้สำหรับเป็นค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าน้ำค่าไฟ และค่าเช่าหอพัก แม้จะหารค่าเช่าห้องกับเพื่อนแต่ก็มีเงินเหลือใช้แค่ไม่กี่พันบาท รติดาสงสารและเห็นใจคนรักถึงได้ชวนเขามาอยู่ด้วยกัน

ในช่วงแรกชีวิตคู่ของรติกากับภาคินลงตัวดีทุกอย่าง เธอรับผิดชอบเรื่องรายจ่ายทุกอย่างในบ้าน รวมทั้งของภาคินด้วย ส่วนเขาก็ดูแลเธออย่างดีทั้งช่วยดูแลบ้านและยังเตรียมอาหารให้เธอ

รติดาอยากทำงานด้านออร์แกนเซอร์ ส่วนภาคินใฝ่ฝันอยากเข้าวงการพอย้ายมาอยู่ด้วยกันเขาเริ่มไปแคสต์งานต่างๆ แต่ก็ยังไม่ไต่งานสักที รติดาจึงต้องช่วยเหลือเขาเรื่องเงินเสมอ เพราะเขาไม่ชอบทำงานประจำหรืองานเสริมอื่นๆ ด้วยว่าอยากมุ่งมั่นกับงานแสดงเพียงอย่างเดียว

การเตรียมตัวจะเป็นดาราต้องใช้เงินจำนวนมาก ทั้งค่าเสื้อผ้า ค่าสมาชิกฟิตเนส ค่าบำรุงผิวหรือเสริมแต่งใบหน้าให้เข้ารูป รวมทั้งค่าเช่าเรียนในโรงเรียนการแสดงต่างๆ เพื่อว่าวันหนึ่งจะไปเตะตาคนเบื้องหลัง...ซึ่งแน่นอนว่ารติดาเป็นคนออกเงินทุกอย่างจนเงินเก็บของเธอเริ่มร่อยหรอลง

ภาคินบอกว่ามันคือการลงทุนที่คุ้มค่า ทั้งสองเป็นสามีภรรยากัน แม้จะไม่ได้จดทะเบียน แต่เขาก็รักเธอมาก ถ้าเขาประสบความสำเร็จเธอเองก็จะสบายไปด้วย และเธอก็เชื่อเขามาโดยตลอด

เงินเก็บก้อนใหญ่เหลืออยู่ไม่มาก ช่วงปิดเทอมปีสามกำลังจะขึ้นปีสี่ รติดามีโอกาสไปฝึกงานกับบริษัทออร์แกนไนซ์ เธอจึงชวนภาคินไปทำงานอีเวนต์ที่เธออยู่เบื้องหลังเวลาที่หัวหน้าทีมต้องการหนุ่มหล่อมายืนเป็นนายแบบ ซึ่งถ้าเป็นงานโชว์ตัวแบบนี้ภาคินก็ยินดีจะไป

กระทั่งวันหนึ่งความหล่อเหลาของชายหนุ่มก็ไปเตะตาผู้จัดละครคนหนึ่งจนชวนเขาไปเซ็นสัญญา แล้วเริ่มผลักดันเขาเข้าวงการ

ภาคินเริ่มแสดงละครเรื่องแรกในฐานะพระรองตอนเขาอยู่ปีสามและตอนนั้นรศิตากำลังเรียนปีสี่ซึ่งผลงานเรื่องแรกทำให้เขาเริ่มมีชื่อเสียง บทพระรองที่เขาแสดงแย่งซีนพระเอกจนได้รับการตอบรับจากประชาชนอย่างล้นหลาม ทางผู้จัดจึงผลักดันเขาขึ้นเป็นพระเอกโดยให้ประกบคู่กับนางเอกใหม่อย่างมุกตภา

'365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' คือละครเรื่องแรกที่ภาคินขึ้นแท่นเป็นพระเอกเต็มตัวซึ่งตอนนั้นเขากำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่สี่ ส่วนรศิตาเรียนจบแล้ว และได้ทำงานในบริษัทออร์แกนไนเซอร์แห่งหนึ่ง

ถึงแม้ละครเรื่องดังกล่าวจะค่อนข้างเป็นละคร 'จานต่วน' แต่ไม่น่าเชื่อว่ามันจะประสบความสำเร็จจนส่งให้ทั้งภาคินกับมุกตภากลายเป็นพระเอกนางเอกดั่งระดับซูเปอร์สตาร์เลยทีเดียว

ทั้งสองคนมีงานคู่กันตามมามากมาย เพราะกระแสคู่อัจฉริยะจากละครเพียงเรื่องเดียวช่วยต่อยอดงานได้มากอย่างไม่น่าเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นงานอีเวนต์ งานโฆษณา งานถ่ายแบบ และงานสัมภาษณ์ในรายการต่างๆ เพราะภาคินไม่เคยบอกใครว่าเขามีภรรยาอยู่แล้ว แต่ไม่ถึงหนึ่งปีต่อมา... รศิตาก็ตั้งท้องน้องภู

ภาคินค่อนข้างหัวเสียเพราะเขายังไม่อยากจะลูกลงตอนที่เพิ่งเรียนจบและอายุแค่ยี่สิบสองปีเท่านั้น แต่เขาก็พลาดเองที่ประมาทมีอะไรกับรศิตาโดยไม่ได้ป้องกันครั้งหนึ่ง และเธอก็ไม่ได้กินยาคุมฉุกเฉิน

ภาคินอยากให้รศิตาเอาเด็กออก แต่เธอยืนยันว่าจะเก็บลูกเอาไว้ และนั่นคือจุดที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนเริ่มแตกร้าว เพราะหลังจากนั้นภาคินก็มีเวลาให้รศิตาน้อยลง เขาเอาแต่ทำงาน และให้เวลากับคู่อัจฉริยะอย่างมุกตภาโดยอ้างว่ากระแสของทั้งคู่กำลังมาแรง น้ำขึ้นก็ต้องรีบตักตวงเอาไว้

รศิตาค่อนข้างห่วงหัวใจกับกระแสของภาคินกับมุกตภา ทว่าภาคิน

ก็บอกเธอว่าภาพที่เห็นในข่าวหรืออีเวนต์ต่างๆ เป็นเพียงการแสดงเท่านั้น มุกตภาเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับรติดา อีกฝ่ายรับรู้อยู่แล้วว่าเขาคบเธอ และคนระดับมุกตภาไม่มีทางแยงแฟนใคร แต่ที่ทั้งสองต้องทำที่เหมือนชอบพอกัน เพราะมีแฟนลับชอบ และพอแฟนลับคิดว่าทั้งสองกำลังแอบคบหากัน ก็จะทำให้ได้ทั้งกระแสข่าวทั้งงานอีเวนต์

ออร์แกไนเซอร์สาวพยายามเชื่อตามที่คนรักพร่ำบอก แต่ความเชื่อใจก็ลดน้อยลงเมื่อฝ่ายชายขอย้ายไปอยู่ที่คอนโดฯ ตามลำพังโดยให้เหตุผลว่าอยากโฟกัสกับการทำงาน แล้วการอยู่ร่วมบ้านกับเธอจะทำให้เป็นข่าว เพราะตอนนี้เขากำลังโต่งตัง หากมีนักข่าวรู้ว่าเขาแอบซุกเมียเอาไว้อนาคตพระเอกอย่างเขาต้องพังแน่ๆ ในตอนนั้นรติดาไม่เห็นด้วยเลย เพราะเธอต้องใกล้ตลอดแล้ว แต่เขาก็ยังยืนยันว่าจะไป

กระทั่งในวันคลอดรติดาอยากให้ภาคินมาอยู่ด้วย แต่เขาอ้างว่าติดถ่ายละครที่ต่างจังหวัดจนมาไม่ได้ทำให้เธอต้องไปที่โรงพยาบาลคนเดียว

ยงดีที่ธรณินมาอยู่เป็นเพื่อนและคอยให้กำลังใจ ไม่อย่างนั้นสภาพจิตใจของเธอคงย่ำแย่ แต่พอผ่านคืนนั้นมาได้เธอก็ต้องซ็อกหนักเมื่อเห็นข่าวภาคินขอมุกตภาหมั้นกลางกองถ่าย

หัวใจของรติดาถูกขยี้จนแหลกสลาย ความเชื่อมั่นที่มีต่อภาคินแทบไม่เหลือแล้ว ส่วนธรณินโกรธจนตามไปตำภาคินถึงคอนโดฯ ส่วนตัวของเขา และทำให้เขาโกรธมากจนมาลงกับรติดา

ในตอนนั้นสภาพจิตใจของรติดาแย่มาก เพราะทั้งผลพวงจากภาวะหลังคลอด ทั้งต้องดูแลลูกคนเดียว ทั้งข่าวหมั้นของภาคินกับมุกตภา และเขายังมาต่อว่าเธอที่ปล่อยให้ธรณินไปวุ่นวายกับชีวิตเขาอีก เธอขอคำอธิบายจากเขาว่าข่าวหมั้นคืออะไร เขาบอกแค่เพียงว่าเป็นการสร้างกระแสเท่านั้น

นั่นเป็นอีกครั้งที่รติดายอมเชื่อเพราะยังตัดใจจากเขาไม่ได้...

ก่อนหน้านี้ธรณินเก็บความไม่พอใจที่มีต่อภาคินเอาไว้มาตลอด แม้จะต้องเห็นเพื่อนเสียใจ ร้องไห้ จิตใจย่ำแย่ และใบหน้ามีแต่ความหม่นหมองแทบจะทุกวัน แต่หลังจากที่ภาคินขอมุกตามาภาพนั้นหมายนี้แหละที่เธอทนไม่ไหวอีกต่อไป เพราะคิดว่านั่นไม่ใช่แค่การสร้างกระแสหรือทำเพื่องานแน่ๆ

รติตาเองก็รู้ว่าธรณินโกรธแค่ไหนที่ผู้ชายคนนั้นทำร้ายจิตใจเธอนับตั้งแต่รติตาตั้งท้องน้องภู เธอมีคนรักก็เหมือนไม่มี มีสามีก็ไม่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระใดๆ

เธอต้องไปฝากท้องคนเดียว ไปโรงพยาบาลคนเดียว ดูแลตัวเองคนเดียว และทำอะไรคนเดียวเสมอ แม้จะมีธรณินคอยอยู่ข้างๆ และมีแม่บ้านคอยดูแล แต่หลายครั้งเธอก็อดที่จะรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่คนเดียวไม่ได้ เพราะภาคินแทบจะไม่เหลียวแลครอบครัวเลย

แม้กระทั่งน้องภูลืมตาออกมาดูโลก เขาก็ไม่ได้สนใจเธอกับลูก!

ระยะหลังๆ ธรณินจึงออกปากให้รติตาตัดใจจากภาคิน อีกทั้งยังตำหนิว่าเขาสารเลวแค่ไหนที่ไร้ความรับผิดชอบจนแทบจะไม่มาหาลูกเดือนหนึ่งจะแวะมาแค่สองถึงสามครั้ง เรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ถ้าไม่ขอก็ไม่คิดจะให้จนกลายเป็นว่ารติตาต้องดูแลค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการคลอดลูก และดูแลลูกเพียงลำพัง

'เขาถีบหัวส่งแกแล้วสิ ตัดใจจากผู้ชายสันดานแมงดาพรรคั้นนั้นแล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่เถอะ คิดซะว่าที่ผ่านมาเสียค่าโง่ ถึงแกจะมีลูกแล้วแต่สมัยนี้ผู้ชายดีๆ เขาก็ไม่แค้นหรอก ถ้าแกตัดใจได้ อีกไม่นานแกก็จะเจอคนใหม่ ผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งเก่งและรักแฟนอย่างแกหาผู้ชายดีๆ ได้ไม่ยากหรอก แกเชื่อฉัน'

ธรณินทั้งปอบทั้งดุเมื่อเห็นรติตาแอบร้องไห้เพราะเห็นข่าวภาคินกับมุกตามาภาพประกาศจะแต่งงานกัน หลายครั้งเธอพยายามตัดใจอย่างที่เพื่อน

แนะนำ แต่สุดท้ายก็ยังตัดใจจากเขาไม่ได้อยู่ดี

รศิตารู้ว่าถ้าใครรับรู้เรื่องนี้คงจะตำหนิเธอเอง และตำหนิที่เธอเจ็บ ก็เพราะจมปลักอยู่กับภาคินเอง แต่ถ้าใครไม่เจออย่างเธอก็คงไม่รู้ว่าการตัดใจมันทำได้ยากที่สุดโดยเฉพาะเมื่อเธอมีลูกกับเขาแล้ว

'ผมแต่งงานกับตาก็ไม่ใช่ว่าผมจะทิ้งคุณกับลูก'

ภาคินบอกเธออย่างนั้นหลังจากที่เธอโทรไปถามเขาเมื่อเห็นข่าวที่เขาประกาศแต่งงานกับมุกตภาโดยไม่ปรึกษาหรือบอกเธอสักคำ น้ำเสียงของเขาฟังดูไม่พอใจและแค่อธิบายให้มันจบๆ ไปเท่านั้น

'มันหมายความว่า คุณจะจริงจังกับผู้หญิงคนนั้นแล้วใช่ไหม? ไหนคุณบอกว่าที่ผ่านมามันเป็นแค่เรื่องงานใจ แล้วคุณจะไปแต่งงานกับยายตาแบบนั้น คุณเอาฉันกับลูกไปไว้ที่ไหน!'

รศิตาจำได้ว่าเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นและตะโกนใส่โทรศัพท์มือถืออย่างทนไม่ไหว เพราะที่ผ่านมาเธอพยายามอดทนมาตลอด

หลายครั้งที่เธอพูดถึงปัญหาและถามภาคินเพื่อให้หายข้องใจ เขาก็มักจะโยนความผิดมาให้เธอว่าชอบหาเรื่องชวนทะเลาะต่างๆ ที่รู้ว่าเขาทำงานหนักเพื่อครอบครัว สุดท้ายเธอก็ทำได้แค่อดทน สงบปากสงบคำ อีกทั้งยังเก็บความเจ็บช้ำ ความกังวล และความเสียใจเอาไว้คนเดียว

หญิงสาวต้องนอนร้องไห้แทบทุกคืน ในขณะที่ภาคินไปออกงานกับนางเอกคู่ใจและใช้ชีวิตกับนางเอกคนนั้นอย่างมีความสุขเหมือนไม่มีเธอกับลูกอยู่ในชีวิต และทั้งสองคนอยู่กันคนละโลก

"แต่ตัดใจไม่รักหม่ามี้กับน้องภูแล้วเหอะ"

ลูกชายตัวน้อยถามต่อเมื่อผู้เป็นแม่ไม่ตอบคำถามเลยสักคำ

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกจ้ะ"

รศิตาฝืนยิ้ม เธอกำลังสิ้นน้ำตาบอกรับกับลูกชายเพราะไม่อยากให้แกเสียใจเหมือนที่เธอกำลังรู้สึก แต่เธอรณิรู้ว่าภายใต้รอยยิ้มอ่อนหวานนั้นมีแต่

ความเจ็บช้ำและน้ำตาที่หลั่งอยู่ข้างใน

"คุณภาคินมาคะ"

แม่บ้านเข้ามาบอกขณะที่รศิตากำลังปลอบใจลูกชายทำให้หญิงสาวต้องมองไปทางธรณินด้วยความกังวล แล้วไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็นึกขึ้นได้ว่าสาเหตุที่ทำให้เขามาที่นี่คงไม่พ้นเรื่องข่าวนั้น!

ภาคินทำที่เป็นโพลีออสตาแกรมโชว์ความหวานกับภรรยาใหม่เหมือนไม่แคร์สื่อ แต่ความจริงในใจเขาคงร้อนรุ่มราวกับถูกสุ่มไฟ เขาถึงต้องแวะมาหาเธอทั้งๆ ที่เพิ่งแต่งงานไปเมื่อวาน

"แต่ดีดี!"

น้องภูผลจะจากอ้อมกอดแม่เฒ่าเข้าไปหาผู้เป็นพ่อที่ไม่ได้เจอหน้ามาเกือบเดือน

แกหวังให้อีกฝ่ายก้มลงมากอดหรืออ้อมแกเหมือนทุกครั้ง แต่ภาคินก็ทำแค่ก้มมาลูบผมแล้วบัดมือแกออกไปไม่ให้เกะเกะเขา เพราะสาเหตุที่เขามาย่านหลังนี้ก็เพื่อเคลียร์กับรศิตาเรื่องข่าว

เขาไม่ได้จะมาหาลูก...

"แต่ดีดีมีเรื่องจะคุยกับหม่ามี้ น้องภูขึ้นห้องไปก่อนนะ" เขาบอกอย่างรำคาญ

"แต่น้องภูอยากคุยกับแต่ดีดี น้องภูไม่เจอแต่ดีดีตั้งนาน"

"ไว้ค่อยคุยนะ ให้แต่ดีดีคุยกับหม่ามี้ก่อน"

"แต่..."

"น้องภู!"

ภาคินบอกเสียงดูจนรศิตาต้องรีบเข้าไปดึงมือลูกออกมาเพราะกลัวว่าเขาจะหมดความอดทนแล้วตวาดใส่ลูกแรงๆ วันนี้น้องภูเพิ่งจะเสียขวัญมา เธอไม่อยากให้ลูกถูกดูจนสภาพจิตใจแย่

"แต่ดีดีกลับมาเหนื่อยๆ น้องภูอย่าเพิ่งกวนแต่ดีดีดีกว่านะคะ" เธอ

บอกอย่างใจเย็น

"น้องภูขึ้นไปวาดรูปบนห้องต่อดีกว่า ถ้าวาดรูปสวยแต่ดีดีอาจจะ มีรางวัลให้น้องภูนะ" ธรณีนช่วยพูด ก่อนจะทำใจเย็นหันไปทางภาคิน เพื่อบอกให้เขาเออออกไปกับเธอ "ใช้มั๊ยภาคิน"

"ใช่...น้องภูไปวาดรูปให้เสร็จแล้วเอามาให้แต่ดีดีดูนะ"

"แต่พอน้องภูลงมาแต่ดีดีก็จะกลับไปแล้ว"

เด็กน้อยบอกอย่างรู้ทัน เพราะมีหลายครั้งที่ภาคินแะมาคุยกับบริติดา เขาบอกให้แกขึ้นไปรอบบนห้อง แต่พอแกลงมาจากห้อง เขาก็กลับไปก่อน

ธรณินได้ฟังก็ยิ่งโกรธภาคินที่ปลุกฝั่งเรื่องแย่งๆ ให้ลูกโดยไม่รู้ตัว เขาไม่คิดบ้างหรือไ้ว่าการผิดสัญญาหรือผิดคำพูดกับลูกจะทำให้ลูก มีปมในใจ และอาจจะโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่รักษาคำพูดเช่นกัน

"อย่าได้อะนะภู" ภาคินบอกเสียงตุ "ถ้าเราคือแบบนี้แต่ดีดีจะไม่มาหา อีกแล้วนะ"

"แต่ว่า..."

"ทำไมเป็นเด็กพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้!"

เสียงของภาคินดูขื่นเรื่อๆ ดวงตาคมกริบมองหน้าลูกน้อยอย่าง น่ากลัวจนทำให้น้องภูยอมเงียบ แหวตาเด็กน้อยเต็มไปด้วยความเสียใจ จนธรณินสงสาร

"เดือนพาน้องภูขึ้นห้องไปก่อนไป"

บริติดาออกปากเพราะกลัวว่าลูกจะถูกดุอีก น้องภูเห็นพ่อมองด้วย สายตาเอาเรื่องก็ไม่กล้าอแงอีกต่อไป ผู้ใหญ่ทั้งสามยืนรอจนเดือนพาน้องภู ไปเก็บอุปกรณ์วาดรูปในห้องนั่งเล่นแล้วขึ้นห้อง

"จึ้นฉันทกลับก่อนนะ แกจะได้คุยกับผัวแกอย่างเป็นส่วนตัว"

ธรณินขอตัวกลับเพราะคิดว่าภาคินกับบริติดาคงจะอยากคุยกัน ตามประสาผัวเมีย แม้ว่าเธออยากจะอยู่ด้าภาคินแคไหนก็ตาม

"จะไปไหนล่ะ!"

ภาคินก้าวออกมาขวาง ไหนๆ ก็เจอตัวแล้ว เขาก็อยากจะเคลียร์กับเธอเหมือนกัน

"กลัวผมจะต่อว่าเธอถึงได้รับหนักกลับไปทั้งๆ ที่สร้างเรื่องเดือดร้อนให้ผมขนาดนั้น"

"คนอย่างฉันนะเธอจะกลัวนาย"

พออีกฝ่ายเปิดศึกก่อน ธรณินที่ในใจกำลังเดือดดาลก็สนองตอบทันที

"ที่ฉันขอลูกก่อนก็เพราะไม่อยากจะให้นายพูดได้ว่าฉันยุ่งเรื่องครอบครัวของนายเกินไปต่างหาก"

"คุณอยู่ให้ติดเลิกกับผมทุกวันยังกล้าพูดอีกเธอว่าไม่ได้ยุ่งเรื่องภายในครอบครัวเรา"

ภาคินแค้นหัวเราะอย่างประชดประชัน

"แล้วที่คุณไปแฉผมกับตาปาวๆ ในงานแต่งงานนั้นมันก็ยิ่งกว่า 'เข้ามายุ่ง' ซะอีก ถ้าว่างมากก็เอาเวลาไปหาผัวซะนะ จะได้ไม่ประสาทแฉมายุ่งเรื่องในมุ้งของคนอื่นเขา!"

"หาผัวนะมันหาไม่ยากหรอก แต่ฉันไม่อยากจะรีบจนได้ผัวเองชวยแบบนาย!" ธรณินตอกกลับไปอย่างถึงพริกถึงขิง "และฉันก็ไม่ได้อยากจะยุ่งหรือกีดกันนายไม่ได้ทำเลวระย้ากับเพื่อนฉันเอาไว้ นายมันคนเห็นแก่ตัว แม้แต่ลูกยังไม่คิดจะดูดำดูดี ถ้าวัดผิดชอบลูกไม่ได้ก็ปล่อยยายตีไปสักทีสิ จะก๊อวยยตีไว้ทำไม!"

"ถามเพื่อนคุณก่อนนะว่าพร้อมจะเลิกกับผมหรือเปล่า ทุกวันนี้ที่ผมทนอยู่ก็เพราะใคร!"

ธรณินถึงกับเถียงไม่ออกเมื่อภาคินตอกกลับมาอย่างไม่แยแสความมั่งรู้ลึกของรชิตาเลยสักนิด เธออยากจะตำเขาแต่ก็กลัวว่าคำพูดที่เขางัดมาตอกกลับเธอจะยิ่งทำให้เพื่อนเสียใจ

"พอเถอะแซนด์..."

รศิตากล้ากลืนน้ำตาบอกกับเพื่อน

"เขาพูดถึงขนาดนี้แล้วแกจะทนต่อไปทำไม!"

ธรณินถามอย่างเหลืออดเหลือทน เธอคิดว่าการที่ภาคินหนีไปแต่งงานกับมุกตภาจะทำให้ฟางเส้นสุดท้ายของรศิตาขาดลง แต่ดูเหมือนว่า มันจะไม่ได้เป็นแบบนั้น

ผู้ชายคนนั้นเลยไม่มีที่ติ เธอไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมรศิตาถึงยังรักเขาอยู่ได้!

"ฉันแค่พยายามรักษาครอบครัวเอาไว้ น้องภูต้องมีพ่อแม่แซนด์"

"มีพ่อแม่แบบนี้สู้ไม่มีซะยังจะดีกว่า" ธรณินอยากให้เพื่อนตาสว่างสักที "แกคิดว่าที่แกทนเจ็บปวดอยู่คนเดียวมันจะมีประโยชน์นั้นหรือ ถึงน้องภูจะไม่รู้ว่าแกมีปัญหากับเขา แต่น้องภูก็ต้องสัมผัสอารมณ์ของแกได้ แล้วแกคิดว่าสภาพจิตใจลูกจะเป็นยังไง ถ้าลูกรู้สึกได้ว่าแม่ต้องอมทุกข์อยู่ทุกวันแบบนี้"

รศิตาเถียงไม่ออก เธอได้แต่แอบปาดน้ำตาที่กำลังรินไหลลงมาเรื่อยๆ เพราะธรณินพูดถูกทุกอย่าง มันไม่ใช่ว่าเธอไม่รู้ เพียงแต่เธอแค่ไม่ได้พูดมันออกมา และยังทำใจยอมรับมันไม่ได้

"ความจริงแกไม่ได้พยายามรักษาครอบครัวเอาไว้หรอกสิ แกแค่อยังทำใจเลิกกับผู้ชายคนนี้ได้ทุกอย่าง ที่เขาทำร้ายจิตใจแก และไม่ได้เห็นแกกับลูกมีตัวตนในชีวิตเขาเลย"

"หยุดพลาไม่ได้แล้ว! ทำให้ครอบครัวเขาแตกแยกนี่มีความสุขมากหรือไง" ภาคินทนฟังไม่ได้ เขาตรงเข้าไปกระชากแขนธรณินเพื่อให้เธอหยุดเป่าหูรศิตา แต่เธอก็สะบัดมือเขาทิ้ง

"ผู้ชายคนนี้ไม่เคยรักแกเลย"

ธรณินยังพูดกับรศิตาเหมือนไม่เห็นหัวภาคิน

"เมื่อก่อนที่เขาตีกับแกก็เพราะแค่มีคนให้เกาะ พอเขาโด่งดังแล้ว สันดานชั่วก็ออกมาอย่างที่เห็น เขาทิ้งแกทิ้งลูกไปแต่งงานใหม่เพราะผู้หญิง คนใหม่ทั้งสวยกว่าแก ดังกว่าแก และทำให้เขามีงานมีเงินมากกว่าแก สักวันถ้าเขามีลูกกับผู้หญิงคนนั้น เขาจะยังไม่เห็นค่าของแกกับลูก ตาสว่าง สักทีเถอะคิ!"

"คุณนั่นแหละหุบปากสักที! เรื่องของตัวเองก็ไม่ใช่ เสนอหน้าอยู่ได้ ตัวเองไม่มีหัว ขึ้นคานคนเดียวไม่พอ ยังมีหน้ามาคุยให้เพื่อนเล็กกับผัวด้วย คนที่เลวมันคือคุณมากกว่ามั้ง!"

ภาคินต่ออย่างทนไม่ไหว เขาหันไปกระซอกแซกนริศตาบ้าง เขาอาจจะทำอะไรธรณินไม่ได้ แต่เขาก็ทำบริศิตาได้ และคำพูดของบริศิตานี้แหละ ที่จะมีผลกับความรู้สึกของธรณิน

"คิ! บอกเพื่อนคุณเดี๋ยวนี้ว่าให้เลิกยุ่งเรื่องของเรา ไม่อย่างนั้นผมจะไม่สนใจคุณกับลูกอีกต่อไป" ภาคินยื่นคำขาด ประโยคนี้ทำให้บริศิตาถึงกับมองเขาด้วยสายตาเจ็บปวดราวลึกลับ

เธอรู้อาหากำลังทำให้เธอเลือกกระหว่างเขากับเพื่อนรักอย่างธรณิน

"รู้บ้างมั๊ยว่าที่เพื่อนคุณไปอาละวาดในงานแต่งผมมันทำให้ผมเสียหายแค่ไหน ผมถูกแค้นเซลงานอีเวนต์ ถูกพักงานละคร และถูกถอดจากพิธีเซ็นเตอร์โฆษณา จนป่านนี้ยังไม่รู้เลยว่าจะแก้ชวยังไง"

"มันก็สมควรแล้วนี่!" ธรณินอยากให้ภาคินหันกลับไปมองตัวเองบ้างว่าสิ่งที่เขากำลังเผชิญขณะนี้มาจากกรกระทำเลวๆ ของตน "ที่ผ่านมาผู้ชาย อย่างนายได้ดีเกินไปแล้วด้วยซ้ำ ที่สำคัญนะ... เจอแค่นี้มันยังน้อยเกินไปกับสิ่งที่นายทำกับยายติและน้องภู ความจริงฉันอยากจะเหยียบนายให้จมดินกว่านี้อีก!"

"พอสักทีได้มั๊ยแซนด์!"

บริศิตาवादเมื่อเพื่อนรักกระเปิดอารมณ์ใส่คนรักของเธอโดยไม่มีที่ท่าว่า

จะยอมลงง่าย ๆ แล้วทั้งสองคนก็จะสาธิตคำพูดแผ่ตร้อนใส่กันโดยไม่สนใจความรู้สึกของคนกลางอย่างเธอเลย

"ฉันเคยบอกแกแล้วใช่ไหมว่าอย่าพูดเรื่องฉันกับภาคินอีก"

รศิตากลับใจพูดต่อเพราะยังไม่อยากให้ภาคินกลับไป เธออยากคุยกับเขาให้รู้เรื่องก่อน เพราะเรื่องระหว่างเขากับเธอมันเดินมาถึงปากเหวแล้ว เธอเข้าใจว่าธรณีนปกป้องเธอ เป็นห่วงเธอ และการที่เธอพูดแบบนี้จะทำให้อีกฝ่ายเสียใจ แต่การที่ธรณีนเข้ามายุ่งมากมาย มันก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น

"ฉันเข้าใจว่าแกทำเพื่อปกป้องฉันกับน้องภู แต่...ให้ฉันจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองเถอะ ทุกวันนี้ความสัมพันธ์ของฉันกับภาคินมันก็แย่มากพออยู่แล้ว แกอย่ามาทำให้ทุกอย่างมันแย่ไปมากกว่านี้เลย"

"ฉันหวังที่จะทำให้ความสัมพันธ์ของแกสองคนแย่ลง"

ธรณีนชี้ที่ตัวเอง เธอกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่หยาดน้ำตาที่กำลังเอ่อคลอหญิงสาวทั้งอึ้งทั้งเสียใจ เพราะไม่คิดเลยว่ารศิตาจะพูดกับเธอแบบนี้ อีกทั้งยังไล่เธอต่อหน้าผู้ชายอย่างภาคินด้วย

เธอยอมเอาชื่อเสียงของตัวเองไปเสี่ยงเพื่อปกป้องรศิตา แต่อีกฝ่ายกลับมองไม่เห็นเลย...

"จบนะ"

ภาคินเลิกควมมองธรณีนอย่างผู้ชนะ เหมือนจะบอกเธอว่าต่อให้เธอจะเป็นเพื่อนที่รักและทำดีกับรศิตามากแค่ไหน แต่เธอก็ไม่มีทางมีความหมายกับรศิตาเหนือผู้ชายที่เป็นสามีอย่างเขา

ต่อให้เขาจะเลว แต่สุดท้ายรศิตาก็เลือกเขาอยู่ดี!

"กลับไปเถอะแซนด์ ให้ฉันเคลียร์กับภาคินเองดีกว่า"

วินาทีนี้ธรณีนรู้สึกไม่ต่างจากการถูกรศิตาตบหน้า อีกฝ่ายเลือกภาคินและออกปากไล่เธอ นั่นก็แสดงว่ารศิตาคงคิดไม่ต่างจากภาคินว่าเธอคือคนที่ทำให้ทุกอย่างแย่ลง และหากวันหนึ่งภาคินไม่มาหาลูกอีก นั่นไม่ได้

หมายความว่าภาคินแล้ว แต่เป็นเพราะเธอต่างหากที่ทำลายครอบครัวนี้

"ฉันขอโทษด้วยแล้วกันที่ยุ่งเรื่องของแกมากเกินไป"

ธรรณิพยายามบอกตัวเองให้เข้มแข็งแล้วกลืนใจบอกลาเพื่อนรัก ก่อนที่เธอจะเดินออกมา แล้วไม่กี่วินาทีต่อมา น้ำตาก็หยดลงตื้นๆ ที่เธอ ไม่ใช่ผู้หญิงเจ้าน้ำตา แต่ตอนนี้เธอเจ็บปวดจริงๆ

สิ่งที่เธอทำลงไปไม่ได้มีความหมายในสายตาของรศิตาเลย

ไม่มี...

บทที่ 5 ปริศนาอาหารเม็ด

"รู้มั๊ยถ้าคุณไม่บอกให้เพื่อนคุณกลับไปก่อน ผมจะเป็นฝ่ายไปแล้ว
ไม่มาเหยียบที่นี่อีก"

หลังจากที่ธรณีนิกกลับไปแล้วภาคินก็ยิ่งพูดด้วยอารมณ์เดือดดาลทั้งๆ
ที่รติตายอมเขาขนาดนี้แล้ว... สิ่งสุดท้ายที่หญิงสาวคิดจะทำคือการทำร้าย
จิตใจคนที่ปกป้องเธอมาตลอดอย่างธรณีนิก แต่เธอก็ต้องทำเพื่อรักษา
ความสัมพันธ์กับเขา เพื่อให้น้องๆ ยังมีพ่อ และเพื่อรักษาครอบครัวไว้

'ฉันขอโทษด้วยแล้วกันที่ยุ่งเรื่องของแกมากเกินไป'

เห็นสายตาของธรณีนิกแล้วรติตาเสียใจที่พูดกับเพื่อนแบบนั้น เธอ
อยากอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจแต่เวลานี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องเคลียร์กับ
ภาคินก่อน เพราะยังไงเขาก็คือคนในครอบครัว คือพ่อของลูก

หากไม่เคลียร์กันวันนี้รติตาก็ไม่รู้ว่าจะเจอภาคินอีกเมื่อไหร่ เพราะ
ระยะหลังๆ เธอแทบจะติดต่อเขาไม่ได้เลย ยิ่งเขาแต่งงานกับผู้หญิงอื่น
ไปแล้ว เธอกงยังมีโอกาสเจอเขาได้น้อยลง

"เพื่อนคุณนี่เหลือเกินจริงๆ ทำตัวเหมือนเป็นเมียผมซะเอง คิดยังไง
ถึงบุกไปพูดเรื่องของเราในงานแต่งงานกับตา เพื่อนคุณนะทำให้ผมเสียรายได้

ไปเป็นล้านๆ เลยนะ คุณเลิกคบเพื่อนอย่างนี้ได้แล้ว คบไปก็มีแต่จะสร้างความวุ่นวาย!" ภาคินระบายอย่างอึดอัดเหมือนเขาอดทนข่มอารมณ์ไว้นานแล้ว

รติดาทั้งเสียใจทั้งมีงงเมื่อสามีไม่คิดจะพูดเรื่องเธอกับเขา หญิงสาวรับรู้ได้เลยว่าจุดประสงค์ที่เขามาที่นี้ก็เพื่อจะพูดเรื่องธรณิน เขาต้องการให้เธอตำหนิเพื่อนและเลิกคบกับอีกฝ่ายซะ

เขาไม่ได้ใส่ใจความรู้สึกของเธอกับลูกเลย

ถ้าไม่ใช่เพราะธรณินไปทำลายงานแต่ง...เขาก็คงไม่คิดจะมาหาเธอ!

เราพาตัวเองมาถึงจุดนี้ได้ยังไงเนี่ย

รติดาถามตัวเองในใจขณะที่น้ำตาร่วงผล็อยลงมาหยดแล้วหยดเล่า ถ้าธรณินตำเธอว่าหลงผู้ชายจนหน้ามืดตามัวก็ไม่เกินความจริง เพราะเธอยอมเขาทุกอย่าง เขาถึงได้คิดที่จะควบคุมชีวิตเธอขนาดนี้

ภาคินรู้ว่าเธอรักธรณินมากแต่ก็ยังคงล้อออกปากให้เธอเลิกคบกับธรณินทั้งๆ ที่เขาไม่เคยเป็นที่พึ่งให้เธอและใส่ใจเธอไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่ธรณินทำด้วยซ้ำ ขนาดลูกตกขิงซ้ำหัวแตก เขายังอ้างว่าติดงานจนมาดูลูกไม่ได้ แต่ความจริงเขาไปดินเนอร์กับภรรยาใหม่จนเธอต้องโทรไปบอกให้ธรณินมาอยู่กับลูกแทน

หัวใจของรติดาทรุดร้าวไปหมด ที่ผ่านมาเธอพยายามหลอกตัวเองว่า เขาทำเพราะงาน ถึงแม้ว่าเขาจะมีผู้หญิงอีกคน แต่ลึกลงไป เขายังรักเธอกับลูก หากเธออยู่เงียบๆ ในมุมของตัวเอง ทุกฝ่ายจะมีชีวิตที่สุขสงบ

เธอยอมเขาทุกอย่าง ยอมให้เขามีผู้หญิงอีกคน ยอมอยู่เงียบๆ ยอมไม่รบกวนเงินค่าเลี้ยงดูลูก ยอมไม่มีตัวตน ยอมให้เขาทำร้ายจิตใจด้วยคำพูดต่างๆ นานา และยอมจนไม่เหลือศักดิ์ศรีอะไรอีกแล้ว

แต่ยิ่งยอม...เธอลับยิ่งไม่มีคุณค่าในสายตาเขาเลย!

"ฉันคบกับแซนด์มาก่อนคุณนะ"

รติดาตอบกลับนิ่งๆ ถึงวันนี้เธอจะเลือกภาคิน แต่ไม่มีวันที่เธอจะตัดขาดกับภรรดินั้นแน่ๆ แค่นี้เธอก็ไม่เหลือใครแล้ว ถ้าเลิกคบกับภรรดินั้นอีก เธอคงไม่มีใครอยู่เคียงข้าง เพราะสามีอย่างเขาก็ไม่สามารถพึ่งพาได้เลย ที่สำคัญเพื่อนอย่างภรรดินั้นมีค่าสำหรับเธอมากกว่าสามีเห็นแก่ตัวอย่างเขา

"หมายความว่าไง คุณจะคบกับยายนั้นแล้วเลิกกับผมแทนนั้นหรือ" ภาคินถามด้วยความโกรธจัด "ทั้งๆ ที่ยายนั้นทำลายชีวิตผม คุณก็ยังเห็นเพื่อนจอมเสือกดีกว่าผมอย่างนั้นใช่ไหม!"

"ที่แซนด์ทำแบบนี้ก็เพราะแซนด์รู้ว่าฉันมันโง่งงไม่กล้าเรียกร้องอะไรจากคุณ แล้วปล่อยให้ฉันย่ำความรูสึกของฉันไป! คุณไปแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นทั้งๆ ที่คุณมีฉันกับลูกอยู่แล้วนะ คิดซะบ้างสิ!" รติดาตอกกลับเสียงดังเหมือนทหนักับความเจ็บปวดเอาไว้ไม่ให้ไหวอีกต่อไป "คุณไม่เคยรู้ตัวบ้างหรือว่าตัวเองเลวแค่ไหน คุณทำร้ายจิตใจฉัน และถ้าลูกรู้เรื่องทุกอย่างมันก็เท่ากับว่าคุณทำร้ายจิตใจลูกด้วย"

"เราคุยกันรู้เรื่องแล้วนะ ผมบอกแล้วไงว่าตาก็อยู่ส่วนตา คุณก็อยู่ส่วนคุณ จะรื้อฟื้นขึ้นมาพูดอีกทำไม ตาเขายอมรับได้ที่ผมมีคุณกับลูก ขอแค่คุณอยู่เงียบๆ อย่าเปิดเผยตัว และอย่าไปวุ่นวายกับตาก็พอ"

'อยู่เงียบๆ อย่าเปิดเผยตัว...'

รติดาทำหมัดแน่นขณะทบทวนคำพูดของสามีอยู่ในใจด้วยความเจ็บช้ำ เขาจะไม่รักเธอและไม่เห็นคุณค่าของเธอก็ไม่เป็นไร แต่กับลูก...เขาไม่คิดจะรัก ไม่คิดจะเหลียวแลบ้างเลยหรือ

"อย่าชวนผมทะเลาะนะ ผมทำงานก็เหนื่อยพออยู่แล้ว ไหนจะต้องตามล้างตามเช็ดเรื่องที่เพื่อนคุณไปก่อไว้อีก ทำตามที่ผมบอก เราจะได้อยู่กับอย่างสงบๆ แล้วผมจะแวะมาหาคุณกับลูกเดือนละครั้ง"

อีกครั้งที่ภาคินโยนความผิดให้รติดาคนเดียว แต่เธออยากเรียกร้องสิทธิ์ความเป็นภรรยาให้ตัวเองและเรียกร้องสิทธิ์ความเป็นลูกให้กับน้องภู

มันหมายความว่าเธอชวนเขาทะเลาะอย่างนั้นหรือ

ภาคินไม่เคยนึกถึงวันเก่าๆ และจำไม่ได้เลยใช้มั้ยว่าเธอเคยทำอะไรเพื่อเขาบ้าง

ในวันที่เขามีแต่ตัว เธอไม่ใช้หรือที่อยู่ข้างๆ เขา คอยให้กำลังใจเขา สนับสนุนเขา และผลักดันเขาจนมีวันนี้ แต่พอเขาโต้งดั่งและมีชื่อเสียง เขากลับตีบหัวส่งเธอกับลูกเหมือนหมาข้างถนนไม่มีผิด

'ผู้ชายคนนี้ไม่เคยรักแกลเลย'

'...'

'เมื่อก่อนที่เขาดีกับแกก็เพราะแค่มีคนให้เกาะ พอเขาโต้งดั่งแล้ว สันดานชั่วก็ออกมาอย่างที่เห็น เขาทิ้งแกทิ้งลูกไปแต่งงานใหม่เพราะผู้หญิงคนใหม่ทั้งสวยกว่าแก ดังกว่าแก และทำให้เขามีงานมีเงินมากกว่าแก สักวันถ้าเขามีลูกกับผู้หญิงคนนั้น เขาจะยังไม่เห็นค่าของแกกับลูก ตาสว่างสักทีเถอะคิ!'

ต่อให้ใครจะมองว่าธณีนปากร้าย เสนอหน้ายื่นมือเข้ามายุ่งเรื่องชาวบ้าน และยุยงให้หัวเหี้ยเล็กกัน แต่สิ่งที่ธณีนพูดเป็นความจริงทุกอย่าง มีแต่เธอเท่านั้นที่ยังจมปลักกับคำว่ารักในอดีตและยังหลอกตัวเอง

รศิตาหลอกตัวเองว่าเธอกับลูกยังมีความหมายสำหรับภาคิน

แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่...

เธอกับลูกไม่มีตัวตนในสายตาเขาเลยด้วยซ้ำ!

"ถ้ามันยากเย็นขนาดนั้นคุณก็อย่ามาเลยดีกว่า ลูกคนเดียวฉันเลี้ยงเองได้"

หญิงสาวกลั่นใจบอกด้วยความเจ็บปวด เธอไม่รู้ว่าตนเองกำลังคิดอะไรถึงกล้าพูดออกไปแบบนั้นทั้งๆ ที่ผ่านมาเธอไม่มีความกล้าหาญที่จะต่อรองกับภาคินเลยสักนิด เพราะกลัวว่าจะต้องเสียเขาไปจริงๆ

แต่ไม่สิ! ครั้งนี้ไม่ใช่การต่อรอง เพียงแต่รศิตารู้สึกว่าทุกวันนี้เธอมี

คนรักก็เหมือนไม่มี เธอยอมถอยมามากพอแล้ว เธอยอมเจ็บปวดและยอมเป็นฝ่ายทนจนถึงขีดสุดแล้ว สุดท้ายเธอก็จำเป็นจะต้องเลือกว่าเธอจะทนต่อไปหรือจะไม่ทนอีกต่อไปแล้ว และใช่! ตอนนี้เธอกำลังเลือกที่จะไม่ทน!

ภาคินเพิ่งแต่งงานกับมุกตาภา เขายังทำกับเธอและลูกเหมือนเป็นเพียงเศษฝุ่นธุลี หากวันหนึ่งทั้งสองคนมีลูกด้วยกัน รัติตาไม่อยากจะคิดเลยว่าพวกเขาจะเหยียบย่ำเธอกับลูกขนาดไหน

คนอย่างมุกตาภาไม่มีทางต่างคนต่างอยู่อย่างที่ภาคินพูดแน่ๆ และในอนาคตคงมีเรื่องที่ทำให้เธอกับลูกต้องเจ็บปวดตามมาไม่หยุด ดังนั้นสู้อึด 'เนื้อร้าย' ออกไปจากชีวิตซะตั้งแต่วันนี้ยังจะดีกว่า

"ติ..." ภาคินเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างไม่พอใจเพราะที่ผ่านมารภรรยาจะเป็นฝ่ายยอมเขาเสมอ แต่ครั้งนี้รัติตาทำเหมือนต้องการจะต่อรองกับเขา "คุณเห็นเพื่อนดีกว่าพ่อของลูกอย่างผมงั้นหรือ"

"อย่าเทียบกันเลยคะ แต่คุณคิดจะเทียบกับยายแซนด์ก็ดูเสียมารยาทมากแล้ว"

คำพูดเรียบๆ น้ำเสียงนิ่งๆ ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของภรรยาทำให้ภาคินแสบร้อนไปทั้งอกเพราะมันคือความจริงที่ทิ่มแทงหัวใจ แต่เขาไม่คิดเลยว่าเธอจะกล้าตอกกลับเขาแบบนี้

ใช่...ที่ผ่านมารัติตาไม่กล้าบิปาก แต่วันนี้เธอสุดจะทนแล้ว ภาคินแต่งงานกับมุกตาภา ทั้งสองจดทะเบียนสมรสกัน อยู่กินกันอย่างออกหน้าออกตาและประกาศให้ประชาชนรับรู้ทั่วประเทศ แต่คนที่มาก่อนอย่างเธอกลับมีสถานะเป็นแค่ 'เมียเก็บ' ที่อยู่ในมุมมืดและไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะพูดว่าเป็นเมียเขาด้วยซ้ำ

เขาย้ายศักดิ์ศรีเธอจนไม่เหลือแล้วจริงๆ!

"คุณพูดเองนะว่าจะเลี้ยงลูกคนเดียว"

ภาคินไม่แม้แต่จะร้องหรือพยายามเหนี่ยวรั้งรติดาเอาไว้ เพราะเขาคิดว่าตนเองถือไฟเหนือกว่าเธอมาก ดังนั้นคนที่จะต้องเป็นฝ่ายจ้อแล้ว อ่อนวอนให้เขากลับไปก็คือผู้หญิงปากเก่งอย่างเธอ

ชายหนุ่มแสดงความไม่พอใจด้วยการเดินกระแทกเท้าทำท่าจะออกจากบ้านไปเหมือนทุกครั้ง และเขาคิดว่าหลังจากนี้อีกไม่กี่วันรติดา ก็คงทนไม่ไหวจนเป็นฝ่ายโทรไปหาเขาเอง เพราะทุกครั้งที่ยิ่งสาวพยายามจะใจแข็ง เธอก็ต้องยอมแพ้เมื่อลูกรบเร้าว่าอยากเจอพ่อและอยากให้พ่อมาหา

"ผมจะไม่มาที่นี่อีก แล้วคุณก็ไม่ต้องโทรมากวนใจผมด้วย"

ภาคินบอกอย่างไม่แยแส เขารู้ว่ารติดารักเขามาก เธอขาดเขาไม่ได้ ต่อให้เขาจะทำตัวเลวร้ายสาหัสพัต เธอก็ยังรักเขาอยู่วันยังค่ำ ชายหนุ่มถึงได้ล้าพองใจและไม่เห็นคุณค่าของเธอกับลูก

"เราจะจบกันแค่นี้จริงๆ ไซ้มัย"

รติดาถามก่อนที่สามีจะเดินออกไป

"ก็คุณเป็นคนพูดเอง"

ภาคินบอกเหมือนเขารอวันนี้มานาน

"คุณไม่คิดจะแคร์น้องภูบ้างเหรอ แก่ไม่ใช่ลูกของคุณหรือไง คุณถึงไม่แยแสความรู้สึกของลูกเลยสักนิด" รติดาถามเพื่อลูก เขาตัดขาดความเป็นสามีกับเธอ แต่ก็ควรจะนึกถึงลูกบ้าง

"คนที่อยากเก็บลูกไว้คือคุณไม่ใช่เหรอ..."

พระเอกหนุ่มย้อนถามเป็นประโยคสุดท้ายก่อนที่จะเดินออกไป โดยไม่หันกลับมามองรติดาอีกเลย... คำถามนั้นเหมือนมีดแหลมคมที่กรีดลงบนหัวใจเธออีกครั้งและครั้งนี้รอยแผลลึกยิ่งกว่าที่ผ่านมามันชัดเจนแล้วว่านอกจากเธอจะไม่มีค่าในชีวิตเขา ลูกก็ไม่ได้มีความหมายสำหรับเขาเช่นกัน!

ในคำคืนหนึ่งธรณินแต่งตัวสวยขึ้นมานั่งดินเนอร์ในร้านอาหารบน
ชั้นดาดฟ้าของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งที่หัวหิน เธอหวังว่าอากาศดี ๆ และ
ทิวทัศน์อันสวยงามจะช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้น

'ฉันเคยบอกแกแล้วใช่ไหมว่าอย่าพูดเรื่องฉันกับภาคินอีก'

'...'

'ฉันเข้าใจว่าแกทำเพื่อปกป้องฉันกับน้องภู แต่...ให้ฉันจัดการเรื่องนี้
ด้วยตัวเองเถอะ ทุกวันนี้ความสัมพันธ์ของฉันกับภาคินมันก็แย่มากพอ
อยู่แล้ว แกอย่ามาทำให้ทุกอย่างมันแย่ไปมากกว่านี้เลย'

ทว่า...หญิงสาวกลับไม่รู้สึกลึกลับเลยสักนิด

ผ่านมาสองวันแล้วที่ธรณินผิใจกับรติดา เธออุตส่าห์หอบกายหอบใจ
มาพักผ่อนไกลถึงหัวหิน แต่คำพูดของเพื่อนรักก็ยังตามมาวนเวียนอยู่ใน
ความคิดไม่หยุดจนทำให้ทริปนี้หมดสนุก

วันนั้นพอออกจากบ้านของรติดาแล้วธรณินก็ตรงกลับภูหาสน์
ก่อนที่วันต่อมาเธอจะเดินทางมาพักผ่อนที่โรงแรมซึ่งถูกจองเอาไว้ล่วงหน้า
หญิงสาวอยากจะมาพักผ่อนหย่อนใจท่ามกลางบรรยากาศดี ๆ เพื่อบำบัด
อารมณ์อันแสนหม่นหมอง แต่พออยู่คนเดียวแบบนี้เธอก็กลับยิ่งคิดมาก

ธรณินไม่ได้ตั้งใจจะติดตามข่าว แต่ทุกครั้งที่เข้าเฟซบุ๊กและทวิตเตอร์
จะต้องมีคนแชร์ข่าวของมุกตากับภาคินมาให้เห็น เธอจึงรู้ว่าทั้งสองออกมา
ปฎิเสธว่าสิ่งที่ธรณินพูดไม่ได้เป็นความจริง พวกเขาไม่เข้าใจเช่นกันว่าเธอ
ทำแบบนั้นทำไม และยังบอกด้วยว่าหากนักข่าวอยากรู้ก็ต้องถามจากเธอ

ต่อแหล่ทั้งคู่!

ธรณินคิดในใจด้วยความกรุ่นโกรธขณะอ่านข่าวดังกล่าว แต่เธอรู้ว่าที่
ภาคินกับมุกตากล้าให้สัมภาษณ์แบบนั้นเพราะคงคิดว่าเธอจะไม่กล้าแฉต่อ
แน่ล่ะ! ภาคินยื่นคำขาดแล้วว่าหากธรณินยังไม่เลิกแฉ เขาก็จะไม่มาหา
น้องภูอีก แล้วเธอจะตอกกลับเขาไปได้ยังไง เพราะถ้าพูดไปแล้วเขาไม่มาหา

น้องภูจรรย์ รติตาก็คงโทษว่าเป็นความผิดของเธอที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในครอบครัวมากเกินไป

'กลับไปเถอะแซนด์ ให้นั้นเคลียร์กับภาคินเองดีกว่า'

ติไซเนอร์สาวยังจำสายตาว่างเปล่าของเพื่อนรักได้ดี เธอเจ็บปวดทุกครั้งทีนึกถึงสายตาคู่นั้นจนสามารถพูดได้เลยว่าการผิดใจกับเพื่อนสนิททำให้เธอเจ็บปวดยิ่งกว่าตอนเลิกกับทิวาเสียอีก

สำหรับธรณีนแล้ว...เลิกกับแฟนเก่าก็หาแฟนใหม่ได้ แต่กับเพื่อนรักที่คบกันมานานถึงสิบห้าปีจนรู้ใจกันทุกอย่าง และอยู่เคียงข้างกันมาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นมันไม่ใช่ว่าจะหากันได้ง่ายๆ ธรณีนไม่คิดเลยว่าเพื่อนรักอย่างรติตาคะเข้าข้างผู้ชายเลยๆ คนนั้นแล้วผลักไสเธอออกจากชีวิต

ถ้าพี่ซึ้นกับพี่ซึ้วว่าเรากลายเป็นหมาต้องหิวเพราะเหาะเราแน่ๆ

หญิงสาวคิดด้วยความขมขื่น พี่ชายทั้งสองของเธอเตือนเป็นนัยแล้วว่าอย่าออกตัวแทนเพื่อนแรงมาก เพราะถ้าเมื่อไหร่ที่เพื่อนเข้าข้างผู้ชาย เธอจะกลายเป็นหมา แล้ววันนี้เธอก็กลายเป็นหมาจริงๆ แถมยังบริโภคอาหารเม็ดเสียจนอิมแทบต้องจะแตกตาย!

'ถ้าพวกพี่ไม่เลิกมาวุ่นวายกับยายแซนด์ หนูจะฟ้องครูนะคะ'

ธรณีนจำได้ว่าตอน ม.สี่ เธอมีเรื่องกับรุ่นพี่ ม.หก เพราะฝ่ายนั้นเดินมาชนเธอแต่บังคับให้เธอขอโทษ ซึ่งตอนนั้นเธอเองก็เบียร์วพอตัวจึงไม่ยอมขอโทษอีกฝ่ายและไม่ยอมบอกครู จนวันหนึ่งพวกนั้นยกพวกมาหาเรื่องเธอถึงที่ห้อง เพื่อนแต่ละคนไม่กล้าเข้ามายุ่งเพราะอีกฝ่ายเป็น 'ตัวแม่' ในโรงเรียน แล้วทุกคนก็ต้องตกใจเพราะเด็กเรียนท่าทางเรียบร้อยและแทบไม่หือไม่อืออย่างรติตาได้ออกโรงปกป้องธรณีนจนรุ่นพี่ยอมถอยกลับไป เพราะเธอเป็นลูกอาจารย์ฝ่ายปกครองซึ่งไม่ควรมีเรื่องด้วยอย่างเด็ดขาด

'ไม่กลัวพวกนั้นมาดักตบแถมหรือไง'

ธรณีนถามเพื่อนเหมือนจะบอกว่าอีกฝ่าย 'กลัวมาก' มันไม่ใช่ว่า

เธออยากลองดี แต่เธอก็คิดว่าถ้ายอมให้พวกรุ่นพี่ข่มเหง พวกนั้นก็ยิ่ง
ลำพองใจ เธอเตรียมใจไว้แล้วด้วยซ้ำว่าถ้าถูกตบตีก็จะเอาคืนบ้าง

'ถ้าพวกนั้นกล้าก็หน้าจะตบแกไปนานแล้วนะ'

รติตาบอด้วยสีหน้าหนึ่งๆ แต่ธรณินรู้ว่ารติตาก็คงหัวเกรงที่เสี่ยง
มาช่วยเธอ เพราะถ้าทั้งสองฝ่ายไม่ยอมถอยแล้วทะเลาะวิวาทกันจริงๆ
ตำแหน่งนักเรียนดีเด่นก็คงจะหลุดลอยไปจากรติตาทันที

รติตาเป็นคนใจเย็น ส่วนธรณินเป็นคนใจร้อน รติตาไม่สู้คน ส่วน
ธรณินคือสายพาด ทั้งสองคนอาจมีบุคลิกที่ดูแตกต่างกัน แต่กลับเข้ากันได้ดี
และเป็นคู่ที่อยู่ด้วยกันได้อย่างลงตัว

'ฉันไม่เหลือใครแล้วแซนด์'

'แกยังมีฉันไง'

'แต่แกก็เป็นแค่เพื่อน ฉันไม่มีครอบครัวอีกแล้ว'

'ฉันจะเป็นทั้งเพื่อนทั้งครอบครัวให้แกเอง แกก็รู้ว่าฉันเป็นคนรักษา
คำพูดแค่นี้'

ธรณินปลอบใจวันที่ปีศาจมารดาของรติตาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ
เพื่อนรักของเธอซ็อกจนแทบเป็นลมเมื่อได้ยินข่าวนั้น พอได้สติก็ร้องไห้
เหมือนจะขาดใจ ธรณินจึงคอยอยู่ข้างๆ และดูแลจิตใจจนรติตาเข้มแข็งขึ้น

'ไม่เอาหน้าแซนด์ แกอย่าเศร้าอย่างนี้สิ'

'ฉันอกหักนะ แกจะไม่ให้ฉันเศร้าเลยหรือไง'

'ผู้หญิงอย่างแกเดี่ยวก็หาแฟนใหม่ได้'

'แต่ฉันรักเขา!'

'ถ้าแกรักเขาแล้วเขาก็รักแก สักวันแกกับเขาก็ต้องกลับมาคบกัน
จนได้แหละ'

'นั่นสินะ แต่ไม่! ฉันจะไม่กลับไปคบกับแฟนเก่าอีกเด็ดขาด'

'ไหนแกบอกว่ารักเขา'

'ก็เขาไม่แยแสฉันเอง ฉันก็จะไม่แยแสเขาบ้าง และเขานั้นแหละ ที่ต้องเป็นฝ่ายเสียตายฉัน!'

ในวันที่ธรณินเลิกกับทิวา เธอเสียดสีอยู่เป็นเดือนทั้งๆ ที่เธอเป็นสาวมั่นซึ่งไม่น่าจะมีใครมาหักอกได้ ช่วงนั้นรติตาก็ไม่เคยทอดทิ้งธรณินเช่นกัน และไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหนทั้งสองคนก็เป็นเพื่อนรักที่รู้จักกันมากที่สุด... มากถึงขนาดที่ว่าอีกฝ่ายไม่ต้องพูดอะไร แค่เห็นหน้าก็รับรู้แล้วว่า เกิดอะไรขึ้น

'เรื่องเอาใจใส่ความรู้สึกฉันนะ ภาคินเทียบแถมไม่ติดเลย'

รติตาเคยพูดแบบนี้ตอนที่นัดทานข้าวแล้วธรณินก็ทักว่า 'มีปัญหาอะไรเล่าให้ฉันฟังเดี๋ยวนี้' ในวินาทีแรกที่เห็นหน้ากัน จากนั้นรติตาก็ระบายให้ฟังว่าคนรักอย่างภาคินไม่เคยแบ่งเบาปัญหาหรือรับฟังเธอเลย แต่ธรณินเป็นแค่เพื่อนกลับสู้ได้ในทันทีว่าสภาพจิตใจเธอย่ำแย่และเธอกำลังมีปัญหา

ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ธรณินจะเดือดร้อนไปกักรติตาด้วยเสมอ ดังนั้นเมื่อรู้ว่าภาคินทรยศหักหลังและทำร้ายจิตใจคนที่เธอรัก เธอจึงออกโรงจัดการเขาด้วยตัวเอง

"คุณครับ"

ขณะที่หญิงสาวคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่คนเดียวและกำลังจมลงไปในโลกอดีตก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาทัก พอธรณินปรายตาไปทางต้นเสียง จึงเห็นว่าเขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง รูปร่างดี แต่งตัวดี และหน้าตาดี... เธอไม่ได้เข้าข้างตัวเอง แต่ดูจากสายตาและท่าทีแล้วเขาน่าจะกำลังสนใจเธอ

"มีอะไรหรือเปล่าคะ" ธรณินถามตามมารยาท

ดวงตาคู้งามปรือขึ้นมามองอีกฝ่ายเพราะเธอเริ่มเมมาแล้ว

"เอ่อ... ผมขอร้องด้วยคนได้มั๊ยครับ"

مامุกนี้้อีกแล้ว

ตีไซเนอร์สาวคิดในใจเมื่ออีกฝ่ายขออนุญาตพร้อมกับรอยยิ้มเป็นมิตร เขาพยายามโปรยเสน่ห์ให้ใส่เธอเต็มที่ เพราะคงเห็นว่าเธอมานั่งดื่มคนเดียว ซึ่งมันง่ายมากที่เขาจะเข้ามาสานความสัมพันธ์

บางที่เขาอาจจะคิดว่าเธอออกหักกระมัง

"ฉันอยากนั่งคนเดียวค่ะ" หญิงสาวปฏิเสธ

ต่อให้ผู้ชายคนนี้จะดูดี แต่เธอไม่มีอารมณ์จะคุยกับผู้ชายและไม่เสียดายเขาด้วย

"ใจร้ายจังเลยนะครับ" เขาตัดพ้อยิ้มๆ เหมือนคิดว่าเธอแกล้งปฏิเสธไปอย่างนั้นเอง

ผู้ชายหน้าตาดีนี้มีหน้ามุ่นโหนกอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่านั้น

"เชิญคุณไปหาโต๊ะอื่นนั่งเถอะค่ะ"

"แต่คุณก็นั่งคนเดียวนี่ครับ ให้ผมนั่งด้วยไม่ได้เหรอ"

"ก็ฉันเพิ่งบอกใจค่ะว่าอยากนั่งคนเดียว โต๊ะอื่นก็ว่าง คุณจะเข้าขึ้นมาขอที่นั่งกับฉันไปทำไม" ธรณีนบอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจขณะจ้องหน้าเขาด้วยสายตาดูจริงจัง เพราะเธอรำคาญที่เขาเข้าซี่เธออยู่ได้

"อะไรกันคุณ! พุดดี ๆ ก็ได้นี่นา"

ชายหนุ่มดูจะไม่พอใจเมื่อถูกปฏิเสธ ท่าทางเขาเป็นคนมั่นใจในตัวเอง และน่าจะมีผู้หญิงเข้าหาไม่น้อย เขาถึงได้คิดว่าธรณีนจะเล่นด้วย พอถูกเธอปฏิเสธอย่างจริงจังก็เลยรู้สึกเสียหน้าอย่างรุนแรง

ถึงกระนั้นเขาก็รีบเดินออกไปเพราะเห็นพนักงานคนหนึ่งกำลังเดินมา

"เช็กบิลค่ะ"

ธรณีนเรียกพนักงานคนนั้นทั้งๆ ที่ตอนแรกเธอคิดว่าจะนั่งดื่มต่ออีกสักชั่วโมง แต่หมอนั้นเดินมาทำให้เสียบรรยากาศจนเธอไม่อยากนั่งต่อแล้วกลับไปจับเบียร์คนเดียวที่ห้องน่าจะสบายใจกว่า

"ได้ค่ะคุณลูกค้า รอสักครู่นะคะ"

"เอ่อ...ฉันขอถามอะไรหน่อยสิคะ"

ธรรณิเรียกวพนักงานเอาไว้ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไป

"คุณจะถามเรื่องอะไรหรือคะ"

"แถวนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวหรือที่พักที่เจียบๆ มั้ยคะ แบบไม่ค่อยมีคน
นะค่ะ"

อันที่จริงธรรณิคิดว่าโรงแรมแห่งนี้ก็มีความเป็นส่วนตัวและเจียบสงบ
มากแล้ว แต่สภาพอารมณ์ในตอนนั้นเธอต้องการความเจียบชนิดที่เดินเล่น
บนชายหาดแล้วไม่มีใครมาทวงใจเลย

"ถ้าเป็นรีสอร์ทในแถบนี้น่าจะไม่มีนะค่ะ เพราะส่วนใหญ่คนก็ขับรถ
จากกรุงเทพฯ มาเที่ยวก็เลยค่อนข้างพลุกพล่านนะค่ะ ดิฉันคิดว่าโรงแรม
ของเราก็เป็นส่วนตัวและหรูหราที่สุดแล้วนะค่ะ"

"ฉันอยากลองเที่ยวแบบบ้านๆ แบบเจียบๆ บ้างนะค่ะ"

"ถ้านั่งเรือข้ามไปที่เกาะก็อาจจะมึนนะค่ะ"

"ไม่ใช่ลงทุนนั่งเรือไปที่เกาะก็เจอคนเต็มเกาะอีกนะค่ะ"

"ถ้าเป็นเกาะดังๆ ก็คงจะเป็นอย่างนั้นนะค่ะ" พนักงานสาวยิ้มขบขัน
เมื่อธรรณิมีอาการขมขื่นเล่นมุกกับเธอ "อ้อ...แต่มีอยู่เกาะหนึ่งนะค่ะที่
ไม่ค่อยมีคน เพราะบนเกาะนั้นไม่มีผู้ชาย ไม่มีอะไรพิเศษ และไม่ได้รับ
การโปรโมตก็เลยมีแค่ชาวบ้านอาศัยอยู่ เป็นหมู่บ้านเล็กๆ นะค่ะ แต่ดิฉัน
ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะเดินทางไปยังไง อาจจะต้องเช่าเรือรับจ้างให้พาไป
อีกอย่างบนเกาะก็ไม่ค่อยสะดวกสบายนะค่ะ"

ประโยคหลังพนักงานพูดเหมือนอยากให้ธรรณิคิดดูดีๆ เพราะคง
คิดไม่ออกว่าผู้หญิงที่ท่าทางไฮโซอย่างธรรณิจะใช้ชีวิตบนเกาะที่ไม่มี
เครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ได้ยังไง

"น่าสนใจเหมือนกัน ชื่อเกาะอะไร คุณพอจะรู้มั้ยคะ"

"อ้อ 'เกาะไรวินท์'* ค่ะ ดิฉันเคยไปครั้งหนึ่ง นั่งเรือไปประมาณหนึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว เอ้อ...พอติดิฉันมีเพื่อนที่ครอบครัวเขาอยู่บนเกาะนั้นก็เลยได้ติดตามเขาไปเที่ยว ถ้าคุณอยากไปก็ลองไปที่ท่าเรือแล้วถามคนแถวนั้นดูนะคะว่ามีเรือรับจ้างไปได้บ้างมั๊ย แต่ดิฉันไม่แน่ใจนะคะว่าบนเกาะจะมีรีสอร์ทหรือเปล่า"

"ขอบคุณมากนะคะที่ให้ข้อมูล"

"ด้วยความยินดีค่ะ"

พนักงานเดินออกไปแล้วเธอก็ยังคิดอยู่คนเดียวว่าเธอจะลองไปเที่ยวที่เกาะไรวินท์แบบไปเช้าเย็นกลับ เพราะไหนๆ ก็มาเที่ยวคนเดียวและเคยเที่ยวแบบหุหุหุจนเมื่อแล้ว ถ้าลองท่องเที่ยวในแบบที่แตกต่างออกไปอาจจะทำให้เธอได้ค้นพบประสบการณ์ใหม่ๆ และสิ่งเรื่องราวที่ทำให้ทุกชีวีไปบ้างก็ได้

เจอกันพรุ่งนี้ะเกาะไรวินท์

ปกติทิวาจะไม่ออกจากบ้านในช่วงบั้นต้นฉบับแต่เวลานี้เขากำลังขับรถไปที่หัวหิน!

เรื่องของเรื่องคือ...ก่อนหน้านี้นักเขียนหนุ่มมุ่งมั่นกับการปิดต้นฉบับซึ่งเขาก็เขียนงานสำเร็จเสร็จสิ้นไปแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ทว่าลู่ๆ อารมณ์ในการเขียนงานของทิวาก็มอดดับไปเสียต๊อ...เขาค้างยี่สิบเปอร์เซ็นต์สุดท้ายของเรื่องมานานถึงหนึ่งสัปดาห์ ในขณะที่เดดไลน์ก็ใกล้เข้ามาทุกทีถ้ายังค้างอยู่อย่างนี้เขาส่งต้นฉบับไม่ทันเดดไลน์แน่!

ทิวาเหลือเวลาอีกสองสัปดาห์สำหรับการเขียนต้นฉบับยี่สิบเปอร์เซ็นต์สุดท้ายซึ่งไม่ถือว่าโหดมากหากเขาเขียนงานได้ตามปกติ แต่ช่วงนี้ไม่มีแว่วว่าเขาจะกลับมาเขียนงานได้เลยไม่ว่าจะพยายามสร้างอารมณ์

* เป็นเกาะที่สมมติขึ้นในนวนิยายเรื่องนี้เท่านั้น ไม่มีอยู่จริง

ด้วยวิธีไหนก็ตาม ทั้งฟังเพลง ฟักผ่อนให้เพียงพอ สูบบุหรี่ หรือแม้แต่ จิบเบียร์ ชายหนุ่มจึงคิดจะเปลี่ยนบรรยากาศในการทำงาน เพราะหลายครั้งที่เขียนงานอยู่บ้านแล้วเกิดอาการตันขึ้นมา วิธีนี้จะช่วยให้เขาสามารถกลับมาเขียนงานได้อย่างลื่นไหล แม้ว่ามันจะเป็นทางสุดท้ายที่เขาจะเลือก เพราะมันค่อนข้างเสียเวลา

ประจวบเหมาะกับเมื่อวันก่อน 'ภาสกร อัครพันธ์' เจ้าของท่าเรือ โรงแรม และรีสอร์ทชื่อดังที่หัวหินเดินทางมาประชุมที่กรุงเทพฯ พออีกฝ่ายมีเวลาว่างก็นัดทานข้าวกับเขาตามประสาเพื่อน

ทั้งสองได้พูดคุยกันเรื่องงาน พอภาสกรได้ยินว่าทิวาเขียนงานไม่ออก และกำลังมองหารีสอร์ทเจ๋งๆ เพื่อเขียนต้นฉบับ ภาสกรจึงเสนอให้ทิวาไปเขียนงานบนเกาะไรวีนท์เพราะเขามีบ้านพักส่วนตัวอยู่ที่นั่น อีกทั้งบรรยากาศบนเกาะก็สงบดี และทิวาก็เคยไปเขียนงานที่นั่นมาแล้ว

ในตอนแรกทิวาปฏิเสธด้วยความเกรงใจ เพราะไปปรบกวบบ่อยๆ คงดูไม่ดี แต่ภาสกรบอกว่าตนเองไม่ค่อยได้ไปพักที่นั่นอยู่แล้ว เขาเพียงแต่ซื้อที่ดินกับบ้านพักดังกล่าวเอาไว้เนื่องจากชาวบ้านเดือดร้อนเรื่องเงินแล้วเอามาขายให้ หากทิวาตกลงใจจะไปพักที่นั่น เขาจะให้คนไปเตรียมห้องพักและจัดข้าวปลาอาหารแห้งเอาไว้รออย่างเคย อีกทั้งยังย้ำว่าไม่ต้องเกรงใจเพราะถ้าเทียบกับสิ่งที่ทิวาเคยทำให้เขาแล้วนี่ถือว่าเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

'คุณกรก็พูดเกินไป ผมไม่ได้ทำอะไรเลยนะครับ'

ทิวาบอกติดตลกเมื่ออีกฝ่ายพูดราวกับว่าเขามีบุญคุณอย่างใหญ่หลวง ทั้งๆ ที่เขาเป็นเพียงนักเขียนตัวเล็กๆ ส่วนนักธุรกิจวิชัยสามสิบเจ็ดปีอย่างภาสกรเป็นเจ้าของกิจการที่มีมูลค่ามหาศาล

'คุณทิวาจำไม่ได้หรือครับว่าหลายปีก่อนสภาพเศรษฐกิจแย่มาก ธุรกิจด้านการท่องเที่ยวทั้งรีสอร์ทและโรงแรมซบเซาจนหลายแห่งต้องปิดตัวลง โรงแรมและรีสอร์ทของผมก็เจอพิษเศรษฐกิจจนขาดทุน แต่พอ

ละคร '365 วันฯ' มาใช้โลเกชั่นในโรงแรมและรีสอร์ทของผมเป็นหลัก ในการถ่ายทำ พอละครออนแอร์ก็ทำให้มีแฟนละครมาตามรอยจนธุรกิจของผมกลับมาฟื้นตัวได้อีกครั้ง ผมถือว่าคุณทิวามีบุญคุณกับผมนะ'

ภาสกรบอกจากใจจริง เขาจดจำช่วงเวลาที่ยากลำบากได้ดีว่าตอนนั้น ทั้งโรงแรมและรีสอร์ทแทบไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการ พนักงานแทบจะนั่งตบยุงเล่น และเขาเองก็แทบจะประคองธุรกิจเอาไว้ไม่ไหว แต่แล้วก็เหมือนมีโชคช่วยเมื่อละคร '365 วัน...ฉันกลับมาเพื่อเอาคืน' ยกกองมาถ่ายทำที่โรงแรมและรีสอร์ท พอละครออกอากาศแล้วดั่งเป็น พลุ่แตก โรงแรมและรีสอร์ทของเขาก็พลอยดังไปด้วย

มีแฟนละครมากมายเดินทางมาท่องเที่ยวตามรอยละคร เมื่อประทับใจ ก็มีการบอกกันปากต่อปากจนใครต่อใครก็ต้องมาพักที่นี่ ภาสกรได้พูดคุยกับผู้จัดละครจึงได้รู้ว่าละครเรื่องดังกล่าวสร้างจากนวนิยายของทิวา ที่สำคัญทิวาเป็นคนเขียนบทโทรทัศน์เอง และยังแนะนำให้ผู้จัดมาถ่ายทำละครที่รีสอร์ทของภาสกรด้วย เพราะได้รับแรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยายหลังจากมาพักในรีสอร์ทแห่งนี้

จากนั้นภาสกรก็หาโอกาสมาขอบคุณทิวาด้วยตนเอง ทั้งสองถูกชะตาและคุยกันถูกคอกจนกลายเป็นเพื่อนกันถึงทุกวันนี้ ภาสกรคิดเสมอว่าละครเรื่องดังกล่าวช่วยพลิกวิกฤตในธุรกิจของเขาให้กลับมารุ่งเรืองอีกครั้ง ดังนั้นการอำนวยความสะดวกให้ทิวาไปพักที่เกาะไรวินท์ถือเป็นเรื่องเล็กน้อยจริงๆ

"ใกล้จะถึงหรือยัง ผมให้คนเตรียมเรือเอาไว้ให้ทำเรือตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว"

ขณะที่ทิวากำลังขับรถอยู่นั้นภาสกรก็โทรศัพท์มาสอบถามด้วยความเป็นห่วง เพราะเมื่อวานนี้กรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งข่าวอย่างกะทันหันว่าจะมีพายุเข้าในช่วงเที่ยงวันนี้ เขากลัวทิวาจะติดพายุจนเดินทางไม่ได้ เพราะถ้าพายุใหญ่พัดมาแบบนี้...ไม่มีใครกล้าเสี่ยงออกเรือข้ามเกาะแน่!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3b4pMyV>